ஹாமீம்
பிஸ்மில்லாஹிற் றஹ்மா னிற்றஹீம்.
தற்கலே,
மெய்ஞ்ஞான சொரூபராகிய
காமில், முகம்மல், ஆஷிகு, ஆரிபுபில்லாஃ
பீர்முகம்மது சாகிபொலியுல்லா
அவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருநெறி நீதம்.

முதற்படலம்

இது
கடையநல்லூர் பெரியதெரு,
மு. அ. ஹாபில்ஷெய்கு உதுமான் லெப்பை ஆலிம்சாகிபு
அவர்களாலும்,
மதுரை ஜில்லா சின்னமனூர் போஸ்டு,
மௌல்வி கா. அ. பீர்முகம்மதுபாக்ஷா காதிரி ஆலிம்சாகிபு
அவர்களாலும்,
கடையநல்லூர் பேட்டை,
அ. ம. அப்துறகுமான் கலிபா சாகிபு அவர்களாலும்,
கடையநல்லூர் பெரியதெரு,
ம. உதுமான் சோதிடம் வித்துவானுர் அவர்களாலும்,
சிவகிரிமா நகரத்தில் வசிக்கும்
இ. மோய்தீன்பேக்கு சாகிபு புலவரவர்களாலும்
பார்வையிடப்பட்டு,

தென்காசி,
ஸ்ரீ மீனாக்ஷி அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஹிஜ்ரி 1347-வது ரஜபுமீ

Registered] விலை அணா 12. [*Copy Right*

ஹாமீம்.

முகவுரை.

அவுதுபில்லாஹிமினஷைத்தானிற்றஜீம்
பிஸ்மில்லாஹிற்றஹ்மானிற்றஹீம்

அல்ஹம்துலில்லாஹி ரப்பில் ஆலமீன்வல் ஆக்கிபத்துலில்
முத்தகீன் வஸ்ஸலாத்து வஸ்ஸலாமு அலா செய்துல் முருசலீன்
முஹ்மதின் வ ஆலிகிவ அசுஹாபிஹீ அஜ்மயீன்

எல்லாப்புகழும் புகழ்ச்சியும், அல்லா சுபுகான குத்தாலாவுக்காகயிருக்கும் சலவாத்தும் சலாமும் நமது நாயகம் இருபதியிலும் புகழைப்பெற்றுக்கொண்ட வள்ளலுமாய்விளங்கும் நபி முஹம்மது முஸ்தபா ரசூல் சல்லல்லாஹு அலைகிவசல்லம் பேரிலும் அவர்கள் தோழன்மார்கள் பேரிலும் ஆல் அசுகாபிமார்கள் பேரிலும் மூமீன் முசிலீம்கள்பேரிலும் உண்டாவதாகவும். ஆமீன்யாரப்பில் ஆலமீன்

பிஸ்மில்லாஹிற்றஹ்மானிற்றஹீம்

எழுசீர்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

முத்தினி லுதித்த முஹம்மது நபியு
முன்னொழி யாயுரும் போதில்
அத்திரு வொளியில் பிறந்துபே ரொளியா
யடுத்துரைந் தாதியை வணங்கிச்
சித்திர அருவா குடன்மலக் கெவையுந்
தெரிசித்துப் பின் நபியாயுதித்த
முஸ்தபா அருள்செய்த திருநெறி நீதத்தைப்புகழ
யிறைய்வன் மறையவன் றுணையே

---

27 FEB 1929

சாற்றுக்கவிகள்.

சிவகிரிமா நகரத்தில் வசிக்கும் கடையநல்லூர்,

மொய்தீன் பேக் சாய்பு புலவரவர்கள் பாடிய.

இரட்டையாசிரிய விருத்தம்.

தீனவர் குலத்தில் விர்ப்பன விவேகன்
தேர்ச்சியில் சிதரா சிந்தையாளன்
செந்தமி ழிலக்கண மிலக்கிய முணர்ந்துநற்
சீரா முதலாயுள்ள பேரின்பகவி பிரசங்கிப்போன்
பாண்டிநகர் தென்காசி தாலூகா ஊரடுத்த
பதிகடையநல்லூர் பேட்டை யூரான்
யெண்டிசையுங் காண்பதற்கு கேட்பதற் கரிதான
திருநெறி நீதம் ஓலைச்சுவடி தன்னை
கனபாடு பட்டுழண்டு மொழிப்பெயர்த்த
கவிராஜ முகையதீன் பேக்கென்போன்
இன்னிலத்தில் தீனவர்கள் பயின்றுவர
பால்சீனி கற்கண்டு தேனமிர்தன் வுவமையில்லா
அன்பருக் கன்பருளும் அருள்கடையநல்லூர்
பேட்டைவாழ மனபிகுல பிஸ்மாயிலரபிசாகிப்
யின்பமுடன் அச்சிலிட் டுலகில் யாருமின்பமுடன்
மனமுவந்து நல்வழியில் கருத ஆமீன் ஆமீன்

எண்சீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

ஓதுகின்ற திருநெறி நீதம் வுலகத்தோர்க்கு
ஒழியாம லுரைத்தவித முவந்தபேர்க்கு
வேதகுல வாவாஞ்சி பேரரான
வேந்த ரென்னுஞ் சிருமலுக்க ரீன்றபாலன்
நீதமெனு மின்னூலை பொய்யெண் ணமல்
நிலைநிறுத்த பீருமுகம்ம தென்போன் யானே
வேதமெனுந் திருநெறி நீதம்படலம்
நாலென்றே விளம்பினேன் கவி மூவாயிரத்தறுனூராக

விருத்தம்.

கிளைவுடன் பொருளும் நிரைந்திடும் வகையு
நீதியின் நாயனோடே
அனந்தமுந் தெரிய அகமத ருரைக்க
ஆதியின் கிருபையாலே
கனசய மாரு மவுலானு ரூமி
களரினு ரகதியத்தில்
மனமது மகிழ அறிவையு மறிந்து
வாழ்த்தினர் சதகத் துல்லாவொலி குருவே

இந்நூல் வரலாறு.

நினைவிற் கலந்திருக்கின்ற எல்லா ஞானப்பொருள்களையும் கூட்டித்திரட்டி நீதியின் நாயன் என்ற திருநாமத்துடன் நமது நபிநாயகம் அவர்கள் அருளிச்செய்தார்கள். அதை ஒரு கோர்வையாகத்திரட்டி ஹலரத்து மௌலானா ரூமி அவர்கள் தங்கள் மதுநவி ஷரீபிலும் கசாலி யிமாம்கோர்வை கஞ்சில் ஆரிபீன் என்னும் கித்தாபிலும், செய்குல் அக்குபார் சமுசுல் மாரிபி என்னும் கித்தாபிலும், தயிக்கா குதிரியா குக்குமுல் சாகிதா பிக்குக் கித்தாபிலும் நீதமாம்பல கித்தாபிலும் சொன்னார்கள். அதை காயல்பட்டணத்து குதுபு ஷெய்கு சதகத்துல்லா லெப்பை ஆலீமவர்கள் மொழிப்பெயர்த்துச்சொல்ல தர்க்கலைக்கு வந்தகாலம் கொல்லம் 620ம்வருஷமென்று சொல்லப்படுகிறது. பீர்முகம்மது சாகிபு அவர்கள் சரித்திரத்தில் ஷெய்கு சதகத்துல்லா ஷெய்கு பீர்முகம்மது சாகிபு அவர்களுக்கு உரை கொடுத்தார்கள். நல்மாருயம் பெற்றார்கள். நல்மாருயம் பெற்றும் காயல்பட்டணஞ்சென்றார்க்ள். பீர்முகம்மது சாகிபு அவர்களுக்கு சொந்த ஊராகிய கனியாபுரம் தென்காசியிலிருந்து தாய் தந்தை சுற்றத்தாரை விட்டு வாலிப பருவத்திலேயே நீங்கி தர்க்கலைக்கு வந்து விவாகஞ்செய்து சிறிதுகாலங் கழித்து வனசஞ்சாரியாய் அனேக காலங் திரிந்து திருநெரி நீதம் பிஸ்மில் குரம், மகரி பத்துமாலை, ஞானமலை வழம் முதலிய நூல்களைப்பாடி, அவைகளை சுவடி சுவடிகளாக தமது வசம் வைத்திருந்தார்கள். அக்காலத்தில் அவர்களின் தகுதிக்கேற்ற சிஷர்களாக காலன்குடியிருப்பு, பெரியமீரான்கனி அண்ணாவியார் அவர்களும் கன்னியாகுமரிக் கருங்கடற்கரையிலுள்ள பெரிய துறைமுகமாகிய குலசேகரன்பட்டணம் காரியாப்புலவரவர்களும் நியமனம்பெற்று சிறிதுகாலம் சாகிபு அவர்கள் அருகிலிருந்து பழகி, சகல நூல்களையுமெழுதிவைத்திருந்தன.

ஹிஜிரி 1022-ம்வருஷ ரப்பியுல் ஆகிர்மீ 20உ வெள்ளிநாள் அன்று திருநெரி சாகிபு அவர்கள் பாடியது. அன்றுமுதல் பரம்பரையாய் எங்கள்முன்னோர்கள் ஏட்டுப்பிரதிகளை சுவடி சுவடியாய் எழுதிவைத்திருந்தன எங்களின் 4-வது தலைமுறை பீர்முகம்மது சாகிபு அவர்களின் சிஷர்களில் வாரீசு கடையநல்லூர் டவுன் பேட்டை நல்லமுகம்மது செய்யது போர் செய்யது புதல்வன் இஸ்மாயில் அரபி சாகிபு இந்த திருநெரி நீதம் ஏட்டுப்பிரதிகளை கவனித்து சிவகிரி மொய்தீன்பேக் சாய்பு புலவர் அவர்களால் செந்தமிழ் மொழி பெயர்த்து எழுதி அச்சில் விளங்கவிற்றிருக்கின்றன இவைகள் முந்தநாள் தொடுத்து இன்றுகாரும் எழுது

வோரூலும் படிப்பவரூலும் மிக்க விடத்து ஒருபல சிதைவுக ளூற்றும் உண்மையறிவதற் கரிதாய் வழுவுச் சொர்க்களிணைந்து கருத்தும் பொருளும் எழுதிலுணரக்கூடாத தன்மையவானது மன்றி எங்கள் முன்னோர்கள் சுவடிகளைக்கட்டினவாறு அமைத்து வைத்திருந்தமையால் அனேகம் பாகதியடைந்தன. அனேகஞ்சிதல் களாலுண்ணப்பட்டு ஒவ்வோரோலைகளிலும் பாதி யிருக்க பாதி போனவிடம் தெரியாதாயின் இவ்வாறு சிதையுற்ற இப்பிரதி களிற்ருயினும் போனவை போக மிஞ்சியவையனைத்தும் வெளி வந்ததில் படலம் நாவில் கவி வெண்பா வேறு 2074 அச்சில் இட வேணுமென்றும் ஆதலால் யாம் சிலகாலமாக இப்பிரதி களனைத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்து வெளியிட்டிருக்கின்றன பெரி யோர்கருத்தை பெயர்த்தெரியலாகாதென்ற பழமொழிப்படி யான் ஒன்றும் பேதகம் செய்யாமல் தனையே அடியேனும் முற்றும் மற்றவிடுத்து வரிசை புள்ளியிட்டு முற்றுவிற்று முன்னிருந்த வாரே யச்சிலிடுவித்தோம். வேறு. விருத்தம் முதலியசெய்யுட்கள் தனைபிரழ்ந்தும் சிலவிடத்து ஒருமை பன்மை கலந்தும் சிலவரிகள் கூடியும் குறைந்தும் சிலபொருளானது மங்கியும் பலவாரு பேத முற்றிருப்பினும் அவை எம்மால் வந்தன வல்ல வென்றும் மன்னிக்கக் கோறுகிறேன். இன்னும் அச்சில் வெளிவருத ஞான தித்தி ஞான விகடம் ஞானக்கண் ஞானஉலகஉருளை திருநெறி நீதத்தில் பதிப்பில் ஆகியது போக பிரிதிகவிகள் 1000 ஆயிரத்தி சொச்சம் கவிகளை காண வேணும். ஏடு இருக்கினும் சிதல்களுண்ணப்பட்டு பாகதி யடைந்தன பாதி யிருக்க பாதி போனது தெரியாதாயின் முற்றுமிருக்கும் நேயர்களீந்துஉதவி புரிவரேல் இத்துடன் அடுத்த பதிப்பில் வெளிப்படுத்துவோம்.

ஆமீன்யாரப்பிலாலமீன்

நான் இரவு பகலாக கவலைகொண்டிருந்த பெரிய காரிய மானது இந்த உபாகார புருஷரின் உத்தமரின் மை. கா. அனுசை சாகிப் அவர்கள் பொருட்செலவால் சீக்கிரம் முடிவாகி வெளிவர தடை மறைவின்றி தோதுவாயிற்று இவர்களுக்கு இவர்களெடுத்த காரியங்கள் நிறைவேறவும் இவர்கள் நடத்திவருகின்ற கம்பேனி யானது எந்தகாலமும் மாருமல் ஓங்கிவரவும் இவாகள் உபகாரத் தனம் பொருந்திய ஆயுள் நீடிக்கவும் இந்த திருநெறிநீதம் பாடிய நாயகம் பீர் முகம்மது சாகிபு அவர்கள் துவா பெருக.

ஆமீன்யாரப்பிலாலமீன்

ந. சை. இஸ்மால் அரபி சாகிபு

ஹாமீம்

பிஸ்மில்லாஹி

ரிஜிஸ்டர் அறிக்கை.

இதனால் யாவருக்குந்தெரிவிப்பது யாதெனில், தற்கலே, பீர்முகம்மது சாகிபு அவர்கள் மெஞ்ஞான பொக்கிஷம் திருநெறி நீதம் படலம் நாலும் யாம் அச்சிட்டு சென்னை யிலும் புதுவையிலும் ரிஜிஸ்டர் செய்திருக்கிறோம் யான் இதனை எம்முடைய அனுமதியின்றி யாரேனும் அச்சிடுவரேல் அந்தந்த கவர்மெண்டு கட்டளைப்படி நேரிடும் நஷ்டத்திற்கும், கிரிமினல் குற்றத்திற்கும் உத்திரவாதியாகவேண்டுமென்பதே.

யாம் அச்சிட்ட இப்புஸ்தகங்களி லெல்லாம் எம்முடைய கையொப்பமிட்டிருப்பதால் அப்படியில்லாத புஸ்தகங்களை வைத்து விற்கிறவர்களைக்கண்டு எமக்கறிவிக்கும் நண்பாகளுக்கு எம்மா லியனற இனமளிக்கப்படும்.

இங்ஙனம்

ந. சை. இஸ்மால் அரபி சாகிபு,
கா. அசனுசை சாகிபு அன் கோ,

புதுமனைத்தெரு, டவுண் பேட்டை, கடையநல்லூர் போஸ்டு

நேரிலும் வி. பி. மூலமாயும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

கடையநல்லூர் போஸ்டு, பீர்முகம்மது சாகிபு தருகாதெருவு. மேடைகடை ந. சை. இஸ்மால் அரபி சாகிப் இடமும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

1-வது படலம் கலிக்கா மார்பிள் பைண்டு 0—12—0
2-வது படலம் ஷிபைண்டு 0—12—0
3-வது படலம் கலிகாபைண்டு 1— 0—0.
4-வது படலம் கலிக்கா மார்பிள் பைண்டு 0—12—0

2, 3, 4 படலங்கள் அச்சிலிருப்பதால் கூடிய சீக்கிரம் வெளிவரும்

ஹாமீம்

பிஸ்மில்லாஹி

திருநெறி நீதம் பாடற்றிரட்டின்

அட்டவணை.

பக்கம்.		பாடற்றொகை.
1	முதற்படலம்	19
4	பட்டாபிஷேகம் நபிகாரணம் ...	15
6	சூதர்கள் வரவு ஒட்டகை பேசினது ...	11
7	சூதர்கள் நபியிடம் மசலா கேள்வி ...	44
14	கலிமாப்பொருள்	51
21	குதுவெயறியும்படி	4
,,	அபுலாதூன் கேள்வி	66
30	சத்தார் விபரம்.	48
36	அறிவுடைய வகை	27
39	பெரிதுடைய வகை	28
42	சிறிதுடைய வகை	7
43	உரிதுடைய வகை	14
45	கொடிதினுடைய வகை	21
48	பருக்கத்து யீமானும் தவராத வகை	7
49	சுவர்க்கவாதிகள் நரகவாதிகளடையாளம்	6
,,	உயிரையும் சடலத்தையும் படைத்தவிதம்	40
54	இபுலீசு ரூபத்தின் விபரம்....	2
55	ஆதனபி ஜடத்தையுண்டுபண்ணின வகை....	21
57	இபுலீசைத்தள்ளின விபரம்....	12
59	முத்துப்பட்டணமழிந்த வகை	2
,,	எழுபதாதமும் அழிந்தவகை	41
64	கயாத்துல்கை பாற்கடல் வளமை	31

1

பிஸ்மில்லாஹிர்றகுமானிர்றஹீம்

திருநெறி நீதம்.

முதல் படலம்.

திருநெறி நீதமென் றுரைத்திடும் வாசகந் திசையெங்கும் படைத்திடுந் திரலோன், அருமறைப் பொருளை அகமதா யிருந்த அனைத்தையு மறிந்துலமாக்கள், குருமறைப்பொருளாய்க் கூறிய பலதுங் கோர்வையென் றெடுத்தன ரிமாமுஅல்லம், விரிவொடு கஞ்சிலப் பலமுறை விதமும் விரித்திடு தமிழிதின் விதமே. 1.

விதனமொன் றணுகா வித்தினில்விளையா விண்ணகம் மண்ணகம் விளங்கப், பதிதனில் புரகா படைப்பினிக்கிணையா பலபல மொழியையும் பகுந்த, மதிகதிரமைத்த மறைகளுமுரைத்த மார்க்கமென் றனைத்துமே அரிய, விதிதனில் வரியா யெழுதிய யிறையே வேந்தனே துணைசெய்வாயே. 2.

துணையெனக்குயிரென தொகுத்திடும்பொருளைத் தோத்திய அனுதினந்தொழுது, யேணைப்படைத்தாழு மிறையவனுமைம் யிருத யக்கமலமென் சிரசினிலேத்தி, மனத்தினில் வரும்பொரு ளனைத்தையும் மிரைதிருவாசக முறையென யெழுதி, யெனதுயிர்ப்பொரு ளென் மெனக்கொரு துணையென் மனங்களித்துகந்தேன் மக்கமா நபியே. 3.

வேறு.

மக்கமா நகரில் வள்ளல்முகம்மதற் றிருபதத்தையும் போற்றி மாமரு மிருபேர் மருகருமிருபே ரிருபதத்தையும் போற்றி, திக்கெல்லாம் புகழும் அசஹுகனிருபதத்தையும்போற்றி தீன்கொடி முகையதீன் பதமென் சிரசிலேற்றி, தக்குவாவுடையோர் பலமறை யோர்கள் லோகவானரையும் போற்றி, திக்கெல்லாம் புகழுந் தீன வர்க்குரைத்தனன் தெளிவே. 4.

வேதமே நெறியின் விளங்கிய தீனோர்விதமிது நடக்கவும் விதியென விதித்து, நீதமே திருநெறியென நிருத்தி நீர்நிலத்தோ ரரசாளவும் னிரையா, பாதமே தரையிலுரைந்திடா வள்ளல்பய காம்பருக்கிறையவன் பகுந்த, வீதமா வேதத்தின் பலபலவுக்கு மும் விரித்திடும் தமிழிதின் விதமே. 5.

வீதமாபலபல குக்குமங்களை விரித்துவிளம்பிய படலமுநாலா வேதமாவிளங்கிய விதங்களுமத்த விரித்துள்ள கருமங்களனைத்தையும் சேர்த்து, நீதமாயிதன்படி நடந்திடுமுறையும் னிறைகுறைந் திடிவிதுக்குறைத்திடுந்தெண்டம், ஓதுநால்படத்தில் ஒவ்வொரு முறையா வுலகவரறியவு முரைத்திட்டேனே. 6.

திட்டமாத் திருநெறி நீதந்தன்னைத் தீனவரறிந் திடாதிருக் கொண்ணுது, சட்டமாயறிந்திதைத் தெளிந்தவர் பார்த்துச் சகலமும் நடக்கவுந் திருநெறியால், யெட்டுநாலெழுத்தினில் இறையவனு மமென் றியம்பிய யிரசூல் மொழிய, மட்டில்லா வுலமாக்களும் மனிதருக்குரைத்தனர் மதகபூமறையில். 7.

மறைநெறி நீதமென்றுரைத்திடும் வகை யிந்த மதகபூ நாலையு மறிந்தோர், யிறைதிரு நாமமென்றியம்பிய தவுகி திரங்கிய சிபுரியி லொகியையுமறிந்தோர், சரகினின்படியே நடப்பவர்க்கிந்த சாத்திய விதமின் சகலருமறிய, முறைகளைத்தீனோ ரிந்தவாறறியார் முழு துமீதறியவும் முடித்திடுமுதலே. 8.

முந்தநாளாத நன்னபியு முலகத்தில் வாழ்ந்திடுநாள் முதலா, யிந்தநாள்நபியிரசூலும் பேரணிவிளங்கிய மதகபூனுவில், இந்தவா ரனைத்தையுமெடுத்திமாங் களியம்பிய முறையென யெழுதி, சொந் தமா வுலமாக்களும் தொகுத்தனர் பலபல கிதாப்பிலுந்தோன்ற 9

தோன்றல னுரைத்தவகை பெரும்பொருளில் தோற்றியும் தோற்றாத துகைவகை பலதும், ஆண்டவனுரைத்த அருள்படி யிரசூல் வசசரவரொடு யார்களுமறிய, கூண்டிடும் சபையில் கூறிய விசளம் கோர்வைசெய் தெடுத்திட யிமாங்கள், வேண்டியதெல்லா வேண்டுமென்றெடுத்தார் வெகுபொருளான விதத்தையுமொழித் தார். 10.

ஒளிப்பவரொருவிதம் ஓதுவரொருவிதம் உலகெலாம்சிதரியே நிரைய, வெளிப்பிரகாச மதின்பொருள் வேறு யிதுக்கொருபொரு ளு மிருக்குதுவென்றும், தெளிவுள்ளபெரியோ ரொருமுறை கூற தீனவரதுக்கும் பலமுறை கூற, நெழிவுகளறிந்து பார்த்துணரா மல் நீர்நிலத்தார் நினைவழிந் ததுமலைந்தே 11

துலங்கிடும் பொருளையெல்லா மாயிந்தமே தெ ஒன்றாய்ச்சேர்த்து யிலங்கவு மெவர்க்குத்தோண யிதுபிரகாசம்பாட, பலம்பிர வுகந்து யேந்தி பாலனென்றெனை வளர்த்து, துலங்கவும் விழிதுரந்து துகை வகை வருத்தி வைத்தோர். 12.

வருத்தியே அறிவுகூறு மவர்குலம் செய்யது பார்
சருத்துக்கள் புகழும்கோவே சையது மீறுங்கனிதன்
திருத்திய பாதமெந்தன் சிந்தையில் நினைத்ததாலே
உரைத்திடும் பொருளுஞ்சிரு முகந்தவர் தருமந்தானே. 13.

தருமமும் தவச்செயலுந் தன்கொலு வரசுங்கூற
வருமென தனையெண்ணுமல் வாக்கொடு மனதுமொன்றாய்க்
கருமமென் றனைத்துஞ்செய்ய கையவர் முழுத்தமீய்ந்தோர்
குருயிரு பாதம்ரெண்டும் கொண்டேனுன் சென்னிமீதில். 14.

வேறு.

மீதனி யிரசூலுல்லா மிருந்துல காளுநாளில்
ஆதியின் நபிவய தறுபத்தி ரண்டாமாண்டில்
காதலன் விளங்கும் வள்ளல் காரணகவிகையாகப்
பேதையென் றெளியேன் பீருமுகம்மதன் பேசுவாரே. 15.

வாரையும் பலமுறை வகையையுமறிந்து வரைந்திடும் முறை யதின் வளமையுமறிந்தோர், தேரிய கலைநெறி முறையொருவனை யேத்திய பலவகை தெளிந்தோர், கூறிய விசளம் குதாயிரசூலும் கோர்வையிமாமொடு கொலுவையுமறிந்தோர், பாரினிலுரைப்படிக்குங் கொடுத்தார் பகர் சதக்கத்துல்லா வொலி குருவே. 16.

வேறு.

குருநபி ஹிஜாரத்தாகி குவலைய தாயிரத்தின்
இருபத்தி ரெண்டாமாண்டி லியம்பிடும் ரப்பியுலாஹர்
கருமமென் றிருபதன்று காரண வெள்ளிநாளில்
திருநெறி நீதம்பாட திருஅருள் பெருகத்தானே. 17.

வேறு.

பெரியவ னொளிவால்முந்த பிறந்தலில் முகம்மதாகி
அரியது முகம்மதென்று மதுக்குமேல் ஹாமீதென்றும்
பெரிய வொளிதிரண்டு பிறந்தது ஹாமீமதாகி
மருவிய மயிலிலக்கினில் மறையென்னுங் கனியையுண்டே. 18.

உண்டவர் சபூருத்தன் று மூலாவிய யன்னமாகி
நின்றிடு மலக்கூத்தாகி நிறுத்திய பிராவதாகி
கண்டவர் லாகூத்தான கத்திபாய் பள்ளிமீதில்
சென்றிடு மாடமீதில் செம்மலுங் குயிலதானார். 19

பட்டாபிஷேகம் நபிகாரணம்.

ஆகிய அரசின்கீழே அணிவகுத்திகிந்திலாகி
யேகிய நாலாம்வான மிருந்தவர் குத்தூமென்னும்
வாகிய உயிரனைத்து மணிவகுப் புடன்றெழுது
பாகியே சுவர்க்கமீதில் பட்டாபிஷேகஞ் சூட்டி. 20.

சூடுஞ்சிங் காசனத்தில் சூழ்பிர காரஞ்சுற்றித்
தேடிய ஆதம்கான திருமுது கிருகாத்தில்
லாடியே நபிபிரத்தி லணிவகுத்தான் அன்பத்தொன்றில்
கூடியே அப்துல்லாவுங் கோதை யாமினரின்றார் 21

வேறு.

ஆமினர்மக வெனப்பிறந் தலிமா அமுதருந்திய அரசர்
சேமனனவன் அருளொடு லாஞ்சினைச் சிறந்திட திருவடி தலங்கி
மூமினனவர் முருசலீங்களுக்காசர் முஹம்மதரெனப்பெயர்முளங்கி
ஆமினுமினென பகளச்சிறந்தனர் அஹமது முஹம்மதுநபியே. 22

அகமதுநபி மனுவரையும்போல அச்சுருகாண மனுவல்ல, செகமதி விருப்பா ரெவர்க்கொரு சானுயர் செழுமுடி அருசில் மேல் தாவும், தகமயில் நடப்பா ரவரடிதோயா தருத்தரு மீதினில் தாங்கும், மேகமென்கவிகை வருமிரசூலின் மேனியி லணுக்கணுகா தே23

காதமே மணக்கும் கஸ்தூரியின் வாசம் கபடுபோய் ஹராம் பஹீல்காணர், வேதநன்னபியார் வெடிசிரிப்புரையார் வெளியினில் மலஞ்சலங்காணர், யேதொரு கோபம் பெருமையுமில்லை யேகமு லாஞ்சினை தரித்தோர், நீதவா மேனி பளிங்கியினிறத்தால் நிழலடி சாய்ந்ததுமில்லை. 24

இல்லையே அசதிமரதியும் நபிக்கு இருகண்ணும் முன்பின் காணும், வல்லவன் நபியேசூழ்ந்த வருஹா வருவது கோடியும் பத்தாகும், சில்லரை நபியோர் மனுவரசர்க்கும் செப்பியவிதமனு காது, வல்லமை புகழுமிறைவ னெழிவால் வர்த்தியாய் வகுத்தன னுலகில். 25

உலகினி லெவர்க்கும் யிருபத்தினன்கு வுயர்த்திய காரண மறிய, கலைகளை யிறக்கி நபியெனப்புகழ காபிரை தீனிசுலாத்தில், நிலைபெற நிறுத்தி நிரைசாக நிகரில்லான் தூதிரசூலும், பலகலை பகுந்த ஒழிவினுலுதித்த பாத்திபர் முகம்மதுநபியே. 26

நபிகள்நாயகர் கொலுவரசிருக்க நாலுயாரொடு நாற்பத்திரா யிரர், கவியும் மீனினுமதிதனை வளைந்த கருங்கட லுதித்திடும் கதிர் போல், புவியில்மாந்தருமரசரும் திரைகொடு புகன்றிடும் கவிமாப், ஹபிபாதாய் யிரையொகியொடு காரணக்குரு சிருந்தனர் காபத் துல்லாவில். 27

காபத்துல்லாவி னடுத்திசை யெனக்கருதி கதிர்மதி விலகியக் ககனு, கோபக்காமலை சூழுலகனைத்தும் கொடுமுடி சிதர நடு பொதுவாம், காபுக ஆசையின் திரைதிரு வாசணத்திருந் தொரு மணி யிரங்கிடவும், தாஜேகுருசரு சொடுமகுமூர் தாங்கிய தரித்தி டும் ஹாயாமீதில். 28

மீதணி நடுநிலை பொதுவிரை நிரையமீது நெரிவலரிருக்க, ஆதியின் ஜிபுரில் அடிக்கடி ஒகிவந்ததின்படி நடந்திட யிரசூல், வேதமுங்கொலுவும் வெகுமுறை பரப்பி விண்ணகம் மண்ணகம் விரும்ப, சோதியின் தூதென தொழுதவர் வணங்கி சொல்மறை நபியிருந்தனரே. 29

நபிகொலுவிருந்து நகரையு மாளநாயகன் ஜிபுரியில்குரைப் பான், ஹபிபவர் தீனே கருத்தினில் நினைந்து காபிர்களிருவர்கள் வருவார், புவிதனில் மஹரிப்பென்னும் பதியோர் பொருளுரைத் திட பதிலோதுமிவை யிரைகூற, ஜிபுரியில் யிரங்கி யிரசூல் நபிக் குரைத்து விண்ணகத்துரைந்தார். 30

விண்ணகம் போனபின்பு விடிந்திர சூலுல்லாவும்
மன்னவர் யார்கள் நாலு அசுகாபு களனைரும் கூடி
முன்னவன் பஜர்தொழுது முகிந்தபின் னபியேபோத்தும்
மின்னெழி மதியேசூழ்ந்த மின்னென இருக்கும்போது 31

போதவமிருந்து புகழ்மறை நீனுகந்து
வேதமு மிலங்கும்போல விண்ணெலாம் சுடர்துலங்கி
ஆதவன் கிழக்கெழும்ப அஹமதிரசூல் முன்னே
சூதர்க ளிருவர்தம்மை சூழ்ந்தவானைவரும் வந்தார். 32

வந்தவ ரிருவர்கூட வரக்குழு கலைகளாய்ந்த
எந்தவார் வேதமூன்றும் மிதின்பொருள் எல்லாமாய்ந்தோர்
அந்தமா வொருவரைப்போ லருபத்தி நாலுபேரும்
பந்தியா ரிவர்கள்சூழ்ந்த பரிகரி வுடனேவந்தார். 33

பரிகரி அணிக்கிமுன்னே பகும்பொன்னும் பணியணைந்த
திரவியம் சுமந்த ஒட்டை சிரந்தனை யேழதாக
பரியொடு அணியோர் பத்தும் பருமஞ்சுமை யெழுபதேத்தி
குருநபி யிரசூல் முன்னே குழுவுடன் அனரும் வந்தார். 34

சூதர்கள் வரவு ஒட்டகை பேசினது.

வந்தவரனரு முந்த வாய்மொழி வுரைக்குமுன்னே
புந்தியெழ பொருள் வருந்துபார் முஞ்சி அந்த ஒட்டை
முந்தவம் யிறை தூதரான முகம்மதர் முகத்தை நோக்கி
சொந்தமா சலாமுரைத்து சுசூதிட்டு தொழுதுசொல்லும் 35

சொல்லிய யிறையின் பேரும் சுவனமும் பொருந்தும் கோவே
எல்லையில் மஹரிபாமும் இவரிரு குபிரரசர்
எல்லவர் குழுவுங்கூடி மிணங்கவும் உமது பாதம்
உள்ளமும் கருத்தில் நாடி ஒருமைகொண்டினிது வந்தார் 36

வந்தவர் குழுவெல்லோரும் அனைவரும் தீனிலாக
முந்தவ மிவர்கள் தேட முதலெல்லாங் திரட்டி வொன்றுய்த்
தந்திட நபிதமக்கு தாங்களு மடிமையாக
சிந்தையில் நினைந்து வந்தார் திரவிய முமக்கே யென்றும் 37

உமக்கெனு பலபுகழும் ஒட்டக முறைக்கும்போது
சுமக்குமொட் டகத்தின்பின்னே சிரந்தணி குளுக்களெல்லாம்
தமக்கருத்துறுதியாகி தக்கவன் தூதரென்று
நமக்கிவர் கெதியேயென்று நபிதமை நாடி வீழ்ந்தார். 38

விழுந்தவ ரனைவரெல்லாம் விழித்திர சூலுல்லாவும்
எழுந்திரு யென நபிசொல்ல எல்லவரெழுந்து போற்றி
குழுந்தலா குடைய வள்ளல் கொலுமுகம் பார்த்தெல்லோரும்
தெளிந்தவ ரவரவர்கள் தீரவும் விளங்கிச்சொல்வார். 39

சொல்லுவா ரொருவருக்கொருவர் சோதிமுன் னபிகட்கெல்லாம்
வல்லவன் தூதிவர்காண் வதுக்கிரு மனநினைந்தால்
தொல்லையே நரகே அல்லால் துலைந்திடா திவர்கள் பாவம்
எல்லையி லிவரைக்காண என்ன பாக்கியஞ்செய்தோமோ. 40

பாக்கியம் பலனே செய்தோம் பாவமும் தொலைத்தோ மென்பார்
வாக்கியமுடைய வள்ளல் வடிவையும் புதுமை பொங்கி
தாக்கிய கருமநாமள் நினைத்தது அறிந்து ஒட்டை
நோக்கிய வுரையும்பேசி நுகந்துகொண் டிருக்கும்போது 41

போதவும் வொழிவினாலும் புகழ்மறை நெறி இரசூல்
சூதரின் குளுவை நோக்கி சொல்மொழி சொர்ணம்போல
நீதவான கரமேது நீர்குல நாமமென்னா
பாதமும் நோகவந்த பயணமு முரையுமென்னார். 42

உரையுமென் னிரசூல் சொல்ல உகந்தவர் மலரைப்போற்றி
இரவியள் யிருள் மகரீபு எங்கள் ராஜியமும் யாங்கள்
திரவியத்துடைய வேந்தன் திக்கெல்லாம் ஆளுஞ்சூதர்
மரவியவேத மூன்றுமா ஈந்தவர் யெங்கள் நாமம். 43

நாமமென் றுடைய கோமான் நகர் மஹரீபை யாண்ட
தாமவன் வாரீயீன்ற தய்யூசனுமரசன் பங்கில்
பூமனு மாசான்பங்கில் பூமெனுமொலியா வென்னும் புதல்வனா
(இருவர் யாங்கள்
சேமமும் கலைகளாய்ந்த செம்மலர் குளுவெல்லோரும. 44

குளுக்களும் யாங்கள் சேர்ந்து குருமறை புகழுநாளில்
அளுக்க மொன்றில்லா வேதம் தினப்பொரு ளறியும்போது
ஒழுக்கமும் வேதமூன்று வுணர்ந்ததில் குபிரையாகும்
வழிக்கிறை நாலாம்வேதம் வகுப்பதென் றிருந்ததையா. 45

சூதர்கள் நபியிடம் மசலா கேள்வி.

வகுத்திடும் நாலாம் வேதமதின் குருவான வள்ளல்
மருத்துவ நிறைந்த மக்கா முகம்மது நபிதன் தீனில்
தொகுத்தவர் சுவர்க்கமென்று தோத்திய கலைபுகண்டு
மிகுத்துமுன் நபிகளெல்லாம் எழுதிவைத் திருந்ததையா 46

எழுதிய கெடுவும் இந்த லக்கமி லக்கமாகும்
பொழுதிலும் வொளிவிலங்கும் புகழ்மஹாமூதர் முன்னே
பொழுதிலும் உளமைதானும் உருவங்கள் பலதும் வந்து
தொழுததின் பாசைதோன்ற தொகுத்துரைக்கு மென்றிருந்து
(தையா. 47

உரைப்பவ ரெவர்க ளென்ற உலகத்தில் உவமை கேட்டும்
நிரப்பவும் அவர் நினைவே நிரைபொரு ளுரைக்கவல்லார்
சிறப்புடன் நபிநீஙென்று சிந்திடா திருக்குமென்று
இரப்பவர் தனைமன்றாடு மிவரென யிருந்துதையா. 48

இருந்த வாசகமனைத்தையு மறிந்து எங்கள் வேதியர் அறுபத்திநாலும், பொருந்தொரு மனதுடன் வரவெழியாப்போன பேருளனைத்தையும் பொதியா, இருந்த திரவியம் தெழுப தொட்டகமும் எடுத்து பாதைகள் துலைத்து, திருந்துவேதமும் திருநபி பாதமும் தெரிசித்தோம் ஹாபக்கா பதியில் 94

பதியெல்லா மறிந்து யாங்கள் பெருக்கவும் நடந்துவந்தோம்
விதியினி விரை யெழுதி யிருந்ததா லும்மைக்கண்டோம்
இதுயெங்கள் திரவியமும் யாங்களு முமக்கேயாகும்
அதிசய மறிவாலொன்று அரும்பொருளுரைக்க வேண்டும் 50

உரைத்திடும் பொருளு மாண்டு வுலகெல்லா மிரைந்திருக்கும்
நிரைந்திடும் பொருளை யாங்களித்தனை பேருங்கூடி
சிரத்தொடு மிருபொருளில் சிறிதிது பெரிதீதென்று
ஒருத்தருக் குறைத்த வாக்கை ஒருத்தருக்குறைக்கொணுதே. 51

ஒருவர்கள் கேட்ட சொல்லை வுரைத்ததை மறுதாமும்
அறுபத்திநாலுபேரு மதுதனைக் கேள்ப்போம் யாங்கள்
குருவுத்த பொருளதற்கு கூர்வது வெவ்வேராக
கருவுத்த விஷளமெங்கள் கருத்தினிலறியவேண்டும். 52

அறிந்திடும் பொருளை யெல்லா மனைவரும் தீனிலாவோம்
நிரைந்தொரு பொருள் குறைந்தால் நீர்நபியல்லவென்றும்
சிரந்திடு மஹரிபென்ற தேசங்கள் பலர்க்குந்தோண
அறிந்திடமுரசடிப்போ மென்றின்னவ ருரைக்கும்போது 53

போதமும் பொருளுங்கேட்ட வருரைக்கவல்ல
வேதமும் தவம் விளங்கும் வெற்றியும் புத்தியுற்று
நீதமும் விளங்குங் கோவே நிகரில்லான் தூதரான
காதமே மணக்குங் கோமான காவலர் செவியில் கொண்டார் 54

கொண்டவர் செவியிலூணிக் குலுக்கியே சிரமசைத்து
நன்று நீர்கேட்ட தெல்லாம் நாயக னுதவியாலே
ஒன்றுக்கு பத்து நூறு ஒருமொழி பலபொருளும்
வின்றிட யிறைகொடுப்பான் வேண்டிய தெல்லாங் கேளும். 55

கேளுமென் னிரசூல் கிளிமொழிவாயால் கீர்த்திகளிருவரைநோக்கி
சூழ்மலர் புயம்வாழ் தூதருமுரைக்க தோன்றலன் முறுவல்கொண்
மீளவும் மஹரீப்பிறந்திடும் மன்னனிவர் குழுவினரைக்கூவி[டிருந்து
கேளுமென் றுரைக்க கேசரி யெழுந்து நபிமுகநோக்கிகேட்டார்.56

நபிமுகநோக்கி ஐவர்களெழுந்து நாயகன் நபிமணிச்சுடரே, புவிதனில் விளங்கும் செம்பொன் பெரிதோ பொருளினை அறிவது பெரிதோ, கபீபிதை உரையீரென் னவர்கள் கேட்க கபீமனங் களையா, யெவ்வித பொருட்கும் யிரையரி பெரிதா யிருக்குமென் றுரைத்தனரிரசூல். 57

உறைத்திடு வகையென வாரினைக்கேட்க வோதுவார் வுலமா நபியும், விரைத்திடும் பொருள் வீணாசைகள் தோணும் வேண்டா யிவ்வாசையை விலக்கும், நிறைத்திடும் பொருளால் நெஞ்சுமே வலுவாம் நீண்டரி நெஞ்சையும் விலக்கும், இறைத்திடலாம் பொருள் யீயவும் நினையார் ரிரைகொணு தறிவுக ளீவார். 58

ஈந்திடு பொருளை எடுப்பதுமுண்டு யிரையரி 'யீய்ந்துபின்னெடுக்கார், பாந்தியஞ்சொல்ல பணிந்தவ ரிவர்பதத்தினில் போகவும் நால்வர், காந்தியின் நபியே அரும்பொருள் பெரிதோ கத்தவ னறிவது பெரிதோ, ஆய்ந்தவா கேட்க அரும்பொரு ளதுக்கு அறிவுகள் பெரிதென அறைந்தார். 59

அறிந்திடும் வகையென அவரவர் கேட்க அவர்மனம் முரிந்திடு முதலால், சிறந்திடுமறிவா லிரக்கமுந்தோன்றுஞ் செம்பொன்னில் பஹீலுமுண்டாகும், உரைந்திடு மறிவால் சகாபத்துண்டாகும் அரும்பொருள் பார்வை அருமா, கரைந்திடுமறிவால் கலாலது பார்வை கனதன மருஷரிக்காணார். 60

காணுதின மொழிகாவலருரைக்க காபீர்கள் மீளவும் நால்வர் ஆணிய பொருளிது பெரிதோ ரறிவுகள் பெரிதோ ரவரவர் கேட்க, பூணிய பொருளது அறிவுகள் பெரிதென புகழ்ந்தனர் நபியிரசூலும், தோன்றிட முறையு மெனவவர் கேட்கத்தொகுத்துரைத்தார் பெருமானே. 61

பெரும்பொருள் பொய்யும் பெருமையும் சோபமுங்கெடுமையும் காலேயுங்காடும், நிரம்பிய வறிவால் வுண்மையு மொழுக்கமும் நினைவினில் சபூரையும் நன்மையும் நாடும், இறை நபிகூற பின்னிவர்களும் விலக யெழுந்தனர் காபீர்கள் நால்வர், முறைபுகழ்நபியே முதலரி பெரிதோ வுறைத்திடுமென முதல்தனக் கரிபெரிதே. 62

திரவிய நபியே தெளிவுகளுரையு மெனவர்கள் கேட்க வேத நன்னபி மொழிவார், பரவிய முதலில் பலிசையும் வட்டியும் பருங்குபீர் நெஞ்சரைக்கருக்கும், அறிவுகளரசையு மிசப்பொருள் திருத்தி யவனேயும் தீன்குலமாஞ்சுடர் கமலம், நரர் நபிகூற அன்னவர் விலகி நபிமுன்னே நால்வர்கள் வந்தார். 63

வந்தவர் நபிதமை வாழ்த்தி யேதுரைப்பார் வைகப்பொருளரி பெரிதோ, இந்தவாறுரைக்க யெப்பொருளதுக்குயிரை அரிபெரிதென யியம்பினர் பெருமான், பொருந்துமின் னபியே கூறுமென்றுரைக்க கொரகொலத்தார் மனங்கொளுக, முந்தவ மிரைதிருதூதென வந்த முகம்மது நபிமொழிந்தனரே. 64

மொழிந்திடும் முதல்மா துரைத்தவர் வார்மூதலவ னறிவை மருத்துரை வுரைக்கார், நெழிந்திடுமுதல்வா நிறுத்ததைப்பார்ப்பார் நீதியுமறிவையு நிறுக்கார், ஒழிந்திடுமுதலிந்த வுலகினில் தெகிட்டும் வுடையவ னறிவொருக்காலுமே திகட்டா, அழிந்திடு முதலே அவர் வைத்து ளேவார் ஆதியினறிவை அனேவரும் நோகார். 65

நோகாரினமொழி நுகந்திடக்கேட்டு நோக்கியே ஐவர்களெழுந்து, வாகாஇறையவன் வாத்திகரான வள்ளலே இறையவன் தூதே, ஏகாமுதலரி இரண்டிலொன்றேது பெரிதெனக்குறையும் சாகா யிறைவன் தூதென வந்தோர் சாத்தினர் முதலினுமறிவுகள் பெரிதே. 66

பெரிதெனக்குரைத்திடும் பேரினைக்கேட்க பேசுவார் பெரிய வன்னபியும், குறியுள்ளபொருளை கொடுக்கவுங்குறையும் குறியில்லறிவைக் கொடுக்கவுங்குறையா, எரிவுள்ள முதலிலீய்ந்தெடுக்கவும் காணுமிரையரி யீந்தெடுக்கவும் நினையார், விரிவுள்ள முதல்பொய் வருமையும் காணும் வியனரி குறைந்திடில் வறுமையொன்றில்லை 67

இல்லகம் பொருள் நமக்கிது துணையென்பார் யேர்ப்பவர் முதல் குறைந் தெளியருமாவார், வல்லவ னறிவால் வாழவும் நினையார் வாழ்வதும் அரிஞரையறிவில், சொல்லவுங்கேட்டு தொழுதவர்போனார் சோதனைக்கெழுந்திடும் நால்வர், வல்லவன் தூதேவம்பொருள் பெரிதோ அறிவுகள் பெரிதோ வம்பொருள் தனக்கரி பெரிதே. 68

தாமவரென்ன கேட்கும்போது தக்கவன் தூதருமுரைப்பார் பூமியில் யெவர்க்கும் பொருளதை யீந்தால் போதுமென்றுரைக்கார், புகழரி தவிர பொருள் கொடுத்தவனையும் புகழ்வார் அரும் பொருளீயாத வரையுவாழ்த்தார், ஆம்பல அறிவ்கள் அனுதினம் புகழ்வார் அறிவுகளீயாதவரையு மடுக்கார். 69

அடுக்கிய பொருளை அமுத்தவும் நினையார் அறிவுகளறிந்ததின்படி நடப்பார், கரிக்கிய முதலை களரியிலிரைக்கார் கற்றவனறிவை களரியிலிரைப்பார், பெருக்கவுங்கேட்டு பின்னவர் பெரியவர் நால்வர்களெழுந்து, வருக்கிய பொருளும் அறிவுகள் பெரிதோ வான்பொருளுக்கரி பெரிதென அரைந்தார். 70

அரைந்திடும் வகையென்ன அவரவர் கேட்க ஆதியின் தூதருமுரைப்பார், சிரந்திடு முதலவர்க்கிருக்கும் தாஹில் சென்றிடுமின மெய்ப்ப சாவரென்றிருப்பார், பரைந்திடுமறிவுக ளிருக்குமாகில் பாரினிலிவரின் இருக்கவும் நினைப்பீர், உரைந்திடு முதலை வைத்திறந்திடுவர் குலங்கூடியே கொடும்பழியாமே. 71

ஆகிய அறிவுடையா ரிறந்தார்குல மதுக்கொரு பகையுங் காணார், பாகிய முதலுடையா ரிறந்தார்குலம் பல பல வரும் பகுந் தெடுத்தாலும், கோபிய மனதில் கொடுமையல்லாது கூண்டரி தனக்கணுகாது, பாவி முன்பணத்தை பகுந்திலை யென்பான் படைத்தவ னறிவிதுக்குரையார். 72

உரைத்துடன் கேட்டு வொதுங்கவு நால்வர் உடையவன் நபி முன்னே நால்வர்களெழுந்து, விரைத்திடுமுதல் பெரிதோ அறிவோரின் பெரிமுதல் தனக்கரி பெரிதென விளம்ப, கரைத்திடு முதல் சுமை யெடுக்கவும் கனக்கும் கற்றவனறிவும் கனசுமைகாணு வரைத்திடு முதல் சுமை வழி யச்சமாகும் வல்லவனறிவில் வழி யச்சமில்லை. 73

இல்லகந்தனிலுமே தொருநடையிலிம் முதலெடுக்க யிதுசதிதுடவார், வல்லவனறிவை சுமந்திடும்பேர்க்கு வழிசதிவந்தவர்களும்பணிவார், எல்லையில் முதலா இரப்பதுமென்ன இறைவன் அறிவுகண்டெவர்களும் பணிவார், சொல்லவும் நால்வர் புறத்தினில் போக ஜோதிமுன்னிவர்களு முரைப்பார். 74

உரைத்திடு முலகில் அரும்பொருள் பெரிதோ வுடையவனறிவது பெரிதோ, நரைத்தவர் கேட்க நானிலம் பொருளில் நாயகம் அரிபெரி தெனநலமும், சிறப்புட னுரையுமினவலர் கேட்க செப்பினர் செம்மலிரசூல், பரப்பினில் முதலைப்பரித்திடும்போது விரட்டி யடிப்பது படுமுதலால். 75

முதலடி படுவார் முதலவனறிவை முகந்தவர் வேண்டவும் முடுகார், பதியினிலடியொடு பொருளை கொடுத்து பருமனத்துயரமும் யேக்கமுங்காணும், துதிசெய்ய மறிவுகள் துச்சருக்கீய்ந்து துக்கமுந்துயரமுந் தோணவுங்காணுர், விதிவினை சூழ்ந்த முதலது போக வியாகூலத்தால் வெகுபேர்களுமாள்வார். 76

அனைவரில் சிறியக்கபவர்கள் தனக்கும் அறிவுகளீந்ததை அருமைகள் குலைந்தும், எனவரில் அறிவுகளீந்தவர் அவர்க்கு யேக்கமில் மனக்குறை யெவர்களுமில்லை, பிணிகளு நோவும் பிடிப்பது பொருளால் பெரியவன் அறிவால் போம்பிணி நோவும் யென நபிகூற இவர்களும்போக மீளவும் ஐவர்களெழுந்தார். 77

எழுந்தவர் நபியிரசூல் பதம் பணிந்து யெப்பொருள் பெரிதோ யிரையரிபெரிதோ, அளிந்திடு முதலுக்கரி பெரிதெனவே ஆதியின் தூதெனக்கறியவு முரைப்பீர், பளித்துடன் முதலே அளித்துடன் மற்ற பலபணிசெய்வார் போற்றி அளித்து பின்னினையார், களித்திடுமுதல் காணுமலும் போகும் கமலமில்லறிவு தனக்கருத்தினிலிருக்கும். 78

இருக்குமட்டும் பொருளிலங்கிடும் அழகே எழுந்துட பொருளும எவ்வழகுமே குறையும், தரிக்கமட்டும் அரிதனக்கழகாகும் தரித்தும் பிரிந்தும் தனக்கழகாகும், பரிக்கியமுதல் பொய்பவுசுமே குறையும் பாரரிசித்திட பவுசுமே நிறையும், பெருக்கவு முரைக்க பின்னவர் போக பெரியவர் நால்வர்களெழுந்தார். 79

பெரியவன்றூதே பேசியமுதலது பெரிதோ அறிவுகள் பெரிதோ, விரிவுள்ள முதலில் வென்றறி பெரிதென விளம்பிடுமின் விரித்துரைப்பீர், அரும்பொருள் புவியில் முற்றவநினைவும் அறிபிரசங்கமுஞ்செய்வார், திரும்பவும் பொருளைச் சேர்த்ததைப்புதைப் பார்சென்றறிசேருடையிலங்கும். 80

இலங்கிய பொருள்சேர்ந் திருப்பவர் தனக்கு யெவர்களும் வேங்கையென் றெதிர்க்கவுந் தரிக்கார், துலங்கிய வறிவுகள் சேர்ந்தவர் பாதம் தொழுதடி பணிந்தனுதினம் மொழிகேட்பார், கலங்கிய பொருளால் கடுமைகளுரைப்பார் கனவரி பெருகிய பொருமைகள் நிறையும், நலங்கொள்ளும் நபிசொல்நால்வரும் போக பின் நால்வர்களெழுந்திறை நபிதனை புகழ்ந்தார். 81

புகழ்திரை நபியைப் புவிதனில் பெரிதென பொருளறிவோ யெனக்கீதெனவுரையும், உகந்திடும்பொருளுக் கறிபெரிதெனவே வோதுவாருலமாநபியும், மகிழ்ந்திடுமுதலை மண் ணுள்ளே புதைக்க மங்கியே நிறங்குலைந்திடுமது கருத்து, ஜெகந்தனி லறிவு கமலத்திலிருக்க செழுங்கதிரொளிவுபோல் தோன்றியே விளங்கும். 82

இலங்கிய பொருளுக்குலகெங்குமே நிறையுமிறையவ னறிவு யெல்லவர்க்கில்லை, கலங்கிய பொருள்கைக்கூலிகளாகும் கத்தவனறிவது காணார், துலங்கவுங்கேட்டு தூரத்தில் போக தோன்றலர் நால்வர்களெழுந்து, அலங்கிர்த பொருளோ அறிவுகள் பெரிதோ ஆதியின் நபியருள்வாரே. 83

வாரெருடுமுதலில்வாசமும்வேசைவையகருமங்களறியு மதுவராலாறென்று, பாராதடிப்பது முதலா லழகொடு நகையு மம்முதலாகும், கூறியவறிவால் கோதையுங்கூத்தும் கோடுடைவுடியுங்கொண்டதுமில்லை, தோதவும் நால்வர் திரும்பவு மூவர் தெளிவுள்ளபேர்களுமெழுந்தார். 84

எழுந்தவர் நபிபதம் யேத்தியேதுரைப்பார் யெப்பொருள் பெரிதோ முறையறி பெரிதோ, தெளிந்திடு மறிவு முதலினும் பெரிதாம் தெளிவாயுரை மீதிரசூலே, ஒழிந்திடு முதலில் யிபுலீசு மேயிருந்தொருகோலை வேணுமென் றுரைப்பான், அழிந்திடுமுதலே ஆதியின் றுரைப்பார் அறுநரகாவணிமாலை. 85

மாலையின் தேவுடன் மறுகுலை மூன்றும்•மன்னவனறிவினில்
மருகணுகாது, ஆலயவேதிய அறுபத்தினாலும் அறிவுகள் பெரி
தென வறிய, ஆலமெல்லாம் அறிபெரிதென வறிய அனைந்தனர்
அஹமதுநபியும், வாலிபமான இளவரசுரைப்பான் யென்வள்ளலே
ஆதியின் தூதே. 86

ஆதியினொளிவதான அஹமதே நபிகளுக்கரசே
மீதியினறிவும் நாங்கள் நினைத்ததை யறிந்து சொன்னீர்
ஓதிய பொருளுக் கறிவு வுயர்த்தி யென்றுரைத்தீர் மெய்யே
சோதியி னறிவதென்ன தொகுத்ததை யறியச்சொல்வீர் 87

சொல்வது அறிவதின்று சோதியின் மார்க்கமாகும்
எல்லையில் கோபக்காற்கும் எழுவான் குருஸ் அறுசும்
நல்லவர் புகழ் சுவர்க்கம் நடுங்கிய நரகந்தானும்
வல்லது லோகமேழும் அதுக்கெல்லாம் பாரமாமே. 88

ஆகியகடுகில் அதில்சிறிதாகும் அம்பிலும் அதிகமாங்கூர்மை,
மாய்கையா மனதில் வேகமதாகும் மயிரிலும் அதிகமாம் நேர்மை,
தோகையா மண்ணிலும் பொருமையதாகும் தோத்திய விழியிலும்
வொளிவாம், பாகிய பஞ்சா அமிர்தமிலாஞ்சனை பழிங்கியில் பார்க்
கவும் தெளிவே. 89

கலிமாப்பொருள்.

தெளிவாம் கசகசாவிதையிலு மடக்கம் திருப்பாக்கடலிலுமி
டமாம், நெளிவா யிதின்பொருள் நிறைந்திடுமனமே நீதியின் திரு
வருளாலே, ஒளிவாஞ் சுடராமொரு பொருள் தோன்றும் 'வொரு
குறை யவர்க்கணுகாது, வழிபாடறிந்து வணங்கிடும்பேர்க்கு வகு
த்துரைப்பேன் வழியின்னம். 90

இன்னொரு விஷளஞ்சொல்வேன் யாவரும் வுகந்துகேளும்
எண்ணிய மனதிற்கோபம் யெவளவும் நினைக்கொணாது
நிண்ணய திருமறையின் நேர்மைக ளறிந்திலார்க்கு
உன்னிய சபாயத்தீமான் வுறுதியும் தரிகொள்ளாதே. 91

கொள்ளாரீர் தினமொழிகூறினீர்நபியே குருபாதமேகொண்டோ
ஞ்சரணம், விள்ளாப்பெரும்பொருளாம் அறிவைநீர் விள்ளீர் நாங்
கள்வெகுநினைவெல்லாம், அள்ளாக்கொள்ளை நினைவேயளித்து ஆதி
யினருள்நிலை நிற்க, விள்ளீர் விள்ளீர் யெனச்சொன்னார் வேதியா
மன்னவர் தான்வேண்டி. 92

வேண்டிய சூதர்கேட்க விளம்பின ரிரசூலுல்லா
ஆண்டவ னொருவனென்று அறிவது கலிமாக்கொண்டு
மீண்டுமிக்கலிமாவென்று இறைபவன் வசனமென்றும்
பூண்டிடும் நினைவும்வாக்கால் புகழ்வது கலிமா தன்னை 93

தன்னையுமறியலாகுந் தவப்பொரு ளறியலாகும்
மின்னெழி கலிமாச்சொல்ல விளங்கிய பருனு நாலாம்
உன்னுதல் மனவிசாரம் வோர்மைகொண் டிடவுமொன்றும்
எண்ணிய நினைவும் வாக்கும் இணைத்து முக்காலுஞ் சொல்வார் 94

சொல்லிய மனதும் வாக்கும் சொல்படி நடக்கரெண்டு
வல்லவன் கலிமாவுள்ளே அதின்பொரு ளெழுத்தறிய
எல்லையி லிவர்கள்சொல்ல யெவர்க்கிது பறுலீதென்று
வல்லவன் தூதர்சொல்ல அதிலிரு சூதர் சொல்வார் 95

சொல்வது நபியே வும்மை சுவனம்வாள் கலிமா தன்னில்
எல்லையிலெழுத்த தென்ன எழுத்ததின் பொருள்தானென்ன
வல்லவன் தூதேசொல்வீர் வாழ்த்திய சூதர்கேட்க
தொல்லையொன் றணுகிடாதாம் தூதருமேதுரைப்பார். 96

உரைப்பவர் கலிமா கேளும் வோதுவர் லாயிலாஹா
சிறப்புடன் யில்லல்லாஹு வென் றிடுமிரை நாமம்
மறைபுகழிதின் பொருளை மார்க்கமி லறியவென்றால்
நரைபுகழ் லாயிலாஹா நாயனே வொருவ னென்றும். 97

ஒருவனென் றுரைப்ப தல்லாலொருவரு மிணையுமில்லை
சரியிணை யொருவரில்லை சகலமும் படைத்தகோமான்
வருவிய அவனைப்போல அதிலொரு படைப்புமில்லை
உருவுக ளொன்றைப்போல வுடலுயிருள் ளோனல்ல. 98

நல்லவர் புகழுநாயன் நாடெங்கும் நிறைந்திருப்பான்
எல்லகம் நினைவிலுள்ளான் யெவ்வுயிர்க் கிரணமீவோன்
இல்லல்லா அழிவில்லாதான் யென்பது கலிமாவாகும்
சொல்லிய யெழுத்தீராறும் தொகுத்தரி யெழுத்துக்கொண்டேன்.

ஒன்றுங்கறிவை கருநீரின்வே ஓதுவா ருலமா நபியும்
நன்றாயிறையோன் தன்னை யறியவும் நாடியகலிமா தன்னால்
வின்றால் நடுவெழுத்தோன்றாலிறையோனிடுமெச்சுலாவுயிரெனவுயி
கண்டாலிருதயம் கொண்டாரெனவே கவலோரறிவாமே[ரென்றும்

அறிவாம் நபியே வுண்மையே சொன்னீ ரதுமேலான தறிவென்ன, தருமாவெந்தன் வுயிரிறையாகும் தானிமையோர் நால்பேரும், உருமா மலக்குகள் யிறையவனேவல் நேமித்திருப்ப தும் நன்ருக, கருமங்களு மிறையவனேவல் காத்துமண்ணீருடன் தணலாகாசம். 101

ஆகாச மைந்துபூதம் ஆதியினெழுத்தஞ்சாகும்
வாகான மலக்கெல்லோரும் வல்லவனேவலென்றும்
சாகாத வேதன்தூதர் சாற்றிட சூதர் கேட்பார்
போகாத வறிவுமூன்றைப் புகன்றிட வேணுந்தானே. 102

புகழுமூன்ரும் அறிவானது கேளீர் புதியவன் வேதம்நாலும் மகிழும் நபிமார்க்கிறங்கிய சுகபுமன்னவ னிறக்கியதாகும், நிகழு முலகறியெப்புகழ் பாஷையும் அவன் திருவசனமாகும், மகிழொடு இல்மு சாஸ்திர மனைத்து மன்னவன் வசனமென்றறிவீர். 103

அறிந்திடு வேதநாலும் அநேகசாஸ்திரங்க ளெல்லாம்
தெரிந்ததின் பொருளைப்பார்க்க திருநெறி நீதமென்றும்
வருந்தியபுறுக்கான் தன்னை வணங்கிடில் சுவர்க்கமென்றும்
அறைந்ததி லிருந்ததாலே யனேகமுஞ்சரியதாமே. 104

சரியிணை யத்ததீனின் சாத்திய விஷள மொன்றை
மருவிய வுயிர்மாருமல் மகிழொடும் புகழ்ந்து நிற்கும்
கருவினறி வறிந்தால் காலனு மணுகிடாது
பரியறி அறிவு மூன்றும் பகர்வது மிதுதானென்ருர்.

தானவ ருரைக்க மன்னன் தாள்தடி வணங்கிச்சொல்வான்
ஆனறி மூன்றுஞ்சொன்னீர் அதிகநா லறிவதென்ன
வானவன் தூதான வையக நபி அனரும்
ஈனமொன்றணி கிடாதான் இறைநபி சரியெல்லோரும் 106

எல்லவர் தனக்கு முன்னே யிறையவன் ஒளிவதாலே
வல்லவ னிரசூல் தம்மை வகுப்பதில் ஒளி திரண்டு
சில்லரை நபியதாக செழுமறை யிரக்கிவைத்தான்
சொல்வது முஹம்மதாலே சுவர்க்கமும் பெறலாமென்ருர் 107

என்றவர் நிசமேசொன்ன ரெனக்குமுந் நபிகளெல்லாம்
நன்றுநான் வருவதின்று நமதுதீன் பெரிதேயென்றும்
விண்டவன் நபியெல்லோரும் விரும்பியென் தீனிலானர்
அன்றுமுன் னொளியொன்றாலே அனர்நபிசரியதாமே. 108

சரியான லறிவானது சொல்வ சாத்துவதன் அறிவதென்ன
மறியாயுலகோர் யெல்லோரிறந்துமறுமை கியாமமெழுப்ப
வறியோர் நிறுத்தியே நன்மையுந்தின்மை வல்லவனருந்தன்பேரை
நெரியாயிருப்பது வும்மை யிதுகண்டு நினைப்பது அஞ்சறிவாமே

அஞ்சறியுரைத்திரும்மை யகம்மதே நபிக்கரசே
மிஞ்சிய நன்மை தின்மை இது யெவரிடத்திற்சேரும்
அஞ்சிடாப் பாபமெல்லாம் அசாசிலே யடர்ந்து சேரும்
தஞ்சியல் நன்மையெல்லாம் தானவன் தனக்கேயாகும் 110

ஆகிய வறிவுமாறு அகம்மதா வருளிச்செய்ய
ஏகிய வறிவுமேழு மென்னவென் றியம்பக்கோமான்
பாகிய வுடல் கமல பளிங்குபோலழுக்கை நீக்கி
தாகிய யிருப்பதாகும் தன்க்கிரையறிவுமேழே. 111

ஏழாமறிவை வோதினீர் நபியேயெப்படித் தூயதாமெங்கமல
மீளாக்கோபமும் பொய்யுஹறுமுமீறியே பெருமையும் நாலும்
சூளாக்கமலம் விலக்கியே வைக்க சூரியன்போலொளிவாகும்
நீளா முழுக்கு மொதுவும் முடலே நின்றே யிலங்குங்காண்பீரே

கண்டிடும் விதங்கள் ரெண்டு கபீபிது யார்க்குச்சேரு
மென்றவர் கேட்டபோது யியம்பின ரிரசூலுல்லா
முண்டவர் வுலுமுரிந்திடா திருக்குமாகில்
அன்றுள்ள ஹவுதர் கவுதர் ஆற்றினில் அறுநீராட 113

ஆடுநீ ரதர்க்கு மதிலொரு குறையேகண்டால்!
சூடுநீர் நெருப்பதாக சோர்ந்துநீராடானுகில்
வீடவர் சுவர்க்கவாசல் வெளிதெறியா தலேந்து
சாடியே யலேவதின்று சகலருமறியச் சொன்னர் 114

சொல்லுவா ரின்னங்கேளீர் சுகம்பெற கமலத்துள்ளே
கல்லெணு மழுக்கடைந்தால் காந்தியின் சுவர்க்கமீதில்
வல்ல சிங்காசனத்தை வகுப்புடன் சூழ்ந்திருக்கும்
மெல்லியா பால்மதுக்கள் மினியதேன் நெய்யும் நாலே. 115

நால்வகை யாத்தமூர்தம் ருடியேயருந்தும்போது
சேல்மனத் தழுக்குள்ளோர்க்குச்செமித்திடா திதுகசக்கும்
பால்மனத் துடையபேர்க்கு பஞ்சாமிர்த மீதாகும்
நால்வகையாத்தைச்சேரும் நடப்புகள் நால்வகையாம் 116

வகையொரு அறிவுமேழு வாத்தியா ருரைத்தீருண்மை
துகையினி விருனுங்கானத் தொகுத்திடு வறிவதென்ன
வகையறத் தொழுகையொன்று பாரினி லறிவு யெட்டே
நகைபுகழ் தொழுகை யார்க்கும் நாடியே சேருமென்றார் 117

சேருமென் றரசர்கேட்க செம்மல ரிரசூல் சொல்வார்
வாருமுன் தொழுகை நேர மறிவது மௌத்துக்காகும்
மாரியே கலாவில்லாதால் மலக்கலின் மவுத்தைச்சேருந்
தேரியே வொலுவிலுண்ட தீர்த்தமீக் காயில்க்காமே 118

ஆகிய வொலுநரகில் அரவு தேள் பின்னு அன்சல்நா
மேவிய வோதுவாரால் மிது ஜிபுரீலுக்காகும்
வாகுடன் வாங்கு மூத்தும் வாதரா சனுக்குச்சேரும்
யேகமா காமத்தெல்லா மிணையும் விவாவுல் அல்கம்தே 119

ஹம்தென்னும் கிபுலா நிற்க காபத்துல்லாவைச்சேரும்
முந்தவா தக்பீர் கட்ட நாயகன் மஹ்மூர்க்காமே
விழுந்தவர் நிலையில் நிற்க நிலையது விருக்ஷஞ்சேரும்
சிமந்திடு மெந்தவா யெக்கீன் சிதாத்தில் முந்தகாவே 120

முன்னுள்ள கருத்தெல்லா முகந்திடும் லெகுவை நாடி
கண்ணிய ருக்குஹூசெய்ய நாடுமுன் கீர்னக்கீரை
அன்னிய சுசூதா ஆதம் அவ்வாவைச்சேரும்
பின்னிரு அருஜூக்காகும் பெருங்குரு அத்தகி யாத்தே 121

தேங்கிய சலாம் கிருமன் காத்தி பின்னிருவர்க்காகும்
ஓங்கிய இஸ்தகுபார் வுகந்திடுங்கலத்துக்காகும்
வாங்கிய ஆமீன்கூற வானவரெல்லோர்க் கென்றும்
தாங்கிய தஸ்பீ கொத தகத்திடு இபுலீசென்ற 122

அந்தவா சலவாத்தோத அறு மகுஷரில்
நாவு ரெண்டு பட்டுளரிடாமல் செஹூலி லுறைவதாகும்
வின்றிடும் பாத்திஹாவும் வேகுடன் வசனத்தால்
சென்றிடுஞ் சுன்னத்தாதி திருநெறி நபியைச்சேரும் 123

சென்றிடும் நபில்தொழுகை செப்பிய தாய்தகப்பன்
வாழ்ந்திடு வாழ்வுவெல்லாம் வதுயிபுராஹீமுக்கு
ஈந்திடு குருபாருடு இஸ்மாகீலைச் சேருமென்றும்
சேர்ந்தவர் குருனே வோத திருவிளக்காம் கபுரில் 124

கபூரினி லடங்கும்போது கடும்வெழி துலைந்துபோக
புவிதனி லிரந்தபேர்க்கு புகழுஞ்சாம்பொடு தோசா
இவ்விதமறிவு மெட்டென யியம்பிய இரசூலுல்லா
பிரை மறைமூன் றுங்கற்ற சகலமு மாசன் கேட்டான். 125

கேட்டவ னரசன்சொல்வார் கீர்த்திமுன் நபியேமெய்தா
நாட்டிலே மெட்டா மறிவை நாங்களு மறிந்தோமுண்மை
சூட்டிடு மொன்பதென்று தொகுத்திடு மறிவதென்ன
தாட்டிக னரசை நோக்கி தம்பிரூன் தூதுரைப்பார் 126

உரைத்திடு மொன்பதா மறிவு ஒருவன்தன் பரத்தைனுடி
நரைத்திடு முதலில் நாற்பதுக்கொன்றது சக்காத்தென்றும்
யிரைந்திட யெழியோர் மீசான் யேந்திய திராசுக்கென்றும்
கரைத்திடுஞ் சதக்கா காவல் காத்திடுங் காவலார்க்கே. 127

கேட்பவர் வழிமுட்டோர்க்கு கெடுக்கெடு யீவதாகும்
மீளவுங் குடும்பத்தோரை மிணங்கிய அசனமீந்தால்
ஆளிய நரகெரிக்கும் அவரொருமாலிக்கென்போர்
நீழிய கோபமாய நின்றவர் தன்னைச் சேரும் 128

சேர்ந்திடு மினத்தையல்லால் சிலமிஸ்கீனுக்கிந்தால்
சேர்ந்துடல் வழிநடந்து சுவர்க்கமாளிகையில்செல்ல
காந்தியின் ஹீதுமீரென்றுங் கடித்திடும் நாய்க்குச்சேரும்
யீந்தது மில்லலையாகில் இவர்களுக்கிடங்கொடாதே 129

இடங்கொடா தரிவதாக இயம்புவ தொன்பதாகும்
துடங்கும் பத்தாமறிவை தொகுத்தெனக்குரையுமென்றார்
சடங்களுநம் பிலமுமென்று சாடவுநோம்பு வைத்து
ஒடுங்கவுந் தாகமோகம் வுதாசன முரைக்கொண்ணுதே 130

உரைக்கொண்ணு விதமதான ஒழுங்குடன் நோம்பு வைத்தால்க்
கரைக்கொண்ணு மைவிழியாள் கனதனக்கூரீலீங்கள்
தரைச்சுகமமுதருந்தால் தனக்கிது சேருமென்று
நிரைந்திடும் நோன்பில்லாரே நினைத்திடார் கூறிலீனே 131

கூரிலீன் குலமார முலானில் கொற்றவன் லயிலத்தில் கதிரி
தெரிய முழித்திடும் வணக்கமும் மகுசர் தீர்வைகள் தீர்த்திடும்பெ
சாரிய துவண்டு தானங்களையாமல் கீரியமாப்பிவங்குடுக்கும் [ற்று
வாரிய அறிவுகள் பத்தென்று முரைக்க வதிலிருகூதருமுரைப்பார்

உரைத்த பத்தாமறிவை வுண்மையாயறிந்தோம் யாங்கள்
வரைந்திடும் பதினொன்றுன வையகத்தறிவுமென்ன
விரைந்திட வேண்டுமென்று விரும்பியே அரசர்கேழ்க்க
சுருத்துடன் அரபாமீதில் சாத்திய ஹச்சுதானே 133

ஹச்சுநேர் ஆர்க்குஞ்சேரும் காவல ருரையீரென்ன
நர்ச்சியல் ஹச்சில்லாரே நரகமுநாடிவோங்கும்
நிச்சியல் கச்சு நர்கை நேருடன் சேருமாகில்
அச்சமொன் றவனுக்கில்லை அருநர கெழும்பிடாதே 134

எழும்பா பெருநரகேழுஞ் சுடாது யிறையவனுதவிதன்னல்
தளம்பர மூமீன்வொத்தாசை தானதுமுஸ்தகீன் பாலத்தில்சேரும்
செழும்பர பாலஞ்சிணத்தில் சென்றுவர சுவர்க்கமில்லை
செழிப்பா குளம்பர் அறிவுகள் பதினொன்றெனவே கூறுவாருல
மாநபியே. 135

நபியே நாயக நவமணிச்சுடரே நன்ருய்ச்சு பன்னிரெண்டென்ன
புவிசேர் குபிரை விலக்கவேன் பொருதியே பீசபில்வெட்டுவது
தவியார்முலையார் தனையீன்ற தந்தையுந் தாயுந்தாள்பணிய
கவியாவேத மிரக்கிய வல்ல கத்தவரப் பொருளுத்திருக்கும். 136

உத்தது முடையோன் தன்னை வுகந்தது சேருமல்லால்
மத்தது இறையை நாடி மகிழ்ந்ததும் சேர்ந்திடாது
வெத்தியா பீசபீலும் விரும்பவும் தாய்தகப்பன்
இத்தரி பனிரெண்டாக யியம்பின ரிரசூல்தாமே. 137

தாமிதை வுரைக்கமன்னன் தாழ்ந்தடி வணங்கிச்சொல்வான்
நேம நிஷ்டமான நிச்சயக் கலிமா தன்னை
பூமியி லறியச்சொன்னீர் பொருளையும் விளங்கச்சொன்னீர்
நேமமிக் கலிமாதன்னை யெழுதிய தலத்தைச்சொல்வீர் 138

எழுதிய தகுத்தொடு குருசு அருசு செழுவான் லெவ்கொடு கலமும்
தழுவிய கோவுக்கா வுலகெழுந் தாங்கிய ரிஷபமும் தகுத்தரு வூசி
செழுங்கதிர் கிண்ணியுஞ் சிமந்திடு மாவமுஞ் சிவந்த
மாளிகையுடன் மகாம் வளிம்பிர கடலையுந்தாங்கிய மலையும் வது
[வணிந்திடும் வடதிசை நரகம்.139

நரகமேலொடும் நரபதிசுவர்க்கம் நடுங்கியபாலமும் வோடை
யுரையுங்கீழ் நரகம்பதிஞயிரம் வோங்கிய யுரிசைகள்தானும், நிரை
யுங்கதிர்மதி வானவர் நெற்றியும் நெஞ்சும் சிரகும் நீர்கடல் கூரி
லின் நெஞ்சிடை தனிலும், வரையுமிறையவன் வாசக்கலிமா வல்
லவனெழுதிவைத்ததுவே. 140

ஞுதுவே அறியும்படி.

எழுதிய கலிமாதன்னை யிறையவ வரைந்ததல்லால்
தழுவிய யிரைதகுத்து மந்தாங்கிய குருசருசும்
பழுதில்லாக் கலம்லெவ்கு பருங்கதிரெழுவானம்
பொழுதனி கோவக்காவும் பொற்புகழ் கடலுலகும் 141

உலகமு மேழுங்கீழே வுரைத்திடும் விதங்களெல்லாம்
நிலைபிரவதுகள் நிற்கும் நிலைதனில் தரித்திடாமல்
அலைந்துகெட்டுலைந்து கீழ் மேலாகியே வொன்ருய்க்கூடி
கலந்திது அனைத்துஞ்சேர்ந்து கடுநர கதனிற் சேரும் 142

சேர்ந்திடும் நரகுடன்செப்பிய பதியும் சேர்ந்திதுஒன்ருய்க்கலந்து
ஆய்ந்திடு நரகின்கீளன்பது ஞயிரமறிய பட்டணமுமே கலந்து
ஓய்ந்தொருகொடிக்கோராயிரவருஷம்வோங்கியவனிவிசைதுலைந்து
பாய்ந்திடும் பாரில்பாதாளமே நோக்கி பத்துநூராயிரமாண்டு 143

ஆண்டொரு பத்துநூராயிர மவ்வழி துலைக்கும்போது
தாண்டிய நரகவேக மதானத்திலெரிந்ததெல்லாம்
நீன்றிடும் படைப்பனைத்தும் நிமிஷத்தில் கருகிநீருய்
தோன்றிய நீறுங்காணு தோடியே பரந்துபோமே 144

அபுலாதூன் கேள்வி.

போவதி லெரிந்ததெல்லாம் போயிமே நரகமட்டும்
தாவியே பாதாளத்தை தானதுநோக்கிப்போகும்
மேவியவெகு காலம்போய் மிதுகளும் தெரித்துடைந்து
ஆவியுமணலும் போல அதுகளும் பரந்துபோமே 145

போகுமென்றிகுல் சொல்ல புகழ்ந்தவர் மலரைப்போற்றி
வாகுடன் கலிமாவான வல்லவன் திருநாமத்தைப்
பாகுமித்தலங்க ளெல்லாம் பதிப்பதா ரெப்போவென்னில்
வாகுட னிரைநாமத்தில் வளர்ந்தது வானமாக 146

ஆகுமிக்கலிமா தன்னி லனைத்துமே அமர்ந்தே யெங்கும்
பாகுமிக் கலிமா தன்னைப் படித்தவர் படிப்பில்லார்க்குச்
சாகுமுனுபதேசந்தான் சாற்றிடுங்குரு பீர்தன்னை
ஆய்ந்து மீதாகாதென்று அறிவதுக்கறிவு சொல்வீர் 147

சொல்லிய குருவின் மார்க்கு சுகதுக்கந்தோன்றிடாது
யெல்லையில் வலையில் பூந்தோ ரிவர்க்கரு ளெய்திடாது
தொல்லையுஞ் சுகமும் நீக்கி தோகையர் வலையருத்தால்
வல்லவனருள் தரிக்கும் வாகுருபீருமாமே. 148

பீரொடு குருமார்தன்மை பின்செய்து வுபதேசந்தான்
பாரினில்ப் பெருகுங்காலம் பார்த்திப ருரையீரின்ன
மீரிய காபா ஞான மிகுதவஞ் செய்தபேர்க்குக்
கூர்வது சுவர்க்கமுண்டோ கொடுநர களிவதோதான். 149

தானிந்த விதங்க ளாண்டுந் தம்பிரான் தூதேசொல்வீர்
கோனுரை கேட்டு வள்ள கோதருத்தே துரைப்பார்
நானிலத் திருந்திரப்போர் நாற்பது நாளைக்குள்ளாய்
பூணிய வுபதேசந்தான் புகழ்வது ஹராமதாகும் 150

ஹறுமென்ன வகைகள்கற்ற கனதவ அபலாதானும்
பராபரக்குரி யறிந்து பாரெலா மறியச் சொன்னான்
தாரதர ஞானமெல்லாந் தானவ னறிந்துதீனை
நிராகரஞ் செய்ததாலே நீழிய நரகிலானான் 151

ஆனதோர் அபுலா தானை யாரெனக் கறியச்சொல்வீர்
வானமும் புவியமைத்த வகுத்தன னொருபடைப்பா
மானிடர் வடிவதாகு மவனுக்குமிணையுமில்லை
தானவன் வகையைச் சொல்வீர் தனையவர் முடியச்சொன்னார் 152

முடிப்பொரு நகரமாண்ட முதலொரு ராஜநாளில்
வடிவுள்ள மனையாள் சேர வையகச் திலீசுமாத்தால்
அடிக்கடி வுருவெடுத்து அந்நகர் வீதியெல்லாம்
குடிக்குல மாதரெல்லாங் கொத்தவன் கொடுமை செய்தான் 153

செய்யவ னகரமானதெல்லாம் செம்மல னழிக்கும்போது
அய்யவ னகரிலொரு அவுலியா அமிரெனப்பெயர்
மைவிழி மாதுதன்னை மருவியே யிருக்கும்போது
வையகச் சாவல்கூவும் வாருபோல் கூவினானே. 154

கூவிட அவுலியாவும் குருநதிக் கெழுந்து செல்ல
பாவியென் யெலிவடிவாய் பாய்ந்தவன் மனையிற் சென்று
தேவிய ரிணங்கிடாமல் திடுக்கமிட் டபயங்கூவ
மேவிய அவுலியாவும் மீளவும் மனையில் வந்தார் 155

வந்தவா ரவுலியாவும் வல்லவன் தன்னைக்கூவி
இந்திர நகரம்பாளா மிவனும்பெண் ணுருவமாக
எந்தனு மனையாள் கல்லாயிருப்பதா ரஹிமானீயே
நொந்தவ ருரைத்து வெப்பில் நோக்கியே தவத்திலானார் 156

ஆனவர் தவசிலேர யருநகரெரிந்து பின்னர்
தானக்ன் தேவியாகி தனக்கு நூறுளாய்ச்சேர
ஈனமும் வேசியாக யிவன்கொளு வெரிந்துடைந்து
போனபின் தேசமெல்லாம் புகழொலி ரகீம் வந்தார் 157

வந்தவர் வெகுதேசங்கள் வனத்தையு மறிந்துகண்ணு
விந்திர நகரம்பாழா யிருக்கும்பா ரென்னவென்று
நொந்தவர் நடக்கும்போது நந்நிடை கற்சிலையாள்
வந்திடும்பாதை மீதில் வது வங்கே கிடக்கக்கண்டார் 158

கண்டவர் குருவை நோக்கி கற்பணி வேலைகற்ற
மண்டலங் தனிலே செய்யும் மலைகல்லுச் சிலையி தல்ல
சென்றவர் நெருங்கியந்த சிலையின்மே விருகால் வைக்க
வண்டணி குழலுயிராய் வடிவுட னெழுந்து நின்றாள் 159

நின்றவள் முகத்தை நோக்கி நீரஹீ மேதுரைப்பார்
துண்டணி மசையாக்கல்லுந் தோகையா ளெழுந்ததென்ன
அன்றெந்தன் பர்த்தாவான அவுலியா அமீரென்போர்
கண்டன ரரசனென்னைக் காதலில் விளைந்ததென்றாள் 160

விளைந்திடுந் தேசமெல்லாம் வீணிலே யெரிந்துபோச்சு
அளிந்திட வரசன்வேசை அன்றாடகமாளா னாரு
களிந்திட நானுங்கல்லா கனதவம் பயிலச்சென்றார்
தெளிந்திட நீர்வருவீ ரென்றவ ருரைத்தா ரென்றாள் 161

உரைத்திடு மொழியைக் கேட்டு வுடையவன் பாத்தைநாடி
வரைத்திடுங் குழலைமாற்றி வடிவுமுன் னரசனாக
நிரைத்திடும் நகரமெல்லாம் நீதியினாளச் செய்து
மரைத்திடு மமீர்மலையில் மங்கையுங் கூட்டிச் சென்றார் 162

சென்றிடு மயிலைக்கூட்டி செம்மலர் ரஹீமலையில்
நின்றன ரஹீமைக்காற்று நிலையொரு மாதஞ்சென்று
அன்றவர் விரதமெல்லாம் மாற்றியே முடிந்தபின்னர்
கண்டவர் ரஹீமீருங் கையாற் றழுவினாரே 163

நாரியே நானுமக்கா நாடியே கூட்டிவந்தேன்
பாரியே வினையும் போக்கி பட்டண மாளவைத்தேன்
விதியென் வினைமுடிக்க விளைந்திடுங் கோபமென்ன
வாரிசூ ழுலகில் வாழ்வு மதிகமோ விதத்தைக்கூறீர் 164

கூறிய வுலகவாழ்வில் குழந்தையொன் றதுகொடுத்தால்
ஆதியே வுலகமைத்தோ னவனுடை யடிமையென்பீர்
தேரிய மொழியி னாத மத்திரு மகனிவனே யென்பார்
மீரிய யிபுறுகீம் யிசுமாயீ லீன்கிளை யீதென்பார் 165

திண்ணமா யின்ன வேதந் திருநபி வும்மத்தென்போர்
பின்னையு மின்னுனீன்ற பிதாவன்னை பேருஞ் சொல்வா
ரெண்ணிய தவத்துக் கெல்லா மிதுபெரி தென்றதாலே
நண்ணிய ரகீங்கலாலை நாடியே யெழுந்து போனார் 166

போனவர் வெகுதேசங்கள் பொற்கொடி மாதரெல்லாம்
மீனமொண் றிருக்குதல்லா லிவர்விளக் கிணைந்ததில்லை
தானவர் திலீசுமாத்தால் தன்கையா லுருச்சமைத்து
வானொளி மதியைப்போல வாரிறை யெழுந்தார் 167

எழுந்திடு மயிலைநோக்கி யிறையவன் றஹீமுரைப்பார்
தெளிந்து நாமிருவர் சேர்ந்து திருநகர் வாழ்வோமென்னில்
நெளிந்துட னுருவமாக நீரெனை யமைத்ததாலே
அழிந்திடா யிறையும் நீர்தா னன்னையும் பிதாவும் நீரே 168

நீரென மயிலாள் சொல்ல நேரிட்ட மோகமெல்லாம்
பாரினி லடக்கித் தேக படபட வென நடுங்கி
நேரிட்ட காமபோகம் நிலத்தினில் பொழியு நேரம்
வாரிட்ட குழலினாளும் வலக்கையி லேந்தினாரே 169

ஏந்தினாள் வலதுகையி லிலங்கிய போகந் தன்னை
யீந்தொரு மூன்று சொட்டு யிலங்கிய மணியுருவாய்:
சாந்தது காழுங்கா லுஞ் சகலமு முருவந்தோன்ற
பரந்தது மூன்றுமாணாய்ப் பிள்ளையி னுருவுமாமே. 170

உருவொரு கரத்தில் மூன்று ஒளிவுள்ள மகனே பெண்ணே
தெளிவுடன் வளப்பீரென்று திருக்கர மொழியிய
நெளிவுடன் மொழிதின்று நிமிஷமும் பால்சுரந்து
விரிமுலை பாலனுண்ண அவர்மலை யேறினரே 171

ஏறிய தவசிலானுர் யேந்திலே பாலர்தன்னை
பாரினில் வளர்த்தாள் மூத்த பாலக னபுலாத்தூனும்
தேரியே போகிறேனென்றாள் தெளிவுட னொருபாலனை
நாரிய ரொருபாலனை நாட்டினி லுக்குமானென்றாள் 172

என்றவள் வளத்த பால ரெடுத்திடும் திலீசுமாத்து
மண்டலம் வான்புவிகள் மலைகடலுலக மெல்லாம்
அன்றவ னடியில் செய்வா னழித்துப்பின் னனைத்துஞ்செய்வான்
வின்றிறை நானேயென்று வெகுவுயி ரெல்லாஞ்செய்தான் 173

செய்தவ னகரந்தன்னை செம்மல னாளும் நாளில்
வையக மவுலாத்தூனும் வனங்கொலு னரசனுக
மெய்யுனி லுக்குமானம் போகர் யிருவரும் மந்திரியாக
துய்யவன் நானேயென்று துலைங்காளும் நாளில் 174

நாளினி லிறையருளால் நாயகன் மூசாதானும்
நீளிய பிரகூன் நீலத்தினி லழித்தீனே
ஆளிய கடல்மலைகள் அனைத்தையுங் குடையிலாக்கி
வாழிய னவுலாத்தூனும் வாழ்ந்திடுந் தேசம் வந்தார் 175

வந்தவர் நபுலாத்தூனை வலியவே நெருங்கிச்சென்று
செந்தளல் கொலுமேடைமுன் சென்றனர் மூசாதாமும்
யேந்திர சிங்காசன விட்டாசனே ளடியெதிராய்
வந்தவன் நபிவலக்கை வணைந்தவன் கொலுவிலானுன் 176

ஆனதோர் நபுலாத்தூனு மாதியின் மூசாதானுஞ்
சேனைகள் புடைகள் சூழ சிங்காசனத் திருக்கும்போது
வானகம் வகைபலதும் வையகத்துரை பலதுங்
கானகங் கடல்மலையின் கதைகளும் விளம்பி னரே 177

விளம்பியே யிருக்கும்போது வேந்தனே மூசாசொல்வார்
களும்பரக் குரியு ஞானங் கற்றிருந் ததினுலென்ன
தனம்பிடா யிரையோன் வேதம் தானெந்தப் பயகாம்பர்
தீன்வளம் பெருதிருப்பதாலே வன்னினற காழியாவாய் நீயே 178

நீநாகளிவா யென்று நீதிகள் மூசாசொல்ல
கானக வேங்கைபோல கண்சிவந் தவுலாத்தானும்
பானிலத் தறிவுள்ளோற்குப் பயகாம்பரும் நீங்களல்ல
கானக மிருகமான ஹய்வாங்களுக் கிறை நபிநீர் 179

நீர்நபி யென்று வந்தீர் நீரெனக் கிணையுமில்லை
பாரினி லினக்கிணையா படைத்தநி லிறைபடைப்பும்
வாரிசூ ழுலகுயிரை வகுப்பது யிறை வருஷம்
பாருநீர் நொடியிக்குள்ளே படைப்பெல்லாம் படைப்பேனென்றான்

என்றவ னபுலாதூனு மிம்மொழி கூறும்போது
விண்டொரு விஷளமில்லார் வியநபியகத்தில் புக்கார்
அன்றிறை ஜிபுரியிலவரிரு தவிசிரோடு
மண்டலம் புகழமூசா முன்னுதியின் விஷளஞ்சொல்வார் 181

சொல்லிய விஷளமூசா நபியேநீர் சோம்பவேண்டாம்
எல்லையும் னபுலாத்தானுக் கிணையிலா தெழுந்தபுத்தி
வல்லவுங் கூடாதும்மால் வியாகூலம் மனதில் வேண்டாம்
வல்லவன் தவுசீரீந்தா னதைக்கொடுத் தறிந்துபாரும் 182

அறியுமென் றிமையோர்க்கெல்லா மரசனுமுரைக்கும்போது
குறிதனை யறியத்தவுசீர் கொண்டதை கொணுவிலானார்
யெரியுஞ்சொல் நபுலாத்தானும் யெதிரனைத் தாசனத்தில்
பரிவுர யிருந்து முன்போல் பலமொழி பகரும்போது 183

போதவ னிறைகொடுத்த புகன்றிடுந் தவுசீரொன்றில்
ஈதெனைப் பாருமென்று யெடுத்தொரு தவுசீர்தன்னை
ஆதியின் மூசாதானும் அரசன் கையதில் கொடுக்க
பாதகன் தெளியப் பார்த்து பழுதுக ளிருக்கு தென்றான் 184

முருக்கிய உலகினுள்ள மிருகங்கள் பலதுக்கெல்லாம்
ஒருக்கமா ஒசனுவா ஒட்டகமதின் போரகும்
அருக்கமா வமைக்கவாதி அவனின வாகிருனே
185

ஆகிய மிருகத்தாலே அனேகமா னிடர்க்கொத்தாசை
வாகிய நிருத்திப் பாரம் வணிவதுக் கொவ்விடாது
பாகிய விழக்கிடத்தி பாரமும் சிமத்தவென்றால்
தாக்கிய குடுலைவ நெஞ்சு தகர்ந்தது வுடைந்துபோமே 186

உடைந்திடும் குடுவைவ நெஞ்சு வுண்பது அசனங்கொஞ்சம்
சடந்தனில் சலமில்லா தத்துவம் நிறைந்திடாது
படர்ந்தது இருமானுகை பருங்கல்லுத் திருகைபோல
உடைந்திடா திருக்குமின்மை ஒடிய பாதம் நாலும் 187

நாலுகால் மானைப்போல நடுவிடை கொளம்பிருந்தால்
கால்நடை சுருதியல்லால் கடியது பாரந்தாங்கில்
தோல்குளம் பெலும்பொடியுங் கொண்டது பாதம் நாலும்
தோல்வெழி தசைகனத்து ஆக்கிய பாதமொன்றே. 188

ஒன்றெனும் தவுசிர்பாத்து வுரைத்திடக் கேட்டுமூசா
ரண்டாதாம் தவுசீரிய தேகங்க ளனைத்தும்பார்த்தான்
கன்றிடு முன்னே சொன்ன கனதிகள் நிரைய மன்னன்
இன்றிது சரியே யென்று யியம்பின னபுலாத்தானே 189

இயம்பிய அபுலாத்தானும் பின்னமு மேதுரைப்பான்
நயம்பிர நபிகளே நீரும் நாயகன் பாத்தை நாடி
துயம்பிரத் துவாவுஞ் செய்வீர் துய்யவனிதை வகுக்க
ஜெயம்பெர வல்லோன் மூசா திருத்துவா ரிருந்தாரப்போ 190

அப்பொழு திரையோன் மூசா அருந்துவா செய்ததாலே
தப்பிய மருகாலிந்த தவூசீ ரதைப்போல ஒட்டகம்
மெய்புகழ மைத்து வல்லோன் மேதியி லிரக்கிவைத்தான்
செப்பிய மூசாதானும் திருவகஞ் சேர்ந்தாரன்றே 191

அன்றிறை ஒஹிஜிபுரில் ஆதியுனமக்குச் சொன்னான்
நன்றுநான் ஒரு படைப்பை நாடியே படைக்கு முன்னே
யெனரிதின் குத்தா குத்த மியம்பவும் புத்திமானும்
மண்டலத் தமைத்தேனிந்த மனுவதா ஒருபடைப்பை 192

படைப்பதை அமைத்தே னென்று பாரினிலுரைக்க மூசா
நடப்புட னிவனிருந்தால் நானென்ன தீன்விளைப்பேன்
திடத்துடன் படை பொருத்திருநபிக்கிறை யுரைத்தான்
ஜெடத்துடன் சேனையோடு சென்றவ ருயுத்தஞ்செய்தார் 193

செய்திடு மூயித்தமாட செம்மல னபுலாத்தானும்
பையவே ஒருநூல் தன்னை பத்தியே அவனைச்சுற்றி
அய்யகன் தீவிசும் மாத்தால் அந்தநூல் எழுச்சுற்று
மெய்பணிநிம் புருசையாகி மிகுந்திடுங் கொத்தளங்கள் 194

கொத்தள மனந்தகோடி கொடுவிடி குமுறி விம்ம
சுத்துஹு விருநனியும் சுழன்றுகத் தரிக்கோலாகி
பத்தலர் சேனையெல்லாம் பாரினிலருக்கும்போது
வெற்றிகள் செய்திடாமல் வியநபி விரண்டுபோனார் 195

போனவரிறையைக் கூவி பொருக்குமோ யவன்போர்செய்ய
சேனைக ளிரந்தபின்பு செய்வது யுத்தமென்ன
ஆனையி னபுலாத்தானை யளிப்பது இறைநீயென்று
வானவன் தனையும் நோக்கி அவரதுவாச்செய்யும்போது 196

செய்திட துவாவு மூசா செம்மல னபுலாதானை
பையவே யறிவோமென்று பாரினில் ஜிபுரில் வந்து
துய்யகம் வடிவை மாற்றி தோன்றியே சேகுபோலே
அய்க னபுலா தானும் அணிந்திடுங் கொலுவில் வந்தார் 197

வந்தவர் நபுலாதானை வாய்மொழி யனேகம்பேசி
இந்தநேரம் ஜிபுரில் இருப்பிட மெங்கே யென்ன
முந்திய ஜிபுரில் ஸிதரத்தில் முன் தகா விடத்திலில்லை
அந்திர வான மெல்லாம் ஆய்ந்தவ னில்லை யென்றார் 198

இல்லையா யெங்கே யென்று இறைஜிபுரீலுங் கேட்க
வல்ல னமையும் லோகவாரியின் நரகு சொர்க்கம்
மல்லம் பாதாளலோகம் ஆதியில் ஜிபுரில் கானேனும்
எல்லையின் ஜிபுரிலென்று இடக்கையில் பிடித்துச்சொல்வான் 199

பிடித்தகை நீக்கி ஜிபுரில் பெரியவ னருசைச் சேர்ந்து
படித்திடுங் கல்வியுள்ள பார்த்தி னபுலாதானை
முடித்தல்லால் மூசாதீன மண்ணினில் விளக்க மாட்டார்
எடுத்தவ ருரைக்க வல்லோன் ஏமனுக் கருணைநானே 200

அருளுவான் இஸ்ராவீலே அபுலாதா னுயிரைவாங்கி
கருளுவான் காவியாவில் கடுமைகளனேகஞ் செய்ய
இருளுவான் கசையெடுத்து இடக்கையில் வேலுங்கொண்டு
மருளுவா னபுலாதானை மவுத்துமே நாடிவந்தார் 201

வந்தவர் நெருங்கு முன்னே வாயினல் தட்டினுலே
அந்திர வானமேழும் யனு யணி பூமியேழும்
விந்தையான் கோட்டை விடுதி சிங்காரத்தோட்டம்
வந்திட இஸ்ரா ஹீலும் வழியில்லா தவனமைத்தான் 202

அமைத்தவன் திலீசுமாத்தா லரசனு மிருக்கும்போது
நிமிந்தமுங் குறியும்பார்த்து நின்றனர் இஸ்ராஹீலும்
விகுத்தவ னுரைப்பான் வர்ணராஜன் கல்மழை பொழிய
சமஸ்தமும் அமைத்தவானஞ்சகலமு முருகப்பெய்யும் 203

பெய்திடுந் தமரைமூட் பின்னையுந் தீலிசு மாத்தால்
காந்திகள் இஸ்ராஹீலே கல்மழைக்குள்ளே வைத்து
வந்தலர் செரியும்போது எமனும் நபுலாதூனை
ஆய்ந்தவர் பார்க்கும்போது அதட்டினால் திலீசுமாற்றால் 204

மாத்தில்லர் வரசனைப்போல் மண்டலமாளும் பேராய்
ஏத்தமாம் னபுலாதூனல் எண்ணஞ்சி பேரமைத்தான்
சாஸ்திரக்குறியினாலே சகலமுமறிந்து பார்த்து
வேற்றுமை யொன்றுமில்லா வேந்தனெல் லோர்க்குஞ்சொல்வார்

சொல்லுவார் னவுலா தூனே சுருதிக டமைத்தகோவே
செல்லுஞ் சிங்காரத் தோப்பில் சிறப்பென்ன வறிவோமென்னில்
யெல்லையில் னபுலாதூனும் எண்ணஞ்சு பேருங்கூட
வல்லவ னிசுறுவில் மாத்தோப்பிற் சென்றார் 206

சென்றவர் சிங்காரத் தோப்பில் செம்மல ரனைத்தும் பார்த்து
இன்று நீரமைத்த தோட்ட மிதிற்குறை யிருக்குதென்றார்
யென்றுட னவுலாத்தூனும் யென்னவே வென்றதுக்கேட்டான்
கண்டவர் னவுலாத்தூனே கையினால் பிடித்துக்கொண்டார் 207

கையினில் பிடிக்கும்போது கண்ணுமே அடித்தருண்டு
ஐயனே ஒரு விஷள மரைகிறேன் கேளுமென்றான்
யெய்யுர விதத்தினாலே யென்னை நீரறிந்தீரென்றான்
மெய்யதா பிடிக்கும்போது மேனியில் நடுக்கங்கண்டேன் 208

கண்டவ னவுலாத்தூனே கண்ணிமை சிமிட்டாதாலும்
குண்டு சிங்காரத் தோப்பில் குறையென்ன வென்றதாலும்
என்றிந்த விதங்கள் மூன்றும் எல்லவர்க் கிணைந்ததில்லை
என்றுட னபுலாதூனும் எந்தல் மகனேயென்றான் 209

என்றவன் மகனை கூவி எடுத்தொரு கிதாபுதன்னில்
நன்றவ ரிறந்துபோக நாற்பது நாள் தென்ன
அந்த ஞானம் புத்தி அனைத்துமே யெழுந்துபோகும்
மண்டலத் தறியவென்று மன்னவ னெழுதினனே 210

சத்தார் விபரம்.

எழுதியே யின்னுஞ் சொல்வான் யென்னறி குறைந்ததாலே
வெளியெலாம் சிமிழியாமல் வேந்தனெல் லாமமைத்தேன்
பழுதெங்கள் காதில்கேட்க படைக்கவும் படிமறந்தோம்
கழுவனும் பிடிக்கும்போது கலங்கியே நினைவிலானேன் 211

ஆவியு மவுலாதானும் அனேகமு முரைக்கும்போது
ஏவியே யிருள் கசையை எடுத்தவன் சிரசடித்து
பாவியே வேலால்குத்தி பத்தியே யிழுத்துகாலே
காவியா நரகில்சேர்த்து கடுமைகளனேகஞ் செய்தார் 212

செய்யுமுன் னுரைத்தா னந்த செம்மல னபுலாதானும்
ஐயெட்டு நாளிரக் கறிவுகள் குறையுமென்றான்
எய்யும் நாள் நாற்பதுக்கு ளெவகுப தேசம்பெற்றால்
துய்யவ னருளுமில்லை தொகுப்பது ஹராமிதன்றே. 213

தென்றவ னபுலா தானும் தீரவே ஞான மாய்ந்து
கண்டவ னிறந்து காவி யாவினி லழிந்ததாலே
மண்டலத்திறைதீனில்லா வவர் செய்யுந் தவசும் ஞானம்
விண்டிடும் நரகிலன்றி வியநபிக் கூறினரே. 214

கூறிய விஷளம் சரி யெங்கள் நபியேகுதா யிரசூல் மஹ்மூதே வேறினில் கேட்பே வேதியர் நபியே வெகு புகழ் தரித்து லகுதன்னில், மாருசெய் காபிர்கள் தருமத்தை நாடி மண்டக மாவியும் மானிடர் கமுது, அறியநீர்ப்பந்தல் அன்னச் சத்திரமு மன்னமுஞ் சொர்னமு மாடை. 215

ஆடையு மெடையு மனைவர்க்கு மீந்து அருந்திய அமிர்தமுங் கொடுத்து, பேடையு நடையும் பெருமணமுடித்து பின்னையுந் தருமத்தை நாடி, நாடையு நகரையு மாண்டிடும் பேர்க்கு நரகமோ சுவர்க்கமோ நாயகனபியே. ஆடியே விஷளம் அனைவரு மறிய ஆதியின் றூதே அருள்வீர். 216

அருளுமென் றரசர் கேட்க அஹம்மத ரருளிச்செய்தார்
இருளுருங் குபிரை நீக்கி இறையவன் றிருநாமத்தை
பொருளெனுங் கலிமாச் சொல்லார்க்குப் பாரிலீந்திடும் நகரமெல்
இருளெனும் நரகில் தாழ்வா ரவரவக்கிடங் காவியாமே. [லாம் 217

காவிய ரரவு தேளு கடும்பசி தீரத்தின்னும்
மேவிய விதமே தென்றால் இதுக்குமுன் னாளில்
தேவியு மாள நாருந் திசைகட லேரும்போது
வாவியி நடுக்கடலில் வங்கமு முடைந்த தப்போ 218

அப்பொழு தருங்கடலி லனைவரு மிறந்து போனார்
செப்பனி முலையின் ளாளுஞ் செம்மலுக் கோர்பலகை
தப்பியே வருகும்போது தம்பிரான் வரிப்படியின்
எப்பொரு ளுயிரை யென்றும் எமனுக் கிறையுரைப்பான் 219

உரைப்பவ னிஸ்றாஹீலே ஒன்றடிக்காளை ரெண்டும்
தரிப்பது ஒருபலகை தய்யலீர் தனியே விட்டு
கப்பிர வருகு முன்னே காளையை யுயிரைவாங்கி
இறப்பவள் தனைக்கடலி லெரிந்து நீர்வாருமென்றான் 220

வாருமென் றிறையோன் அதின்படி யெமன் முடித்தார்
நாரியர் சூலுளைந்து நடுக்கடல் பலகை தன்னில்
வீரியன் சத்தா ரென்னும் வேங்கைபோ லொருபாலன்
ஆரியாப் பெத்தா ளாதி யபயமு மிவனுக்குண்டாம். 221

எமனு மதலையீன்ற யேந்திளை யுயிரை வாங்கி
தாமதியா மல்முயிரும் தண்ணியி லிழுத்தெறிந்து
நாமமுஞ் சத்தாரை நீர் நடுக்கடல் மீதில் விட்டு
சேமமே வாருமென்றான் செப்புவா ரிஸ்றாஹீலே 222

இஸ்றாஹீ லிறைதன்னையே நோக்கி ஏகா யிறையேயென்னுயகனே
நஸ்றா ஆதை நடுக்கடல் மீதில் நடுங்க லுயிரை நாயகனே
கஸுறா பரித்தவன் காரிகை மதலை கடல்மே லின்று வவளுயிரை
விசுரா வலையால் விசிரி இழுக்க வேந்த னுரைத்த விதமென்ன 223

என்னவன் றியம்ப எமனிறையவ னேதுரைப்பான்
சொன்னது செய்வதல்லால் சொல்லுக்குச் சோம்ப லுண்டோ
இன்னமு பாலனாக்கு இருப்பது நானே நீயோ
மன்னவன் சொன்ன போதே மலக்குயிர் வாங்கினாமே 224

வாங்கியே மயிலுயிரை வம்பனு மிழுத்தெரிந்தான்
தாங்கியே பலகை பாலன் தனையலை யடித்தெழுப்பி
நீங்கிடா சமுத்திரத்தில் நீஞ்சியே கரையோரமாய்
ஒங்கியே பெருவனத்தி லொருகரை சேர்ந்துதப்போ. 225

சேர்ந்தது வனத்தில் வேங்கை சேனைக ளனேகங்கோடி
கூர்ந்திடும் வேங்கையொன்று குளவி யெல்லா மிறந்து
மாய்ந்துமா ரமுதங்கட்டி மயங்கியே கண்ணிருண்டு வந்து
சாய்ந்தது திரைநீருண்ண சத்தாரறிந்து அமிர்தமுண்டான் 226

உண்டிட வுணவால் வேங்கை ஊணியே பாருபாலன்
கண்டது பொதுவில் சேர்த்து காவலன் தனைவளர்த்து
மண்டலம் வேங்கைக் கெல்லா மன்னவ னானபின்பு
கண்டொரு வனத்தில் வேந்தன் காளையைக் கயிறால் சிக்கி 227

சிக்கியே பிடித்துச் சென்று செம்மலன் வளர்த்தெடுத்து
தக்கவன் கரக்கிவனை தனைவனன் றோர்திருத்தி
பக்குவத் துடன் சத்தாரு படையுடன் வனத்தில் வந்தான்
ஒக்கவே வருகுஞ்சேனை வுடனொரு மரத்தைக்கண்டான் 228

கண்டொரு மரம் வனத்தில் கைப்பொரு ளிலையுமில்லை
நின்றிடு மரத்தின் மீதில் நிகரில்லா ரூபமான
ஒண்டியா வுமாயப்பக்ஷி வுச்சத்தி லிருக்கக்கண்டு
இந்திதைப் பிடியுமென்று இயம்பினா னிந்திர கோமான் 229

இந்திர கோமான் சொல்ல ஏரியே பிடிக்கும்போது
அந்துச்ச மரப்பொதும்பில் முந்திய தலைகீளோடி
வந்திது பூமிக்குள்ளே வருணமண் டபத்தி லோரம்
இந்திர பேழை மீதில் ஏரியே யிருந்ததப்போ. 230

இருப்பதை யறிந்து வேட ரீந்தனர் மரத்தின் பொந்தை
தரிப்பர புகழும் பக்ஷிதனையவ ரரசன் முன்னே
நிரப்பிட வரசனந்த நிகரில்லாப் பேழை தன்னைத்
துரப்பினால் துறந்தா னதில் தோன்றிய சிமிழைக் கண்டான் 231

கண்டவன் சிமிழ் திறந்து கண்ணினால் பார்க்கும் போது
மண்டல மெல்லாந்தோண மையது வுருகியத்தில்
அண்டர்வான் குருசருசும் நகர்கனி சுவர்க்கம்
விண்டுது பூமியேழும் விரைப்பொடு திரைபாதாளம் 232

பாதாள வுலகங்காண பாய்ந்துருமை யுருகி
ஆதாள வுலகிலுள்ள மனேகமாய் திரவியங்கள்
வேதாளங் காத்ததெல்லாம் வேந்தனு மறிந்தெடுத்தான்
சீதள ஜலத்திலுள்ள சிவந்திடும் வயிரமெல்லாம் 233

வைரமும் மரகதமும் வகை நவரத்னம் கோடி
அய்ரவென் றசள வெப்பு அறிந்தவன் பழிக்கு மேறு
மைரிடை ஒதுங்கிடாமல் மன்னவன் பிழந்தெடுத்து
பைரிடை சுவர்க்கந்தன்னை பார்த்திபன் நினைவிலுற்றான் 234

உற்றவ் னிருக்கும் போது வுலகமு மிடமுமில்லை
கத்தவன் மலக்கை கூவி கனதியா வுலகுதன்னை
மெத்தவே விரியுமென்றான் மேதினி விரிக்கும்போது
பத்தலன் சுவர்க்கமாக பத்துநூ றாண்டுதூரம் 235

தூரமோ ராயிரந்தான் துலைந்திடா வருஷமாக
பாரமா யிடத்தைக் கண்டு பார்த்திபன் சுவர்க்கஞ் செய்ய
வாரமா சுவர்க்கந் தன்னை வளைந்தவன் மரகதத்தால்
ஆரமா ஐம்பொன்விட்டு அணிமதிலெழுப்பினானே 236

எழுப்பிய புருசைக் குள்ளே யிலங்கிய மாடகூடம்
களிப்பவர் பால்மதுக்கள் கனியுடன் மலர்வகையும்
நெழிப்புர நளபா கங்கள் நிகரில்லா தூங்கமென்று
சுளிப்பிர செய்தான் சுவர்க்கத்தில் கனிகளில்லை 237

கனியில்லா தேக்க மாக காவல னிருக்கும்போது
அணியுக கமழ் சுவர்க்கத்துள்ளே யனேகமு கனியெடுத்து
இனியவன் கரிலக்கூவி எமையவர் வருகும்போது
பனிபலகனி நிரய்யவேண்டி பார்த்திபன் பயிரைச்செய்தான் 238

செய்துடன் கனி நிரைந்து சிறப்புட னிருக்கும்போது
அய்யவன் சுவர்க்க வாச லருகுகா லணியு மில்லால்
கைதவங் குரைந்த தென்று காரண மிருக்கும்போது
வையக மமைத்த வல்லோன் வானவர்க் கருளினானே 239

நானிலந் தன்னில் சுவர்க்கம் நாடியே சத்தா ரென்போன்
ஆணிய சுவர்க்க வாச லருகுகால் நிலையில்லாதால்
பூணிய வேலையெல்லாம் பூமியில் நிறுத்தி வைத்தான்
கோணிய நிலை சுவர்க்க துகையொரு மதிகமுண்டே 240

அந்ததிக் கதிகமான நிலைசேர்ந்து நவரத்தின
விந்துசேர் பச்சை மரகதம் துவொன்று
செந்தணல் வான மதி மாணிக்க மதுவொன்று
பந்திபுரம் கீழ்ப்படி பளிங்கி மரகதம் 241

மரகத விதமும் நாலு மதிப்பில்லா நிலையெடுத்து
அரண்மனை வாசல் முன்னே அணிந்து நீர்வாருமென்றான்
திரமுள்ள விண்ணோர்ந்த திருநிலை யெடுத்துவந்து
பரிவரு சுவர்க்கவாசல் பாரினில் சாத்திப்போனார் 242

போனபின் வுலகமெல்லாம் பொழுதது விடிந்தபின்பு
நானிறை யென்ற சொல்லை நாடெங்கு முகந்ததில்லை
ஏனியில் நிலையே யின்று யிரவினில் அமைத்தேனுகும்
பூணியே உலகிலென்னை புகழ்ந்திடு மாதியென்றே. 243

ஆதியி னரசன் தன்னை அனைவரும் வணங்கவென்று
வீதியின் நகரம்நாடு விரைந்திட முரசடித்து
ஓதிய தவசு ஞானம் வுரைப்பவர் சத்தாரென்று
வீதியின் சுவர்க்க வேலையில் துடங்கினனே 244

நானிலத் துரையு மந்த நாரியர் புருஷரெல்லாம்
ஏனியில் சார்ந்துகொண்டு ஏரிய சுவர்க்கவாசல்
ஊணிய வுச்சமேர ஓங்குஞ் சிங்கார சித்திரம்
தோணியேர் தோகைசூலுடை யாளொன்று 245

சூல்முலை மாதர் சந்தை தூக்கியே யேணியேறக்
காலது தவுளும்போது காரியக்காரர் கையில்
தோலொரு சவுக்கினலே தோகையை யடிக்கும்போது
மேலவன் பொருந்திடாமல் இவளிங் கீழ்சாந்துமேலாய் 246

மேலுச்ச மிருந்து மங்கை மேதியில் விழுகும்போது
பாலனுங் களண்டு தந்த பாரினில் சிதரும்போது
ஆலமெல்லாம் படைத் தளித்திடு மாதியேநீ
யேலுமிப் பளியைவாங்கி யெனக்கு நீகொடுப்பாயென்றான் 247

கொடுப்பாய் பளியெனக் கோதை யுரைத்திட கொத்தவ னேதுரை
அடுகுலு கினிலவனுக் கீய்ந்த தியாரமெல்லாம் [ப்பான்
முடி மடிப்பேன்காவியாவீண் ணுநரகில்மன்னவனை துயின்றதுதீர
அடிப்பேன் முடிப்பே னென்றான் ஆதியுரைத்ததம்மையறிந்தான்

அறிந்தவ னகத்தில் போக அருநிலை சுவர்க்கவாசல்
இருந்தவர் முகிந்துதென்று யேந்தலுக் கியம்பும்போது
தெரிந்திட சுவர்க்க மெல்லாம் திருவிளக்கேற்றுமென்று
சிறந்திடுஞ்சுவர்க்கங்காண செம்மலனெழுந்துபோனன் 249

போனவன் ரிஷபமேரி பொன்மலர் சொரியும் போது
தானக னிரையேன் ஏம தாமனுக்கருள்வான் சுவர்க்கங்
கானக மன்னன் கண்ணால் காணமுன் னுயிரைவாங்க
வானக னிசுருஹீலும் வதிவிரைக் கேதுசொல்வார் 250

சொல்லுவா ரிசுருஹீல் றப்பிலர் மீன்சோதிநீயே
யெல்லையில் சுவர்க்கம் பார்த்து இவனகம் வந்தபின்பு
நல்லது வுயிரைவாங்க நாயனே அருள்வாயென்ன
அல்லவொன் றணுகிடானே ஆரென அறிவீரோகாண் 251

ஆரென வறியேனென்று அண்ணலு மூரைக்கும்போது
பாரெலா மமைத்த வல்லோன் பாங்கனுக் கேதுசொல்வான்
வாரியில் பிரந்தபாலன் அன்னையும் பிதாவும்போக
வீரியன் தனையும் வேங்கை வியனுர வளக்கும் நாளில் 552

நாளினிலாசனத்த நகரையு மாள வைத்தேன்
வாளிய சுவர்க்கமொன்று வகுக்கவும் வலுகொடுத்தேன்
ஆளிய வுலகமைத்த ஆதியும் நானேயென்றான்
நீளிய நரகே யல்லால் நிமிஷமுஞ் சுவர்க்கங்காணான் 253

சுவர்க்கமே நோக்கி சுருதி யிலுயிரை வாங்க
அவர்க்கிறை யருளும்போது ஆதியின் மலக்கு நாலும்
மவர்க்கவா சுருதியாகி மன்னவன் தனையே மாட்ட
சுவர்க்கமுன் புகுந்திடாமல் சூரெடுத்தூதினாரே 254

ஊதிட வாதருஜன் வுடையவன் மீக்காயிலும்
பாதகன் தனையே மாட்ட பருமலை யிடியிடித்து
வாதகன் ரிஷபமேரி வலதுகால் சுவர்க்கவாசல்
யேதகன் ரிஷபம் வைக்க யிடியது விழுந்ததப்போ 255

இடியினால் சிரமுருண்டு யிருநிலம் விழும்போது
கொடிமுடி சிரசு வேறாய் கொற்றவன் ரிஷபம் வேறாய்
வடிவுள்ள மனையே மன்னவன் சிரமுநோக்கி
கடகட வெனவுருண்டுதப்போ கனமழைச்சலம் பிரண்டு 256

பிரண்டிடும் சலத்தினோடே பிரபலன் சிரசுருண்டு
அருண்டடி அதில் விழுந்து ஆரிலை மதலை யீன்ற
யிருண்டிடுங் குழல் மனையில் ஏறிய படியள் வாசல்
உருண்டுருண் டோடி யோடி வோய்ந்திடா தடிக்கும்போ 257

அப்பொழு தாசன் மாள அவணணி ரிஷிபங்காலை
யெப்பொழுது திசைதன்தூதன் யெமயவர் சிபுரில்வந்து
நர்ப்புட னிழுத்தெரிந்தார் நரகினில் விழுந்துபோக
செப்புதல் காரியந்தான் செம்மலன் சுவர்க்கந்தன்னை 258

அறிவுடைய வகை.

செம்மலன் சுவர்க்கந்தன்னை சிரகிணு லெழுப்பி விண்ணோர்
நன்மையாய் ஒருபேர்வைத்து பீர்தவூஸ் சென்று
வன்மையாய் சுவர்க்கத்தோடே வைத்தனர் சிபுரிலுந்தான்
தன்மையாய் பிரமுருளுந் தலைவனுஞ் சிரசைக்கண்டான் 259

கண்டவ னிரவில் வந்து கதவினி லடிப்பதென்ன
யென்றவ னெடுத்துக் கையா லிருளையு மிலக்கிபார்க்க
மண்டல மெல்லாமாண்ட மன்னவன் சத்தாரென்போன்
துண்டமா சிரத்தைக்கண்டு தோகையு மேதுசொல்வாள் 260

சொல்லுவா னிறையைக் கூவி சுருதினுடை மைத்தகோவே
யெல்லையி லிவன்பளியை யெனக்குநீ யீந்தாயிப்போ
வல்லவ னுயிர் நரகில் வாதைகள் படுக்கச்செய்வாய்
மெல்லியா துவாவை வல்லோன் மெத்தவும் கபுல் செய்தானே 261

செய்தவ னிசுறுஹீலே செம்மலன் சத்தாரென்போன்
அயிதவா மறியாதாலே அவனுயிர்க்காவியாவில்
வையகச் சுகங்கள் தீர வாதைகள் படுவதின்று
துய்யவ னுரைக்க விண்ணோர் துலைந்திட ருத்தரவு செய்தார் 262

செய்தவ னிறை பரிமான் செப்புவான் கலம் லெவ்குவை
வய்யக திருப்பே ரெந்தன் வாத்திகர் பயகாம்பர்தீன்
மெய்யெனுங் கலிமாதன்னை மேதினி லறியார் காபிர்
செய்திடுந் தானதர்மம் சேர்வது நரகமென்றே. 263

நரகினில் விருந்து ஆள்வார் நாடிய தருமந்தாளும்
அரம்பயர் கேட்ட தெல்லா மனுதினங் கொடுப்பேனென்று
வரைப்புமென் றிறைகலத்தை வாங்கிணு லுரைக்கும்போது
மூறை முறை இறையோன் சொன்ன முறையெல்லாம் வரைந்துதப்
போ. 264

அப்பொழு திரைபரி மானுன துவாகபுகுதலாச்சு
யெப்பொழுஞ்சத்தா ரெட்டாஞ் சுவர்க்கமே யெடுத்ததற்கு
ஒப்பொழு மூலகிலுள்ளோர் ஜெரு தர்மஞ் செய்வதுண்டோ
நற்பொழு தவனுக்கில்லா ஞனிலக் குபிரோர்க்கில்லை 265

குபிரவர் யிரைகலிமா குணவகையறிந்திலாரும்
புவிதனில் தருமஞ்செய்தால் பொலிவது வாழ்வேயென்று
கவிதவம் புகழ் சுவர்க்கங் காண்பது அறிவே யென்றும்
நபிகள்தீன் வுகந்தபேர்கள் நாடியே தருமஞ்செய்தால் 266

தர்மமுஞ் செய்தபேர்க்குத் தரணிவாழ்வது குறையும்
மருமையில் சுவனவாழ்வு மன்னவன் கொடுப்பானின்னங்
கர்மமுங் கொடுமை செய்வோர் காபீருக்கதிகமாகும்
அருமையில் புவிவாழ்வு முண்டாமாகிரி லரிதுதானே 267

அரிதொரு பெரிதேயென்று அருகிய சிறிதேயென்றும்
உரிதொடு கொடிதேயென்றும் வுலகினில் வுகமையாக
பெரியவன் றாதேயஞ்சும் பேசுமென் றாசர் கேட்க
சரியிணை யில்லான் தூதர் சாத்தினுர் கேளரிதே 268

அரிது ரெண்டுலக மீதில் அருங்குபிர் கடனே ரென்றும்
விரிவுரக் குமரையீன்று வெரிப்பில்வீடேத்தஞ்செய்ய
அரியபெண் ணுசையாலே அரசன்வர வளிந்தசெய்தி
பரிவுர நடந்து திந்த பளமையை கேளுமுன்னே 269

முன்னெரு சுல்த்தா னுளில் முடிந்திடா குமரெண் டேங்க
மன்னவன் கொலுவைக் கல்லால் மண்டப மெழும்பச்சாட
பின்னையு மரங்கல்லாலும் பிரபல னெப்ப சாட
வர்னமா ரனத்தாலே வார்த்தவன் ஐம்பொன் விட்டே 270

ஐம்பொன்னு மிடியும்போது அரசனு மவிபாச்சாவும்
வெம்பியே அழுதழுது வியாகூலமதிகமாக
தும்பமாய் மனதிலெண்ணி தொழுதவ ரிறையைப்போற்றி
அம்புடன் ஒரு நினைவா அன்னல ருரங்கினுரே 271

அண்ணல ருரங்கும்போது அரைப்பின் கிற்றளைத்து
தன்னகர் வீதியெல்லாம் தடையா நடத்து சென்று
பொன்னணி முலையு ளூர்தன் பொர்க்கொடி வாசல் புக்கி
மன்னனுங் கிதுர் நபியு மங்கையா யிருக்கக்கண்டார் 272

கண்டிட மயிலாளேங்கி கனதியால் மூச்செரிய
நின்றவ ளெரியு மூச்சு நெருப்பொடு புகையெழும்பி
சென்றது அரசன்மேடைக் கூடமு மிடியக்கண்டார்
273

கண்டபின் மயிலே யுந்தன் கவலைக ளென்னவென்னில்
அண்டிட வுலகத்தரசை காளனு மில்லையென்றுள்
வண்டணி குழலி யேங்க வன்னக ரழியுமென்று
விண்டிடக் கிதுரு வேந்தன் வெருண்டனன் மூளித்துப்பார்த்தான்

பார்த்தவன் கனவுகண்ட பாங்கையும் நினைத்தெழும்பி
தோற்றிய மயிலகத்தே தோன்றலன் நெருங்கிச் சென்று
மாத்தொரு குறியும் வைத்து மன்னவனகத்திற் சென்று
ஆதவன் விடிந்தபின்பு அம்மையை யருகழைத்தான் 275

அழைத்தவன் கனவிற்கண்ட அரம்பையை தானிவளேயென்று
கிழைத்தவன் வாழவின்று கிளிமொழி மணமுடித்து
வாழ்த்தினன் கொலுவை முன்போல் மாடமா ளிகையின்கூடம்
தளைத்தவ னிருந்ததாலே தையலர் குமாரிதே 276

அரிதொரு கடனே கேளும் அன்னையும் பிதாவுங்கூடி
வரிலொரு மகளே யீன்ற வேந்தனுமிரந்து போனான்
வரிமுலை பாலனன்றும் வளர்ந்தவன் காளையாகி
பரிவுரு பாலன்மேலே பாங்கியர் போகமானாள் 277

ஆனவன் மகன் குளக்கி அனேகமு மயக்கமூட்டி
தானவன் மதிமரந்தான் தய்யலீர் தானெருங்கி
பூணிட தாய்மகனும் பொர்க்கொடி கெர்ப்பமாகி
மானிட மடந்தை யாளும் மக்கமாபதியில் வந்தாள் 278

வந்தவ ளிரையோ னீசா வடிதனில் பணிந்தே சொல்வாள்
பந்தயத்துடனே செய்த பாவங்க ளருகுர வுரைத்தாள்
கந்தமாம் பாலன் தன்னை காரிகை பெத்த பின்பு
விந்தையா யகற்று செய்து விளங்கிட தவுபாச்செய்தாள் 279

செய்தவள் திரும்பியவள்தன் தேசம்போய் மகனைக்கண்டு
மெய்யணி தாய்மகனு மிருவருமிருக்கும் போது
வையகத் தெவர்க்கும் பாதம் வணிந்திடுப் தொல்கவுரூ
செய்திடுஞ் செம்மனாளாகச்சிலதுநா நாளிருக்கும்போது 280

போதவு மொருவன் தோலை பொன்கொடுக்காமல் வேண்டி
காதல னிறந்து போனான் கடனிவன் மேலேயுண்டு
ஆதலன் உளியடித்த அவனுடன் கூலியொன்று
யீதலால் கடனுலகி லிவனுக்கு யிருப்பதில்லை 281

இல்லகன் கடன்கொடுத்த யிருவருமிறந்து போனான்
நல்லவன் தன்னையீன்ற நாரியு மிறந்துபோனாள்
யெல்லையில் கபுருக்காத்து யீன்றவள் தன்னைநினைத்து
அல்லவ னழுக அவ்வூரானைவரு மேதுசொல்வார் 282

சொல்லுவார் தாயைச்சேர்ந்த சுகத்துக்கோ அழுதாயென்பார்
மெல்லியர் சொல்லைக்கேட்டு மெத்தவுந்துயரமாக
யெல்லவர் தனையும் கேட்டா னியம்புரார் புதுமையாக
கொல்லவுந் தாயே கோபம் கோதையு மிரந்துபோனாள் 283

இறந்தவள் கபூருதன்னை யீர்ந்தன னிருப்புளப்பா
துறந்திட கபூரில் தோகை தோன்றிடா ததுபிரத்தில்
சிறந்தொரு வாசம்பூத்து சிங்காரதோப்பிலாக
உணரத்தொரு மரத்தி லூஞ்சல் ஆய்ந்திடா தாடக்கண்டான் 284

ஆடியே யூஞ்சல் மேலே அவனையே யீன்றதாயும்
பேடியா யிருவர் நின்று பின்பிடித்தாடக்கண்டு
பாடில்லா முறைமுனக்கு பதவிக ளீந்ததென்ன
ஓடினன் செய்தபாவம் நபிபிரம் துலைந்ததென்றாள் 285

பெரிதுடைய வகை.

துலைந்திடா பாவ மெல்லாம் தோன்றல ரீசாமுன்னே
சலந்தனில் முழுகி ஹச்சு தானவர் செய்தபின்பு
அலைந்துடல் நோக அரபா அருமலை மீதிற்சென்று
இலங்கிட தொழுதேன் தெளபா யிப்பதி யிரைகொடுத்தான் 286

இப்பதி யிறை கொடுத்தான் இதுவழி வுனக்கேயாகும்
தப்பிடா தடத்தினூடே தரணியில் போகவென்றாள்
அப்புர மிப்புர மலைந்தவன் போகும்போது
ஒப்புடன் வுளிகொடுத்த ஒருகடன் காரன் கண்டான் 287

கண்டவ னேதுசொல்வான் கடனுண்டு யெந்தனுக்கு
அன்றுநான் வுளியடித்த அதனுடன் கூலிக்காக
விண்டிடச் சதைகளெல்லாம் வெந்துவெந் துருக
தக்க குண்டொரு கொளுமழுவும் கொதிக்கவைத்தவனைச்சுட்டான்

சுட்டுடல் தேகம் வெந்து சோரியே நடக்கும்போது
மட்டொரு தோல் கொடுத்த மருகடக்காரன்கண்டு
கெட்டியாய் கீழே தள்ளி கீரியே முதுகுதோறும்
வட்டமா யறுத்துக்கொண்டான் வழியினில் வருகும்போது 289

போதவு மொருவருக்கொருவர் பொன்பொருள் கணக்கைப்பேசி
ஆதனப்பொருளில்லாமல் அவர்செய்யுங் தருமதானம்
வீதமாப்பகுரு தீவார்கள் வெகுவித மனத்துமங்கண்ட
தேளெப்புதுமை யோங்கியிவன் வழிவருகும்போது. 290

வழியினில் வொருவன் வந்து வாக்கொடு தாசன்முன்னே
தெளிவுரு பெரியோர்தம்மை தினந்தினம் பேசுமுன்னை
பணிசெய்ய வேணுமென்று பதரிய அவன்தன்னாலே
சுளியுர அருத்துக்கொண்டான் சுழண்டவன் வருகும்போது 291

வருகையில் பலபேர்கூடி வகுத்தவன் தசைபகிர்வான்
சிறிதிசை யில்லையென்று தசையவன் மேலருத்து
குரைவராக்கூரு மீய குத்தமுமறிந்துகொண்டு
வரிமுறை பலபொருளும் வையகத் தவனும் வந்தான் 292

வந்தவ னீசாபாதம் வருந்தியே துரைக்கும்போது
முந்திய பாவந்திர முரைத்தவன் தௌபாச்செய்து
யேந்திரத் துடனே கத்தும் யிவன் ஹச்சு தொழுதுகொண்டான்
விந்தைகள் நடந்ததாலே விளம்பிய கடனரிதே 293

விளம்புவோம் பெரிதே கேளும் வெகுதனவாழ்வு மற்ற
புழங்கிய தனங்க ளெல்லாம் போதவு மீந்திட்டாலும்
களும்பிரப் போதுமின்னு காசினியோர்க்குமில்லை
வளம்பெற அசனமொன்று வருத்தமாய் போதுமென்பார் 294

போதவ முலகிலுள்ள பொருந்திய விதங்களெல்லாம்
ஆதனந் தனக்கில்லாமல் அவசர மெவர்க்கு மில்லை
பாதகா பெரியோர் மற்ற படைத்திடு முயிர்களெல்லாம்
வேதனைபசியி னாலே வெருத்திடு முலகந்தானே 295

உலகத்தில் பசிதெளிக்க வுணவினை வகுத்தான் வல்லோன்
கலைகளில் வுணவைப்போல கனதியா பெரிதுமில்லை
ஆலகையாசனமகி மக்கா அரசணி சுலையுமானார்
நலமுளா கொலுவு நாளில் நடந்திடுங் கதையாமென்றார் 296

மீண்டொரு யெகுதி முன்னாள் மிடுமையும் வருத்தமாக
ஊண்டிய காலமெல்லா முண்பது அரைவயிரு
ஆண்டவன் தனைநினைத்து அழுதவ னேதுசொல்வான்
மாண்டிடும் அழவெனக்கு மன்னவர் கொடுப்பதெல்லாம்
யின்று நீகொடுப்பா யுண்டு யெனக்குயிர் வாங்கச்செய்வாய் 297

செய்யின்றா வுடனே செவிக்கு செப்புவா னிறையோன்சத்தம்
பையவே யுனதுவாசல் படிதனில் அடியில் மண்ணில்
உய்யுமட் டுலகிலுண் ணும் வுடைமைக ளனைத்துங்காண்பாய்
மெய்யென தனத்தைக்கண்டு மெத்தவும் புதுமையாகி 298

புதுமைகள் மனங்கொள்ளாமல் புகழ்ந்திறையோன் பாத்தில்
விதனமும் வருத்தம்போக்கி மேதினி யெளியோர்க்கெல்லாம்
அதுமுத லசனமாக அணைத்துமே ஈந்தா னப்போ
விதியழித் தெழுத வல்லோன் விளம்புவான் கலம்லெவ்குவை 299

கையினில் கொடுத்ததெல்லாம் கத்தவன் றனக்கே யீந்தான்
மெய்யுர நாள்வரைக்கு மிவன் குடையாளனென்று
ஐயெட்டு வயதிவனுக் காதியே அறுபதுண்டு
செய்வயதா மென்றுஞ் செல்வமுந்தளைக்கு மின்றே 300

தளைக்குமின் றிறையோன் சொன்ன ததின்படி வரையலாச்சு
கிளைக்குலஞ் சுலையுமானூர் கீர்த்திக ளிருக்கும் நாளில்
தளைத்திடும் வனத்தில் வேடன் தானவன் விரகெடுத்து
யெளைத்திவ னகரில் வித்து யெப்பொழு தசனஞ்செய்வான் 301

செய்திடும் வேடனந்த திகைவளத் தொரு மரத்தில்
வையகப் பக்ஷியொன்று வாழ்ந்தனின் முட்டை ரெண்டு
கையினி லெடுத்துவந்தான் கத்தவ னபியே யெந்தன்
மெய்யெனும் குலம் விளங்க மிவனுட னீருரையும் 302

உரைத்திட வேடன் தன்னை ஒரு பிழை பொருத்தேனென்று
வருத்தினூர் சுலையுமானூர் வையகப்பக்ஷிதானும்
தரித்திடும் மரத்தில் தானும் ரெண்டிருக்கும் போது
பருத்துமுன் போலுஞ்சென்று மகிழ்ந்தவ னெடுத்துவந்தான் 303

வந்தவன் பின்னே பக்ஷி வந்தது நபிதன்முன்னே
யெந்தனுக் கிடையூர் செய்தா னெனக்குத் தாரஞ்செய்யும்
சிந்திய பள்ளிவாசல் துரும்பதை நாற்பதுநாள்
வந்துநா னெடுத்தவந்தன் வாசலில் சொருகி வைப்பேன் 304

வைத்திட நூற்பதுனாள் வன்னகரெரிந்து போகும்
யெத்தனை தவஞ்செய்தாலு மிவன்குல மெரிந்து போகும்
குத்தமு மென்மேலில்லை கூறுமின் னபியேயென்றும்
உற்ற சொல் லுரைக்கப்பட்சி ஓதினூர் சுலையுமானூர் 305

சுலையுமா னபியுமந்த சொல்பிளை வேடன் தன்னை
நிலையினில் பிழையே செய்து நீயண்ட மதுயெடுத்தாய்
கலையென்னுங் கருணைகந்தான் கடிக்கு மென்றுரைத்தாரப்போ
நிலையினில் பிடிபாடில்லா வேடனுமெழுந்து போனூன் 306

போனவ னொருநாளந்த பொதுகுரு கானகத்தில்போக
கானகத் தொருவர் வந்து கடும்பசி தெளிப்பாயென்றார்
தானவன் கரத்தில் நாட்டி தடையில்லா தவர்க்குமீந்தான்
வின்னமும் பசிதெளிந்து வுடையவன் தனக்கே சொல்வார் 307

சொல்லுவா ரிரையே யிந்த சுகந்தரும் வேடன் தன்னை
யெல்லையி லிவனுயிரை யிரையவா காப்பாயென்ன
வல்லவ னுதையமானன் வனந்தமா மாத்திலேரி
சொல்லிய பக்ஷியண்டம் சுகம்பெற யெடுத்துவந்தான் 308

யெடுக்கையில் கருநாகந்தான் யெதிரிட யெழுந்த கோபம்
மடக்கலு முகத்துமுன்னே மரைந்திடும் வுரட்டிதானே
படத்துடன் கடிக்க வந்த பல்லுகளனைத்துந் தைத்து
மடக்கமா மாவிக்குள்ளே மடங்குதே வுரட்டிவாயில் 309

உரட்டியு மரவு மொன்று வொடுங்கிய விரகுதன்னை
திரத்துட னெடுத்துவந்தான் திருநபி முன்னேபக்ஷி
வெருத்துட சுலையுமானர் விசைகொண்டு யெழுந்துசென்று
அரத்தவன் விரகைப்பார்த்தார் அதில்கரு நாகங்கண்டார் 310

கண்டவர் கருநாகத்தில் கதுப்பினி லுரட்டியாக
உண்டுட யிந்த பிச்சை வுன்னுயிர் காவலாச்சு
கண்டு நீ பிழைப்பாயென்றார் காரண மனர்க்குந் தோண
விண்டுநற் பசிப்போர்க்கீந்தால் விதுபெரிதாகுங் கேளீர் 311

கேளு நீ ஆழனர்க்கு கிளி மொழி லுலகிலில்லை
நாளேயே யிறப்பதென்று நபி சிரை ஜிபுரில் சொல்ல
காளேயே சுலையுமானர் கவலைக ளுண்டோ வென்றார்
வாழவு முலகத்தாசை வருத்தமு மனதிலுண்டு 312

வருத்தமு விதனந்தீர்க்க வையகச் சுலையுமானர்
நரைத்தவர் நாளே மாள்வார் நானிலப்பொருளு மில்லை
ஒருத்தர்கள் ளோரிரவு வுலகினில் வுகையமுண்டோ
உரைத்திடும் பைத்துல்முகத்தீசு ரெல்லாம் பரையடித்தார் 313

சிறிதுடைய வகை.

பரை யொலி முழக்கங்கேட்டு பாரியென்றொருத்தி சொல்ல
நிரைமதி வதனத்தானே னீழிய வயதனர்க்கு
யிறை நபி மணமுடித்து யிவர்களை யகத்தில் கூட்டி
அரையினில் ரம்பையாளும் யாழனுமுரங்கும்போது 314

உறங்கிய நடுச்சாமத்தி லுடையவ னருள்தரித்த
கரங்கில்லா ரகீமென்னும் கத்தவனவுலியாவும்
யிரங்கியே மலையை விட்டு யிப்பதி வீதியெல்லாம்
அரங்கொடு பசியே யென்றார் அனைவரு முறங்கினாரே 315

நாரியர் மணமுடித்து நாளையோ அருப்பதென்று
பாரியன் தனக்கிரங்கி படைத்தவன் தனை நினைத்து
ஆரியாதொழு தழுது அசனமும் ரொட்டிதன்னை
வாரியே யெடுத்தா ருண்ண னவர் சத்தம் செவியில்கேட்டார் 316

கேட்டவ ளெடுத்த ரொட்டி கிளிமொழிவுண்டிடாமல்
வாட்டமா வருவோர் முன்னே வணங்கியே ஈந்தாளப்போ
தேட்டமா கொடுத்த ரொட்டி நாயகன் ரகீம்பசியை
ஆட்டமா யமத்தக்கண்டு அவர்துவா யிருந்தாரப்போ 317

அப்பொழு திறையைக்கூவி ஆதியே அழிவில்லானே
எப்பொழு திவளுவாள திவளுட ஆளனாரும்
செப்பணி முலையுநாளும் சேர்ந்தவர் நீடூழியாய்
நட்புடன் வாழ்ந்திருக்க நாடியே குலமும் வாழ்க 318

வாளவே னிறையைக் கூவி வல்லவன் ரஹீமுரைக்க
மாளவின் டவனைச்சொல்ல மன்னனுக் கையமில்லை
ஆளெனும் தேவிவாழ ஆதியு மாமீனென்றான்
வாழவும் ஊழிகாலம் வரைந்ததில் வரைந்தது ஹலம்லெவ்ஹூ–வில்

வரைந்திடு மெழுத்தினாலே அவர்களுக் களிவில்லாமல்
இருந்தனர் விடிந்தபின்பு யிறைநபி சுலையுமானார்
அறிந்துட ஜிபுரில் சொன்னார் ஆதியே மிகப்புகழ்ந்து
வரைந்தனர் கிதாபுதன்னில் வையகத்தோரறிய 320

உரிதுடைய வகை.

அறிவது யெளியோர்க்கெல்லாம் அசன மாரீந்திட்டாலும்
புரித்திடு முதலைச்சேர்க்கும் புளைகளும் பொருக்குமென்று
மரந்திடா வணக்கஞ்சேரும் மரணமும் விலக்கி வைக்கும்
இரப்பவர் தனை மன்றாடும் இது பெரிதாகுமென்றார் 321

பெரிதெல்லாம் உரைத்தேன்பேசிய சிறிது பெரியவ ரெளியவராக
ஒருவர்களிடத்தில் வுடனுபி ரொடுங்கி வுலகினிலிறப்பதுஞ்சிறிது
அரிகியபசிக்கையமில்லை யென்றுரைப்பதில்சிறிதாகுமென்றறியும்
பருகிய வுலகவர் பிதா இபுராஹிம்பாருலகாளுமன்னுளில் 322

நாளினி லொருவன் சூதன் நபிஇபுராஹிம் முன்னே
நீனிய பசியமத்தும் நீதியி னபியே யென்றான்
மீளவுங்காபிரான எளியருக் கீயொண்ணாது
எழுவே தீனில் சேர்ந்து இருப்பவர்க் கீவோமென்றார் 323

என்றிறை நபியுரைக்க ஏந்திய கரம்வீணாக
நின்றவன் விலகிப்போனான் நீதியின் ஜிபுரில்வந்து
மண்டல மமைத்தோன் சொன்னான் மன்னவா நபியேகேளும்
என்றுமே யழிவில்லாதான் எல்லவர் நினைவிலுள்ளோன் 324

உள்ளமை யறிந்த நாயன் வுலகுயி ரணைத்தையு மமைத்தோன்
தெள்ளிய மறையில் ரப்பி லாலமீ னவனல்லாது
எள்ள வேதனை ரப்பில் முஸ்லிமீ னென்னலாமோ
வல்லவன் படைப்புக்கெல்லாம் அனுதின மிரணமீந்தான் 325

ஈந்தன னிவனிறப்போன் யெண்ணைந்து வயதுமட்டும்
பாந்தியம் படைத்தவல்லோன் பசித்திடா வுணவளித்தான்
ஆய்ந்தநன் னொருநேரந்தான் வுடையவ னபிநீர்தானே
ஏந்துவன் தனக்கா யீய இளைப்பது நபியைக் கேட்க 326

நபிகளைப் படைத்த வல்லோன் நாடியே ஓகி யிறக்க
புவியினில் யெளியோன் வந்து போனவன் தன்னைத்தேடி
தவித்தவ ரலைந்து கண்டு கடையற அகத்தில் கூட்டி
கவிமறை வுரைத்தோன் தூதர் கனவிருந் தவனுக்கீந்தார் 327

ஈந்திடும் விருந்தை யுண்டு யெளியவ ரேதுசொல்வார்
பாந்திய னுலகுயிரை படைத்தவ னபியுல்லாவே
எந்தனுக் கீயொண்ணாதென் றதா விளகிப்போனேன்
வந்து நீர்சலிக்க யென்னால் வருத்தமு முமக்கேயென்றார் 328

வருத்தமா யிரை தூதான வல்லவ னிபுராஹீமும்
உரைத்திட யெளியோன் தீனை வுகந்தவ னுறுதிபெற்றான்
கருத்துட லொடுங்கி ஐயமிறப்பவர் சிறிதேகாண
இறப்பவர்க் கில்லையென் றியம்பிய மொழி சிறிதே 329

தேசமில் சிறிதே சொன்னேன் தெளிவுட னுருத்தாய்க்கேளு
ஆசையி னுலகத்துள்ள அனைத்தும்பாள் நினைவைப்போக்கி
நேசக மமைத்த வல்லோன் நீதிமே லொரு நினைவா
வாசகத் திருநாமத்தை வணங்குவ துறுதியாகும் 330

வணக்கமும் நெறியமைத்த வல்லவனேது சொல்வான்
இணக்கமா யொரு நினைவா யெந்தன்மே லாசை வைத்து
நுணுக்கமாகிலும் ரெண்டுரக்காயத்தொழுத பேர்க்கு
கணக்கில்லா சுவர்க்கப்பட்டு கற்றவ னீந்தான் ரெண்டு 331

ரெண்டுபட் டொன்று பச்சை ரெம்பவும் செகப்பழகாம்
கொண்டு வந்திரை ஜிபுரில் குவலயத்திரக்கு முன்னே
விண்டனர் விஷளந்தன்னை விரித்தனர் யார்களெல்லாம்
நன்றென அலிபுல்லாவும் நானினித் தொழுவே னென்றார் 332

தொழுதன ரொரு நினைவாய்த் தொழு கையுமுடியும்போது
தழுவியே சலாம்வலத்தே தாங்கியே கொடுத்தா ரப்போ
நளினமா யிடதுபக்கம் ஞுடியே திரும்புமுன்னே
யெழிய பட்டோ பெரிதோ யெது நமக்கென நினைத்தார் 333

நினைத்தவர்க்கொன்றில்லை நிலத்தினில் அலியைப்போல
கனத்தநேர் வணக்கமிந்த காசினி தனிலுமில்லை
மனதினி லொரு நினைவா மகிளொடு வணக்கந்தன்னை
யிணக்கமு முரிதா மின்று யாரசூலியம்பினாரே 334

கொடிதினுடை வகை

இயம்பிய கொடிதே கேளு யேந்திளை மயக்கமொன்று
மயங்கிய மொழியாள் சொல்லை மகிழ்ந்தவ னடந்திட்டாலும்
செயங்கொண்ட வாழ்வு மீறி செந்திடும் பெருமையாலும்
பயங்கொண்ட பிணியும் வேந்தன் பாரெல்லாம் கொடுமையாண்
டான் 335

கொடும்பசி அறிவில்லாரை குவலயத்தி ணக்கஞ்செய்ய
ஒடுங்கிய மெலிந்த வேளை ஒருநொடி வழிநடந்தால்
யிடங்கொடு கரும மெட்டு வியம்பிய விதத்துக்கெல்லாம்
விடங்கொள்ளுங் கொடிதாமென்று விளம்பினர் நபியுல்லாவே 336

நபியென்ன ஆதந்தன்னை நானிலத்தமைக்குமுன்னே
புவியில்மண்ணெடுக்க வந்த காரூத்து மாரூத்துமுன்னே
மவியும் பெண்ணாசை யாலே மருமைகள் வருகமட்டுங்
குவியவும் படுகும்பாடு கூறுவோம் கொடிதேயாகும் 337

ஆகிய நபிதாவூதம் ரம்பையா மொழியே கேட்டு
தாகிய கனியே யுண்டு தனுமைக ளனேகம் பட்டார்
யேகிய மடவாள் சொல்லை யெவருங்கேட் கெட்டிடலுமாகும்
பாகிய கொடிதே யென்று பாரினிலறிய வேணும் 338

பாரினில் சுலையுமானார் படைத்திடுந் தனத்தைப்பார்த்து
ஆரவர் பொருளையெண்ணி அறிவது வுலகிலுண்டோ
மீரிய பெருமையென்ன மிவர்பரதேசியாக
ஊரெல்லா மிரந்தே யுண்டார் வுலகினி லிதுகொடிதே 339

உலகினில் நபி அய்யபு யுடலெல்லாம் விதனமாக
சலமொடு புழுச்சொரிய தன்னகர் பதியிளந்து
நலநெறி மறந்திடாமல் நாடெல்லா மிரந்தேயுண்டார்
உலகினி லிவர் படும் பாடுரைக்கொணக் கொடிதே யாகும் 340

ஆகிய நபி அய்யூபு ரவர்கை ரெடுக்கும் நாளில்
தேவியார் ரகீமா வென்னும் தேன்மொழி ரூபந்தன்னை
பாவியன் குபிராசன் பத்தினி தனையே நத்த
மாவியு மளியத்தேச மன்றுமே யெரிந்துபோச்சு 341

யெரிந்திடக் கொலுவுந் தேச மெவ்வுயிரன்றுமாள
யிருந்து முன் கொலுவையாண்ட யிவன்பிழை கொடிதினாலே
வருந்திய விதனங்காண வையக மாளும்பேர்கள்
யிருந்தரசாளும் லோக மிதுகொடிதாகுமென்றார் 342

கொடும்பசி மடக்குமீசா குவலையத்திருக்கும் னாளில்
மிடுமையா யவர்தன் கால முப்பது வயதுமட்டும்
மிடங்கொள்ளு மீன பசாரினென்றிடு மக்கமீதில்
நடந்தனர் காலமெல்லாம் னுடிக்காசொன்று தேடி 343

தேடியே யீத்தங்கனி யேத்திண்ணவு மனதில் னாடி
வாறியே வணக்கஞ்செய்தார் வாக்கொரு காசியாமல்
நாடிய பொழுதுவீண நடந்தவர் காலம்போனார்
வாடிய மிடிமைபிந்த வையகங் கொடிதாமென்றார் 344

கொடுமைகள் மலிய பொங்கும் கொணத்த அபூசகில் மனதை
படிதனில் வணங்க னேர்மை பட்டதும் பாளல்லாது
னொடிபொழுதவனு மீமான் னேக்கவும் வணக்கமில்லை
கடினமா யிணங்கிக் கொள்ள கல்மனங்கொடிதாமென்றார் 345

கொடிதிது யிதனைக்காண குவலயத் திருப்போர் யாரும்
வடிவுரு வயசுஞ்சத்தி வாலிப மொடுங்கும்போது
யிடியெனும் வலுப்பந்தானும் யேரிய தவசினரும்
னொடிப்பொழு தவர் நடையில் னோத்திடும் மலை தகர்ந்து 346

தகந்துட லளிந்து சத்தி தானது அளியுஞ்சேதி
ஜெகந்தனி லறிய சிறிது காலம்போய் தெரியுமென்றார்
வுகந்தவர் கேட்டனரூ முலகினி லறியுனரும்
வகுத்திர சூனுரைக்க வரைந்தனர் கிதாபுதன்னில் 347

தனியவ ரெழுதிவைத்த தரணியில் கெடுவுமாகி
அணிபுகழ் நபியிரசூல் ஆண்டுபின் முடியும்போது
துணிவுர யார்களெல்லாம் தோன்றலு மொசியத்தோதி
வணிபுர வளவுக்கேகி வழியினி லிருந்தெழுந்தார் 348

யெழுந்தவர் மனையில்சென்று ஏந்திளை ஆயிசாதன்
குழுந்திடு மடியில் சாயக் குவலயந் தெரிந்திடாமல்
வழியின்மின்னெழி மறைய மிக்கண் சோர்ந்ததாலே
தெளிந்தவ ரெழுதிவைத்த தீர்ந்தநீன் கெடுவைப்பார்த்தார் 349

பார்த்தவர் பெரியோ ரிந்த பாரமு வருத்தந்தன்னை
தோத்திய இறையோன் தூதர் சொன்ன நாள் கெடுவுமாண்டில்
மாந்தில்லா முதல்கொடுத்தானம் வாதனமே லறியலானோம்
பாத்திர மானவள்ளல் வளமைகள் தான்சிறிதே 350

சிருவுரு மனுவைப்போல செகத்தினி லிருந்த வள்ளல்
அருமொடு குருசுங்கண்டு யருந்திறை யதுக்குள் சென்று
யிருந்தன தலத்தில் முன்போல் யிரவினில் விஷளஞ்செய்து
பொருந்தவு முயிர் படைத்த புகழ்கொண்ட தாலமெல்லாம் 351

ஆலங்கள் அனைத்து மவர்கை அணுவெனக்காணும் வேந்தர்
மேல்முடி யிறையே காணு மிருபதம் தகுத்தருவில்
ஆலமிண் டமைத்ததெல்லாம வாணி புரண்டதாலே
மேலுரு மனுவுருவாம் மெலியவும் நடைகொடிதே 352

கொடிது ரெண்டாங் கெடுவை குவலயத்தி வருங்காண
யிடியொலி அதிகமான யிறையொலி அலியுல்லாவை
அடியனு மப்துா ரஹிமா னருங்கொலை செய்ததாலே
மடியினில் குடல் சரிய மன்னவர் வெடித்தழுதார் 353

அழுதிடு மலியார் முன்னு ளதிர்ந்திட யிடிபோல் காணும்
பழுதுவந் துரைத்ததாலே பருங்குர லொழித்துச்சோம்பி
தெளிவுரு மனையைக்காணத் திருப்புலி நடக்கும்போது
வழியினில் சோர்ந்து வீழ்ந்து வாய்விட் டழுதார் வேந்தர் 354

வாயெல்லாங்குரலை விட்டார் வாக்குமே கேட்டதில்லை
ஓய்ந்தனர் மனையிற்சென்று ஒடுங்கின ருடையோன் வேங்கை
பாந்தியம் வள்ளல் சொல்ல பாரினில் கெடுவும் ரெண்டாம்
ஆய்ந்தவர் பெரியோ ரெல்லா மனைவரு மேதுசொல்வார் 355

பருக்கத்து யீமாநும் தவருத வகை

சொல்லுவார் ரசில் வேங்கை சுகக்கனையாளி பெற்றோர்
வல்லவ னபிக்கசன மதுக்கொரு காத்தை யீந்தோர்
யெல்லையி னிபுனியந்த னிருபுளப்பாஞ் சிரசு
வல்லவன் புவியே ழுருத்து வாழுமேரிஷபங்கொம்பில் 356

கொம்பினில் பன்னீராயிரங் கூறுபட் டறியும்போது
யிம்பர் கோன் யிரகில் தாங்க யிருபத்தோ ரிரகுமான
அம்பதிரயிர் கொண்டா முலக மாலமு மரைக்கலாகும்
வம்பவம் பருக்காசுறுன வல்லவன் அலியுல்லாவும் 357

யென்றவ னொலித்த வோசை யிறையவ னலிபுலிக்கு
கொன்றுட செவியில் வள்ளல் கூடிய படையில் பரந்தார்
அன்று ஆருண்டு தூரம் முரச திரில் பாய்ந்த வீரம்
பாண்டிவா மனையிலாக யிதுக்கிவ ரினைக்கலாச்சே 358

இளைப்பொடு வருத்த மீதி லிதுநடை கொடிதே யென்று
தழைத்திடு நபிமுன் சொன்ன தான் கெடுவ ரிந்தவல்லோர்
கிழைத்திடும் வேதமென்னும் கித்தாப்பினி லெழுதிவைத்தார்
யெளைத்திடும் வருத்தமீதில் யெவர்க்குமே நடைகொடிதாம் 359

நடைகொடி தாகும் பின்னே னுடியே அறிவீ ரின்று
யிடங்களு நாளுந்தண்டு யியம்பிடக் கெடுவும் ரெண்டு
படங்களி லெழுதிக்கொண்டார் பாரெலாம் படைத்தோன் றூதர்
திடம்புரக் கருமமஞ்சும் செப்பினேன் சரியேயென்றார் 360

சரியிணை யில்லான் தூதர் சாத்திட அரசன் கேட்பான்
பெரிய வாழ்வு சத்து பிரிந்திடா திருக்கவேண்டும்
தரித்து யீமான் சத்தும் தவரிடா திருக்கவேண்டும்
வருத்தமும் விதனமான வாய்க்க கொடுமை யெல்லாம் 361

கொடுமைகள் மிடிமைமற்ற கொடும்பிணி யணுகிடாமல்
வடிவொரு முகமிலங்க வாக்கொடு செயலிலங்க
படிதனில் மனுவால் செய்யும் பாங்கினர் குரையுமின்று
அடிபணிந் தரசன் கேட்க அருளின ரகம்மது நபியே 362

சுவர்க்கவாதிகள் நரகவாதிகளடையாளம்

நபிகள் நாயகம் நவிண்டிடும் பொருளால் ஞனிலத் தெளியவர்தனக்கு, புவிலய்யம் சக்காத்தொடு சதக்கா போதவும் வாழ்வுமுண்டாகும், கவியும் வாழ்வொடு பரக்கத்துண்டாகவும் காணவும் பூங்காவனம் போல, அவியும் பூங்காவனமது அழியுமாடு விட்டிடுங் காடதுபோல் 363

ஆட்டிக ளாடுங்காடு அழிந்திடுங்காவு போல
கூடியஹ றும்ஜனுவும் கொல்லுமே செல்வந்தன்னை
வாடிய பெருமையாலும் வாய்மொழி நிசத்தினுலும்
பாடிய கமலத்தீமான் பளிங்குபோ லொளிவாய் நிற்கும் 364

நின்றிடு மீமான்தானு மில்லத்தில் புலவரைப்போல்
கொன்றிடும் வேங்கையிந்த குவலய மிருகமெல்லாம்
ஆண்டவர் கோபம்பொய்யும் ஆர்க்குமே புரஞ்சொன்னலும்
உண்டிடு மீமான்தன்னை வுயிரொடு வேங்கைபோல 365

வேங்கை போலுடலேயுண்ணும் விதனமும் வருத்தமாகும்
பாங்கினில் பின்மதுக்கள் பலபல ஹறாத்தையுண்டால்
நீங்கிட பலஹறுமுநிலத்தினில் விதனமில்லை
வாங்குடன் தொழுது சலவாத்தையு முணர்ந்தபேர்க்கு 366

சலவாத்தை யுணர்ந்தபேர்க்கு சாந்தமா முகமிலங்கும்
பலபல சியலிலங்கும் பதிமுக மதிபோல்காணும்
கலைநெரி யுரைக்கவள்ளல் காபருக் கரசன் சொல்வான்
நலநெரி சுவர்க்கவாதி நலக்கவி அறியவேண்டும் 367

அறிவது நரகவாதி அவர்மொழி கடுமையாக
யெரியுஞ்சொல் அவர்மொழியாம் யெரிப்பொடு யிடரும்பொய்யும்
கருகிய மனதுகையும் கல்லிலுங்கடினமாகும்
உரியொடு கோபமீரும் வுதாசன மொழிந்திடாதே. 368

உயிரையும், சடலத்தையும் படைத்தவிதம்.

மொழியினி விருநாங்குள்ள மோடனு நரகவாதி
வழியுட னுரைப்பாச்சொல்லும் வாகுடன் பொருமையாக
தெளிவுரு நிசமே சொல்வார் தீனவர்க்குபகாரிப்பார்
நளினமா ஜனுசா தொழுவார் நல்லவர் பெரியோர்க்கீவார் 369

ஈவது யிறையைநாடி யிவர்மனக்கோபம் போக்கி
ஆவியில் மொழியி லல்லா ஆதியின் திருமைத்தை
ஒவிய கலிமாமீதில் உயிருமே நடுங்குமாகில்
கூவிய சுவர்க்கவாதி குணமீதென் றறியலாகும் 370

அறிவது இன்னமுண்டு ஆதியின் நபிநயினாரே
பாருகிய வுலகில் மற்ற படைத்திறை படைப்பதெல்லாம்
பெரியவன் படைத்த வாறும் பரிவின மானவாரும்
உருவுட லாகுமுன்னே வுயிரணி தலத்தின்வாறு 371

உயிரெலா மிறையைச்சேருமொடுங்கிய தவத்தின் வாரும்
பையிரு சுவர்க்கவாரும் பருநர களியும் வாரும்
அயிரணி நரகஞ் சென்றோரவர் வெளி மீள்வதுண்டோ
வயிரமுஞ் சுவர்க்கம்போக்கி வையகம் வருவதுண்டோ 372

உண்டென்ன யிறையோன் தன்னை வுகந்தவர் தவ்சேமெதல்லாம்
சென்றிருந் தலந்தானெங்கே செய்திடில் பதவியுண்டோ
அன்றொரு தவசுமில்லா தவர்க்கொரு பதவியுண்டோ
விண்டிட வேந்தர்க்கெல்லாம் வியநபி விளம்பினாரே 373

விளம்பினார் விளிக்கொளியா வியனொளி விளங்குஞ்சோதி
களிம்பர சுடர்துலங்கி கனவிரு ளகலமாற்றி
வளப்பெரு மணியிலங்கும் வகுத்தநன் கடலேயொன்று
யெழும்பிய யெக்கீன் விருக்ஷந் தேரிய மயிலைப்பார்த்தான் 374

மயிலண்டம் பதினெண்ணா யிரம் மண்டமோரால மாகும்
கவியெனுங் கனியே யுண்ட கனமயில் சப்ரூத்தேத்தி
கெவியெனுங் கடலே யன்னங் கீழ்முகம் பார்க்கும்போது
புவியுயி ரமைக்க வல்லோன் பொங்கிய கிருபையாலே 375

கிருபகண் ணிறையனைத்தைத் திருக்கண்ணால் நோக்கும்போது
வெருவித்தன் அன்ன மஞ்சி வேர்வையி லொழிவளிய
உறுவினத் துயிர்களாக வுகந்தோனுச்செவியை நோக்கி
வருமுயி ரனைத்தும் ரகீமதென்னும் கடல்மீதிலாச்சே 376

கடல்முழு திடநிறைய கனசுடர் கிரணையத்தால்
யிடங்கொள்ளும் பெரியவன்தன் யென்ற திருப்பாக்கடலில்
அடங்கலு முயிரொழி னிரைந்த நீருடன் கடந்து
திடங்கொண்ட பாலர்ச்சனை தித்திப்பு தினமும்போல 377

நினமுலை பால்கலந்து நீக்கும்வார் தனப்போல்
கணக்கில்லா வுயிரொழிநீர் கலந்துபால்கடலில்
யிணக்கமு மிரண்டுமென்று யேகனால் கலந்ததாலே
வணக்கமாம் ரகீமத்தென்னும் வல்லவன் கடல்முன்னாமம் 378

நாமமும் ரகீமத்தென்னும் நயகன் கடலுக்கின்னம்
காமமீண் டிருந்த நீறும் கடலுடன கலந்ததாலே
நேமமாகிய ரத்தில் கைபாயென்றொரு நாமமாச்சு
சேமமாக் கடல்நீரோட சேர்ந்துயிரிருந்ததப்போ 379

அப்பொழு தருங்கடலில் அனைத்துயிரிணங்குமுன்னே
யெப்போது மழிவில்லாதான் யிறையவ ஞதி நாயன்
வைப்புக வொளிவு பொங்கி வழிந்ததி விருசுடரை
செப்புயி ரிருபத்தைந்தாஞ் செம்மலன் வகுத்து வைத்தான் 380

வகுத்தொன்று மிருபத்தைந்தா மதிலொரு வுயிருரெண்டா
மகுத்துவச் சுடரை வல்லோன் மானிடர் வுரைக்கொண்ணுது
மிகுத்திடுஞ் சுடருரெண்டி லிருபத்தே ழுயிருண்டாச்சு
தொகுத்தமற் றுயிர்களெல்லாம் துலங்கிய கடல்நீருச்சே 381

நீருயிர் கலந்து வல்லோன் நீதியி னருள்சிறந்து
பேரொளி கடலுயிரில் பிரப்பவ தாரஞ்செய்து
தோரிய முஹாரமாதந் திருமுன்னே வுருவாய்முந்த
ஆரிய ஆலந்தன்னை அமைத்தனன் அஞ்சாநாளில் 382

நாளினின் ஞயரன்று ஞனிலம் புவியுமேழும்
யேணியு யிருளும்போக யிரவியன் றமைத்த நாளாம்
பூணிய ஆறுநாளில் புகன்றிடுந் திங்களன்று
ஆணிய மதியும் ரெண்டுஅணியணி யானபேழும் 383

எழுவான் குருசருசும் யிலங்கமே லமைத்தெல்லாம்
சூழவு மமைத்தான் செவ்வாய் துலங்கிய ஏழாம்நாளில்
ஆழிய நரகு ஏழு மதிலணி யரவு தேனும்
மீழவு மமைத்தெட்டாநா ளிலங்கிய புதனதன்று 384

அண்டிறை சுவர்க்கமேழு மரம்பையா ருவியாரு
விண்டிடு நன்மை தின்மை வெகுவித மமைத்த ளோ
மண்டலத்துயிர்கள் மதமலே கொடுபுல் பூடெல்லாம்
உண்டென வியாழனன்று ஒன்பதா ஞளமைத்தான் 385

அமைத்தவ னனைத்தை யெல்லா மாதியின் திருமுன்ஞக
சமத்தனே வணங்கவெல்லோர் சாற்றிய தவச்செல்லாகிமுத்தனன்
பத்தென தெய்தி நீதினள் வெள்ளியன்று
அமைத்தனன் பகலில்பாதி அனைத்துமே னிறையலாச்சு 386

83226

நிரைத்தது படைப்புநீதி நான் வெள்ளிபத்தில்
சிறந்திடும் பகலில்பாதி சேரவே அனைத்துங்கூடி
குறைந்திடா கருணையான கொத்தவன் சமுகநாடி
பரந்திரை தனைத்தொழுது பத்தினில் பணிந்தநாளாம் 387

பத்தினில் பணியுமந்த படைத்திரை படைப்புக்கெல்லாம்
யிது வெள்ளி பகலில்பாதி யிறைதனைப்பணியவென்று
நிதம் நிதம் யிறை வணக்கம் நீதியின் படைப்புக்கெல்லாம்
விதமுரை யிரைபரிமான் விரித்தநாள் வெள்ளிபத்தே 388

வெள்ளிபத் திரைபரிமான் வெகு வுயிரனைத்துக்கெல்லாம்
கொள்ளிய நாகை வல்லோன் குரித்தல்லா லனலத்தில்லை
வள்ளல்முன் னமைத்துயிர்கள் யிருபத்தே ளதனிலொன்றும்
உள்ளமில் லுயிர்பிரிக்கும் வுடையவ வருணராசன் 389

வருணராசன் யிசுரூபீ லென்றே வல்ல நாயகன்சொல்பரி
பானமாம், மருணமாம்புலியா னெருப்பானதை மாத்துபேளை
துறந்து நரகத்தில் தருணமா அணல் மூட்டிடு மென்னவேதானும்
வேளைத், துறந்துதார் யிரணமார யிடுமெவுத்தாம் புலியேரி நின்று
ரிறையு நெருப்பு தன்னில் 390

நெருப்பினில் வேங்கைபோல நின்றுவா லடித்தெழும்பி
வருத்தியே யிறை படைத்த வணியணி படைப்பதெல்லாம்
திருத்திய விரைதவிர திண்பனூண் அனைத்தையெல்லாம்
ஒருத்தரே நிலைநிறுத்த வுடையவன் தனையேயல்லால் 391

அல்லவினுசையெல்லா மனத்தையுங் குலைப்பேனின்னம்
நல்லவர் பொல்லா ரீன்ற நாட்டமுங் குலைப்பே னின்னம்
வல்லிய ராழரீன்ற வையகத்திறை படைப்பு
அல்லவா னவர்கள் மெத்த ஆதிமுன் படைத்ததெல்லாம் 392

படைத்திறை படைப்பதெல்லாம் பருனின வதுகுலைய
சடத்தைவிட் டுயிரகற்ற சற்றுமே யிறக்கமில்லான்
மடத்துயி ரனைத்து முன்னம் மவுத்து நாள் மாணமென்று
படத்துவா னிடியில் கோடி பருங்குரல் வெடிக்கச்சொல்லும் 393

சொல்லிய ஒலியைக் கேட்டுச் சோர்ந்து யிறைபடைத்த
வல்லவன் படைப்பனைத்தும் வாடியே நடுநடுங்கி
யெல்லையி லிறையமைத்த யிருபத்தே ழுயிருங்கூடக்
கல்மனக்கவலையாகி கனல்மெழுகா வுருகும் 394

உருகிய தனத்தும் சேர்ந்து வுணவொடு குணமழிந்து
பெரியவ னுயிரமைத்த பெருவுயி ரிருபத்தேழும்
தருவிய இறையை நோக்கி தான்சுஜீ திட்டமெற்ற
அரிபல வுயிருருகி அனைத்தும்பாற்கடலிலாடி 395

கடனுயிர் கலந்தகாலங் கத்தவ னிசுருஹீலே
யிடங்கொள்ளும் நரகுதன்னில் யெனியனல் மூட்டியந்த
விடங்கொள்ளு மாணவேங்கை வியனுரு பேழைமீதில்
அடைத்தனல் நரகில் மூட்ட மாதியுமருளினனே 396

அருளிய பருணன் பேழை அடைத்தனல் நரகில் மூட்டி
மருளிய வேங்கைமுன்னம் மவுத்தென்ன வெடித்தபோது
யிருளெனுங் குகையை நோக்கி யிளகியே கருகப்பூமி
கெருளென்னு ங்ஹயாத்துல்கைபார்கடலின் ரிஷபஞ்செய்தான் 397

செய்தினி ரிஷபங்காளை சிரசெனும் வளர்ந்த கொம்பு
வுய்யுமோன் பதுலக்ஷம் ஒதுங்கீழ் புவியைத்தாங்க
மெய்ய விரிஷபனிற்க யிதுக்கொரு தருத்திருவும்
மெய்யுங்கீ ழசிதன்னை யேந்திய கிண்ணமொன்று 398

கிண்ணத்தைச் சுமந்தரவு மிதுக்கொரு சிவந்த மாளி
அன்னத்தை மகரமீதி லணிந்து மீன் கடலிலாக
வண்ணத்தைக் கடல்மலை மேல் வணியவும் வகைகளெல்லாம்
முன்னுத் தகைபாற் றுகைபார முளங்கிய கடல்நீராலே 399

நீரெல்லாங் கலிமாவாக நிறைந்ததில் விதங்களெல்லாம்
சீரெல்லா மமைத்துப் பாரை சுமக்கவுந் தரிகொள்ளாமல்
வாரெல்லாம் கெளித்துக் கீழே வருகிலே யிளகும்போது
வேரெல்லா மிபுலிசாக வெடித்திடும் நரகந்தன்னில் 400

நரகினில் அழலை மூட்டனு மூண்டரு நரகும்
பரவிய நரகமெல்லாம் பத்தொன்பது நாவெழும்பி
யிறைந்துகொண் டிறை படைத்த யெவ்வையு மெரிப்பேனென்று
பரந்தது வுயர்ந்தெழும்பிப் பாராங்காரம்பொங்கி 401

பொங்கிய நரகவானம் புகையினு லழியுமென்று
அங்கிவிட் டுயாந்திடாமல் அமைத்திய பாரமாக
துங்குவா ருலகின்கீழே தரித்திடுங் கடலைத்தாங்கும்
செங்கரா வுளிமலையைச் சுமத்தினள் நரகுமீதில் 402

நரகுமேல் வடதிசையில் நாட்டிய கருமலைதான்
அரங்கொடு பாரந்தன்னால் அழுத்திய நரகமுக்குஞ்
சரிந்தழன் றுலகமைத்துத் தரித்திடும் நிலையதாக
வருந்திய படைப்பனைத்தும் வல்லவனமைத்த பின்பு 403

அமைத்தவ னருளா லருநர கெரிய மூட்டி
சமத்தென்ற வுயிரளிய சத்துரு மவுத்தமைத்து
மவுத்தினு லழிவோமென்று மயங்கியே மயங்கிச்சாட
சமத்தெல்லா மளிக்கும் வேங்கை சமைத்தநாள் சனிக்கிழமை 404

சனிக்கிழமை யேழுஞ் சரியென சமைத்த வல்லோன்
யினியபால் ரகீமத்தென்னு மிலங்கிய கியாத்துல்கைபார்
துணிவெனுங் கடலெழுந்து துலைந்திடா விண்ணோ ராச்சு
அணிதிரள் நரகமோங்கி ஆளவே ரேடும்போது 405

வேரது வெடித்துப் பொந்தில் விழுந்தன னசாசிலென்னும்
பாரமா கழுதைபோல பருங்குரல் வெடித்தவாயும்
ஆரமா குரங்கைப் போல அவனிரங் காடியாக
சீரெல்லா மிருகஞ்சேர சுமந்திடு மவன்குணந்தான் 406

குணத்தினல் நரியொழுங்குங் கொடுவிஷ மாவு தந்தம்
தனத்திடு தலையிற்கொம்பு தானது நடுவேயொன்று
யனைத்திடு மதகரியின் பாங்கென வாலுங்காலும்
கனத்த கோல் கையிலேந்திக் கசடனும் பிறந்தானப்போ 407

கசடன் விண்ணோர் குலத்தை காத்திடுங் காவல்காரன்
அசடொன்று மணுகா விண்ணோர் ஆதியின் மலக்கு நாலு
விஷளமு மிருபத்தேழு விதித்துள்ள வுயிர தகீர்
பதன மதனத்தும் பாரி பாத்திட பரிமாணுச்சு 408

இபுலீசு ரூபத்தின் விபரம்.

ஆச்சியா பாதுகாவல் அனைவர்க்கு மிவன் தலைவன்
சூட்சியா யிருக்க வல்லோன் சொல்லுவா னுதந்தன்னை
காட்சியா மமைக்க மண்ணை கையிலே யெடுக்கவல்லோன்
மீட்சியால் மகாபிலபி ரேவலுக் காரனென்றான் 409

யென்றுட காருத்தமர் ரூத்திருவரு மெழுந்துசொல்வார்
யென்னைக்கு மழிவில்லானே யெங்களா லேலுமென்ன
சென்றிட யேலாதென்றான் செம்மலன் மொழியைத்தட்டி
அன்றவர் நடக்கத்தாப அவர்களை யாகும்போது 410

ஆதனபிஜடத்தை உண்டுபண்ணின வகை.

தரவத்தால் வருவோர்க்கின்று தய்யலீர் பூமாதேவி
பாவத்தை வருத்துமோகப் பனியென மதுவையேந்தி
தாவத்தை யடக்குமென்று தையலீ ரீந்ததுண்டு
ஆபத்தா மோகமீறி அருஞ் சனாச் செய்தாரப்போ 411

அப்பணி மலைக்கின் பிண்ட மச்சண மேபுறந்து
குப்பணி முலையா ரீண்டக் குளவியைக் கொலையே செய்து
தப்பியே யிறைமுன் போக தம்பிரா னிவர்கள் தன்னை
கப்பினைப் பெரும்பாடாக்கி யாம மட்டனஞ் செய்தான் 412

செய்திட விண்ணோ ரெல்லாம் செப்புவார் யாரகிமே
வையகம் புரக்குமண்ணை வாரவும் வலுப்பமில்லை
துய்யவன் மலக்குநாலும் தோகைமண் ணெடுக்கவந்தார்
கையினா லெடுக்குமுன்னே கத்தன்மே லாணை சொல்லும் 413

ஆணையே விலகி விண்ணோர் அவரு மூவரும்போக
நாணமென் றணுகா நெஞ்சன் நாயக னிசுராஹீலும்
வானகன் மேலே யாணை வாய்ந்துரைக் காதே யென்ன
ஆனமன் றேடுங்கையால் அள்ளியும் பரத்தில் சென்றார் 414

சென்றதை வுருச்சமைக்கச் சேர்விண் ணோர்களெல்லாம்
வின்றன ரேலாதென்று வேந்தனுமே துரைப்பான்
கொண்டுவந் தவர்கையாலே குணவரை யெழுப்புமென்ன
அன்றவ ரச்சு வம்போ லமைத்தன ரூபமொன்று 415

அமைந்தவ குருவைப்பார்த்து அவரவர் தனியே செய்தார்
சமைந்திசு ராஹீல்செய்த சடத்தொன்று தவிர மற்ற
நமைத்தவிண் ணவர்கள் செய்யும் நானிலத் துருவந் தன்னை
யெமை யவர்க் காசைகூவி யிறை பரிமான் சொல்வான் 416

சொல்லுவான் ஜிபுரியிலே சோதியின் கடல்நீர் தன்னில்
வல்லதோர் சிரகைத் தோய்த்து வாரிநீ ரடியுமென்ன
அல்லலொன் றணுகா விண்ணோ ரடித்திடப் பரியனந்தம்
வல்லவ னுயிர் கொடுத்து அனைத்துமே யெழுந்ததன்றே 417

எழுந்திடும் பரியைப்பார்த்து யேதுரைப் பானசாசில்
தெளிந் திசுறாஹில் செய்யுஞ் சேமமு முருவமானால்
வளந்திடும் பரிகுலத்தை வதைப்பது மவன்குலந்தான்
யெழுந்திடா துருவந் தன்னை யேரிநீ மிதிப்பா யென்றான் 418

மிதித்துருக் கலைத்தானுன்னை மேதியிலாள்வாரில்லை
யிதையவன் கருத்தி லுண்டோ யேரியே பரியுளக்க
விதனமா யிசுராஹீலும் வெகுமனச் சலிப்புமாகி
அதனமா ரூபமொன்று யமைத்தனன் விதம்வேறாக 419

விதவித மமைத்து வைத்து வேறுநாள் பார்க்கும்போது
பதிமிரு வுருவப்பிண்டம் பாங்கெல்லா மழியக்கண்டார்
யிதம்பெரு வுருவம் வேறு யெண்பத்தி நாலு லட்சம்
நிதமொரு விதமே செய்ய நீதியின் மலக்கமதெல்லாம் 420

மலக்கெல்லா மியற்கைபாங்கா மருவுரு சமைத்ததெல்லாம்
கலக்கொணா ரகீமத்தென்னும் கியாத்தினில் கைபாலின்னும்
திலக்கொணாக் கடல்நீர் தன்னை நீதியின் சிரகால் விண்ணோர்
தலைக்குமே லெடுத்து வீச தம்பிரான் படைப்பதெல்லாம் 421

படைப்பெல்லா மெழுந்த வண்ணம் பார்த்திசு ராஹீல் சொல்வார்
திடப்பெரும் வுருவே யின்று செய்திடும் ரூபம்போல
நடப்புடன் செய்ததில்லை நாளைபு வையோ நீ
சடப்பெருங் கோபமாகி காரியே வுமிழ்ந்ததாதி 422

காரலேச்சிரு விரலால் கவ்வியே யெடுத்தெரிய
வாறொரு கீத்து மீரென்னும் வடிவுள்ள னாயுமாகி
நேர்மி லகுரச் சடத்தை நெருங்கியே லூக்கிடாமல்
தாரைவிட் டகலவோட்டி தானதைக்கார்க்கும்போது 423

காத்திட இசுராஹீலும் கண்டனர் கலியதாக
மாத்திலா சிரத்தை வல்லோன் மகிழ்ந்ததை ரூபமாக்கி
சேர்த்துடச் சிரமிணங்கி செய்தலி லிதைப்போவில்லை
பாத்திர மான வல்லோன் படைத்திடும் மலக்குநாலும் 424

மலக்கினால் மற்றோ ரெல்லாம் மகிழ்ந்ததைப்பார்க்கும்போது
அலையுத்த னாயன் பார்க்க அருசினி லணிந்தஹீந்தில்
பலகுத்த மனுஷர் சடத்தை பார்க்கவு மனுசீர் நாளை
உலகினில் மவுத்தே யென்று வுயிர்சடந் தாண்டலாச்சே 425

சடத்துயிர் னிரைந்த மூக்கில் சுவாசமு மெழுந்து தும்மல்
திடத்துட னெழுந்துவாயில் தீரவே அல்ஹம்துலில்லா
யெடத்துயிர் ஆலமாளும் யாரகீமானே யென்று
அடைத்திடும் விளிதிரக்க அருசினில்கலிமாக்கண்டார் 426

கண்டவ ரெனக்கு முன்னே கருணையுந் தூதரென்ன
யென்றுமே கருணைபொங்கி யென்றிருத் தோழரான
மண்டலம் புகழுங் கோமான் முகம்மது நபியின்பாலா
அண்டவர் பொருட்டா லெந்தன் அலத்தார் பிழை பொருப்பேன்

பொருத்திட பிழைமன்றுடும் புகழ்மகு மூதாராலே
வருத்தமென் பிழையு மெந்தன் மக்கள் செய் பிழைகளெல்லாம்
பொருப்பது நீயேயென்று புகழ்ந்திட யிறை பரிமான்
றொப்பிய கலம்லெவ்கில் நேரிட யெழுதச் சொன்னான் 428

வரிப்படா விதங்க ளொன்று வையகத் தமைத்ததில்லை
தரித்திட பலகை சொல்லும் தம்பிரான் செயல தெல்லாம்
யிருப்பிட மிணையேயல்லா தேதிமுன் னிடத்திலுண்டோ
முரைப்பட ஜிபுரில் தன்னை முந்திய கடல்நீராலே 429

கடலினில் சிரகை தோய்த்து கடுமையா யடிக்கும் போது
யிடங்களி லனேக பக்க மிருந்தது அனேக பக்கம்
அடங்கலு மழிந்த வாறும் அரையுங்கா லழிந்த வாறும்
சடங்களி னுயிர் நடுவில் சாவதின் றுறுதியாச்சு 430

அருதியா யெழுத்தழி யாதியின் பரிமா னாச்சு
யிருத்தியா கடல்நீ ராலே பெரியவன் திரட்டி முத்தால்
அரியபட் டணமுமேழு அமைத்தன னென்றைப்போல
விரியொரு வீதியொன்று விளம்புமன் பதினாயிரம் 431

இபுலீசைத்தள்ளின விபரம்.

விளம்பிய வீதிக்கெல்லாம் விளக்கொளி மாடங்கோடி
யெழும்பிய மாடமொன்றுக் கேந்திளை யாளனொன்று
வளம்பெரு வயசு வகுப்பது மாயிரந்தான்
களிம்பில்லா தெளிந்த முத்தா லமைந்தனன் மனுடரெல்லாம் 432

மனுடரு மிணைசோடா கமங்கிடாத் தேசந்தன்னை
யணிபுகழ் கொலு செலுத்த ஆதமு மரசனாக
துணிவுர வகுக்க வல்லோன் தோற்றிய விண்ணோர்க்கெல்லாம்
பணிந்து சுஜூது செய்ய பாரிறை யுரைத்த தன்றே 433

உரைத்திட விண்ணோ ரெல்லா முதயமென் றெழுந்தாரப்போ
விரைத்தசொல் அசாசிலென்ற வம்பனு மேதுசொல்வான்
திருத்தமண் ணெடுத்து நாங்கள் செய்திடும் படைப்பறிந்து
வருத்தியே வணங்கச் சொன்னா லதுக்குநான் வணங்கமாட்டேன்

வணங்கிட அசாசில் தன்னை வல்லவன் வாக்கினாலே
யிணங்கிடா யிபுலீசென்று யிரங்கவுன் னுலகம்விட்டு
கணங்கொள்ளு யிறை பரிமான் கண்டிபு லீசுசொல்வான்
தணந்திரள் விண்ணோர்க் கெல்லாம் தலவரின் னாளிருந்தேன் 435

யிருந்தவின் னுலகை விட்டு யெழுகினர் காலமாச்சோ
செரிந்தர சாளதேசம் மேவலுக் கிணைந்த பேரும்
வருந்தியே நினைத்த தெல்லாம் வல்லவா கொடுப்பாயென்ன
போருந்தி யேதுனக்கே யென்றான் பொங்கியேயெழுந்துபோனான்

போனவ னருசைப்பார்த்தான் பொன்னணி குருசைப்பார்த்தான்
வானொளி மதிபோல் பேனை வையகத் திருந்தது
குருசி லீனனும் துரந்தா னத்தி லியம்பிடி வயிரமாலை
தானொரு சரமா யேழு தரித்ததில் பதைக்கமாக 437

ஆகிய களபமாலை அதிலணி நகையுமேழும்
வாகுடன் சரத்தைக் கையால் வணிந்தன னிடந்தமார்பில்
யேகனே யெவர்க்கீ தென்று னியம்பினா னுனக்கேயென்று
வாகுடன் குருசை விட்டு வந்தவன் கீழிரங்கி 438

இரங்கியே புயத்தில் பூண்ட யெடங்கொடு கடியமாலை
கபங்கில்லா வடத்தைக் கண்ணால் காணவுங் குனிந்து பார்க்க
அரங்கொள்ளும் நரகமேழும் அரவில்லாபரணமாக
கரங்கொடு விஷமுஞ் சிந்த கழுத்திலா பரணங்கண்டான் 439

கண்டவ னடுங்கி நிற்க கத்தவ னேது சொல்வான்
கண்டிடு மரவுந்தேளும் கடுநர கேழுமுனக்குச்
சென்றிடும்பதியுஞ் சொல்லே சேர்ந்தநீ ரேவலாளாய்
நின்று நீகொலு நரகில் நீயாசாளு வென்றான் 440

விண்டுவின் னுலகை விட்டு வெளிப்பிரங் கடந்தா லென்னை
மண்டலம் புகழ விண்ணோரில் மலக்குமீ காயில்தன்னை
என்றைக்கு மழிவில் லாதா னிறைபரி மானஞ்சொல்ல
அன்றுமுன் னவியார்க் கென்று ஆதிமுன் வகுத்த வாளால் 441

வாளதை வலக்கரத்தில் வாங்கியே மீக்கா யீலும்
காலையென் றிபுலீ சென்னும் கசடனைச் சினந்து வெட்ட
பாள்பட வொருகால் கையும் பரிபடத் தரித்தவனை
மீளவு மிடது காலால் மிதித்துகீ ழெடுத்தெறிந்தார் 442

எரிந்திடும் விசையால் வான மேழையுங் கடந்து பாரில்
சிறந்திடும் புவியின்கீழே செப்பியே அதனின் கீழே
வரைந்திடும் பெருநரகில் வந்தவன் விழுந்தா னப்போ
பரந்தவன் தலைகீழோடி பாதாளம் விழுந்தானன்றே 443

முத்துப்பட்டணமழிந்த வகை.

விழுகையில் கரடி ரூபம் மேலெல்லா முருக்குச்சட்டை
கழுவன்பெண் ணுருவமாகி கன்னியா பரணம்பூண்டு
வழுவில்லா தெளிந்த முத்தால் வல்லவன் படைத்த லோகம்
முழுதும்மே யழியமோசம் வருத்தமின் றெழுந்து போனர் 444

வருத்துவான் றெளிந்த முத்தால் வரைந்தன னிறையனைத்தும்
ஒருத்தனை ஆதமென்று உலகு மண்ணால் சமைத்து
பருத்தவ னிவனே யென்று பதத்தினில் பணியச்சொல்வான்
கருத்துடன் பணிந்தால் பின்னே கத்தவனேது சொல்வான் 445

எழுபதாதமும் அழிந்த வகை.

சொல்லுவா னறிவில்லாத சோரமென் றெழுதிவைப்பான்
எல்லைமண் ணுருவைப் பார்த்து இறையெனப்பணிந்தாயென்பான்
நல்லவ ரொருவ ரில்லை நரகினில் படைப்பே னென்றான்
தொல்லைவந் தணுகுமுன்னே சொன்னேன்நான்பிழையுமென்றான்

சொன்னதை யுறுதிகொண்டு சுருதியின் நாடதெல்லாம்
அண்ணலே மறக்கவிண்ணோர் ஆதமின் பாதம் நோக்கி
நிண்ணய சுஜுது செய்ய நீதியி னுதந்தன்னை
வண்ணமா யிமையோர் முத்தா லெழுந்திடுந் தேசம் வந்தார் 447

வந்துமுத் துலகோர் தன்னை வல்லவன் ஜிபுரில் சொல்வார்
ஏந்திறை படைத்த எழுபது நகருக் கெல்லாம்
பந்திசூ ழரசனைக படைத்தன னிறை யிவரை
வந்திவர் பதத்தே யெல்லோர் வணங்குமின் னுரைக்கும்போது 448

வணங்கமண் ணுதமென்று வனைவரும் பெருமையாக
பிணங்கினர் ஜிபுரில் சொல்வார் பேதகப் பெரு நினைவை
கணங்கொள்ளு மிறை ஜிபுரில் கத்தகன் சமூகமேவி
இணங்கிடாப் பாவி யென்றூர் இறை திருகோபமானன் 449

கோபமா யிஸ்ரா ஹீலே குவலயத் துயிர்க ளெல்லாம்
நேபமாய் புதருவேறுகை நேரிடும் விழியிருலே
தாபமா யேறிப்பார்க்கத் தம்பிரா னுரைக்கும்போது
சாபமா யெரியப் பார்த்தார் சகலமும் பெருந்தீ சுற்றி 450

சுற்றிட இஸ்ரா ஹீலும் சூரெடுத் தூதும்போது
பற்றியே யெறிந்து தப்போ பட்டண மெழுபதெல்லாம்
வெற்றியா ஆதந்தன்னை விண்ணவர் சிரகிலேந்தி
கத்தவ னருள் மீக்காயில் கனமழை சொறிந்தா ரப்போ 451

மழைவிழ எரியணலும் மங்கியே தரியதாக
எழுபது குமியல் வியனுர வுலகமீதில்
பழுதிலா யிறை பரிமா பருங்கட லொழிவு நீரே
தெளிவுரு சிறகைத்தோய்த்து திருக்கையா லடியுமென்றார் 452

அடித்திட ஜிபுரீ லந்த கருங்கடல் நீரையள்ளி
துடத்தொரு ஆணும்பெண்ணுந் தோன்றியே ஜோடு ஜோடாய்
எழுந்திடுஞ் ஜடநெருப்பா லெழுந்தனர் யெழுபதாதம்
வடித்திடு மனையாரோட வாழ்ந்தவ ரிருக்கும் னாளில் 453

நாளினி லிவர்கள் வாழும் நகரினி லாதந்தன்னை
ஆளர சுமிருந்தமற்ற அனைவரும் வந்தடி பணிந்து
ஊழிய னுரைக்க விண்ணோர் வுடையவ னாதந்தன்னை
வாளியநகறிற்சேர்த்து வணங்குமென் றனர்க்குஞ்சொன்னார் 454

சொல்லுவார் புவிக்கிவன்ன சோம்பியே பணிவருண்டோ
வெல்லு! மவர்க்கிறை ஜிபுரில் வேண்டிய தெல்லாஞ்சொல்ல
கல்மன மிளகா வண்ணம் கத்தவ னுரைக்கும்போது
வல்லவன் மீக்கா யீலே வருஷிக்க வகுத்தோன் சொல்வான் 455

சொல்லவுங் கருங்கடல் நீர்சோம்பிடா தவரெடுத்து
எல்லையில் விழுநீராதம் எழுபது மிறக்கும்போது
தொல்லையோன் றனுகா நாயன் தொகுத்துய ரிருபத்தேழில்
எல்லைநீ திருத்தவென்று ஈசுரன் தனைவகுத்தான் 456

ஈசுரர் கிளையுமையாள் ஈந்துமுவ் வருமஞ்சு
மீசுரர்க் கதிபர்க ளைந்து மிவருட வாய்வுனாலே
காசின தனைத்திருத்த கத்தவன் பரிமானுக்கி
தேசமென் றுருவமாக செய்தன னீசனாதன் 457

நாத னாயகன் முன்னாளில் னாடியே வுலகந்தன்னை
நீதமாங் கடற்றுரையில் நிறுத்தினன் மலைக்குள் படா
ஈதெல்லாங் கடலோ தூக்கி யிருவித மலைப்புவியும்
ஆதென புவிதிருத்தி யவர்களும் வாழ்ந்திருந்தார் 458

வாழ்ந்தவ ரிவர்குலத்தில் வரம்பெருந் தேவராக
ஏந்தல் முப்பத்தி முக்கோடி எண்ணஞ்ச லக்கமாண்டு
பாந்திய வுலகை யாண்டு பரிபாரமா யாழுநாளில்
காந்தியி னொளிவிலங்கும் கத்தவன் ஜிபுரில் வந்தார் 459

வந்தவர் ஜிபுரில் சொல்வார் வல்லவன் யெல்லோர் தன்னை
பந்தியா ஆதம் பாதம் பணியவ னுரைத்தார் நின்றார்
யிந்திர வடிவுமாய்கை யிணையில்லா தெழுந்த கோமான்
செந்தண லெழுப்பு மாதம் சீறிய மண்ணதுக்கெளிதோ 460

மண்ணடி வணங்க வண்ண மன்னவன் நிரைஜிபுரில்
வண்ணமும் யிரைசமுகம் வணங்கிடா பாவி யென்ன
முன்னவனிரைவனாதி மொழிந்தனன் விண்ணோர்க்கெல்லலாம்
வன்னியுஞ் சலத்து முத்து வளிந்திடும் வாறுபோலே. 461

வளிந்திடுஞ் சலத்தின் முத்து வன்னியின் கூட்டத்தாரு
நெளிந்திடும் வாதரூபம் நீளிய படைப்பு மூன்று
அளிந்திய நரகமாளும் அஸாஸீ லென் றிபுலீசோடு
செழுங்கொடு நரகமாள செய்தனன் தலைவன் சேனை 462

நவச்சுட ரொர்ழி விலங்கும் னாயக னாதந்தன்னை
தவமுறை சுவர்க்கந் தன்னில் தரித்தவர் கனியருந்த
எவையுமே படைத்த வல்லோ னிமையவர்க் கருளும்போது
புவிவா ராதந்தன்னைப் பொன்னக ரெய்தினாரே 463

பொன்னகர் கனியருந்தி புகழ்ந்திறை தனைவருந்த
அன்னைய ரிருக்க வல்லோ னமைத்தனன் ஹவ்வா தன்னை
மின்னொழி வதனமாக இடையொரு கனையதாக
கண்ணுமுன் னமைத்தா னதைக் கண்டவராதங் கண்ணால் 464

கண்ணொழி மறைய வீசுங் கனியுண்ணக் கவலையாகி
எண்ணிய தொழுது வல்லவ ரிக்கனி கொடுப்பா யென்ன
அண்ணலர் ஜிபுரில் வந்து அருங்கனி தனையுமீந்தார்
திண்ணவும் வயிற்றில் சூலாக திரண்டது இடதுபாகம் 465

இடைவிலா புரமொதுங்கி எழும்பியே சிலந்திபோல
மடக்கொடி மின்னாளான மங்கைய ருலகமாதா
திடத்துடன் பிறந்தெழுந்தார் திருமண முடித்தான்வல்லோன்
இடத்தினில் ராதம் ஹவ்வா யிருவரு மிருக்கும் நாளில் 466.

நாளினி லிபுலீசென்போன் நாரிய குருவைப்போல
தோளிய ரென்று சொல்லி துவண்டவ னடிபணிந்து
நீழிய காலமெல்லாம் நிகரில்லா கனியேயும்
போந்தோழியர் தனக்குமீந்து தோன்றலுக் கீயுமென்றான் 467

ஈந்திடுங் கனியே யண்டருக் கொடுத்தொரு கனியதன்னை
ஏந்தலுக் கீயும்போது எரித்தன ரிடத்திலத்தே
தாழ்ந்தவர் பதத்தைக் கையால் தாங்கியே தலைமேல் வைத்து
பாந்திபத் துடன் கொடுக்க பருகினர் படைத்தோ னாதம் 468

ஆதனன் நபிக்கவ்வா தன்னாசையா லிபுலீசிந்த
கோதும்பை கனியையுண்ண கொத்தவன் சுவர்க்கமீதில்
நீதமும் வணக்கமற்ற நேர்மையு மறந்து போகி
பேதக வலஞ்சலமாம் பெரியவன் கோபமாகி 469

கோபத்தா லெடுத்தெரிந்தான் குவலயமெழுவான் படுவான்
பாவத்தைப் பொருத்து மதின பதியினி லவரைச்சேர்த்து
தாவத்தா லிருவர் வாழும் தகமையிற் குளவியல்லால்
மெத்தவே யிறக்கமாக மெல்லிய ரிருக்கும்போது 470

இருக்கையில் கசடனானேன் எழுந்தன னொலியைப்போல
பெருக்கமா ஹவ்வா முன்னே பிரபல ரனேகம் பேசி
தரிக்குமுன் குலமிப் பாலன் தாயேநீ வளப்பா யென்ன
வரிக்குயில் வம்பனீன்ற மதலையை வேண்டிக்கொண்டார் 471

கொண்டட னாதங்கண்டு கூறு கூறாய்த்தரித்து
அன்றவர் தணலே மூட்டி ஆற்றினில் தனைக்கரைத்தார்
வண்டன் வந்தக மிரண்டான வந்துதே யிறந்தபாலன்
பண்டுபோ லீந்து போனான் பாலனை யாதங்கண்டார் 372

கண்டவ ரருத்தார் சுட்டார் கரைத்திட்டார் ஜலத்தி னூடே
பண்டுபோல் வரவழைத்து பாங்கிய ரிடத்திலீய
அன்றுபின் னாதம்பால னருத்தவ ராக்கியுண்ண
என்றைக்கு மெனக்கு வெற்றி என்றன னிபுலீசப்போ 473

அப்பொழு தாதமந்த அஹமரை ரருத்தருந்த
செப்பியே மனுவுக் கெல்லாம் சேர்த்தது நினைவுமுண்டு
நற்பொடு நவுசானியும் நாட்டமா ரகுமானியும்
தப்பினை விளையும் பொல்லா கசடனா சைத்தா னீந்தான் 474

தானிந்த நினைவுமுண்டு தரித்துதே னாதற்கெல்லாம்
ஆனமண் ஜடலமாகு மதுனபு சாணியென்று
கரீனாமுன் பலனதையெல்லாம் காதலால் நமக்கேயென்றும்
ஊணிய சடத்தினுள்ளே வுயிர் ரஹிமானீயாமே 475

ரஹீமா னினைவது ஏவலைச் செய்யிலும் மார்க்கமெனும் பதிதவ்ஹமா
தரித்திடும்வாரிதுவாம் வெகுவாசைசிறிதிபுலீசும்[தக்கவணக்கமும்
வேண்டிய தெல்லா விருமையே செய்து னேகுமாயின்ன
விதத்தினில் பாவம் நிகழ்த்துவதென்று நினைப்பதுவாமே 476

ஆகிய விதங்க ளோது அரிவிளிக் கெதிரே தோன்றில்
மோகமென் னாசை மண்ணால் முளைத்திடும் சடலமாகும்
ஏகனா யகனுக்கோர தின்பது நரகு பங்காம்
பாவமும் விலக பங்கை நினைப்பது ஷைத்தான் பங்கே 477

பங்கொரு மாசையெல்லாம் பளித்ததி ஆதிபங்கி
பொங்கிய கமத்தீமான் போதன தரித்த வல்லோன்
செங்கையே குமிளடித்து செப்புர னிறையினாமம்
பங்கவொன்ற னாகா வல்லோன் பதவியிற் சேரும்பேரை 478

பேருட னாசை முந்த பின்னையு மருத்துச்சொல்ல
மீறியே செய்து பாவ மிதுக்கொரு சடங்கைச் சாட்ட
சாரிய கமலத்தீமான் சரிகியே நிலையில்லார்க்கு
கூர்மன நினைவை வம்பன் கொழுநிலை நிருத்திவைப்பான் 479

நிலைப்படுங் கருமமெல்லாம் நீர்நிலத் தவருக்காக
கொலைபடும் வம்பனென்றும் கொடிய கன்னாசுமாகி
வலைபடி பேரும் அஹமரென்ற வடிவனை யருத்தேயுண்ட
கலைபெருங் கடுமையாலே கமலத்துக் கருகிலாச்சு 480

கமலத்துக் கருகாநிற்கும் கண்ணொழி விலங்குமீரல்
சமயத்தி விருசெவியில் தாரையா துள்ளபித்து
அமையுத்த யிதுகள் ரெண்டி லவனுட சடுகலந்து
நேமயுத்த விழிசெவியு நிறைத்தது அசனபங்கு 481

அசனுடன் பங்கதனால் ஈரல் அக்கினி நிரமதாச்சு
கசடனும் நினைத்த பித்து கசப்பதிற் குடியுமாச்சு
வசனமின் டிவர் வயத்தில் வகுத்திடும் படைப்புக்கெல்லாம்
துஸ்மனென் றிபுலீசங்கே துலங்கியே வாழ்ந்திருப்பான் 482

இந்த வாரிருவ ருக்கும் இல்லுர பொருதும் போது
முந்தனையகன் கயாத்துவகை யிவரென்னுங் கடல்நீர் தன்னில்
விந்தையா வுலகிலுள்ள விருக்ஷம்பூண் டதனின்வித்தும்
ஏந்திரத் துயிர்களாக எண்பத்து நாலுலக்ஷம் 483

எண்பத்து நாலு லக்ஷம் இணங்கவுஞ் ஜோடு ஜோடாய்
உம்பர்விண் ணுலகம் விட்டு வுலகினி லிரக்கி வைத்து
துனபமொன் றணுகா நாயன் தொன்மல ராதங்கையால்
அம்பரத் திமையோர் புல்பூடனையவித் தனைத்து மீதிருந்தார் 484

ஈந்ததை ஆதம்வேண்டி இறைத்தன ருலகமெல்லாம்
பாந்திய முகரம்பத்தில் பதிபெரு நாயரன்று
ஏந்தல்கை விபரத்தாலே யெவையுமே முளைத்தெழும்பி
ஐந்து கோதும்பை வித்தை அவர்பரிபாரஞ் செய்தார் 485

செய்ததை யறிந்து ஆதம் சிலதுநா ளிருக்கும்போது
வையகத் திறைபிரக்குவா னனேகமும் படைப்பதெல்லாம்
மெய்யுர முளைத்தெழுந்த மேதினிற் பூண்டருந்தி
உய்யுமா மிருகமெல்லா மொன்றை யொன்றருந்தி நாளில் 486

கயாத்துல்கை பாற்கடல் வழமை

அருந்தியே வுலகுயிர்கள் அதுபரிபார் மீண்ட
சேர்ந்திடுங் குலமுண்டாகி செய்திறை வுயிரதெல்லாம்
இருந்தது கயாத்துல்கைபார் இறைதிரு அமானமாக
உரைந்ததி விருந்து தின்றூர் வோதுவான் மஹரீ பாண்டோன் 487

மஹரீபுக் கதிகஞ்சொல்வான் மன்னவன் நபியுல்லாவே
நகரியி லருவமில்லா நாயகன் கையாத்துல்கைபார்
நிகரில்லா அகலமாளம் நீருடன் வளமையென்ன
உகமையில் நிலையில்லாதான் வுடையவன் றாதர் சொல்வார் 488

சொல்லுவா ரிறையமைத்த சுகித்திருப் பாற்கடலாம்
நல்லபால் நிறமாய் வெள்ளை நற்பொரு ரசனையில்லை
வல்லவன் சுடரா லன்னம் வடிந்தநீர் வேர்வையெல்லாம்
எல்லவா ளுயிர்விந்தாக இறங்கியே கடலிலாச்சே 489

கடலெலலாம் பாலாசினை கனியினிப் பதிலுண்டாச்சு
திடபொரு நினைவுமொன்றாய் தித்திப்பு சேரலாச்சு
எடம்பெருங் கடல் வனுப்பம் யெரைந்தலை யடித்தெழும்பும்
துடந்தலை அடிக்க ஆற்றில் துள்ளியுஞ் சிதருந்தானே 490

துள்ளியின் வலுப்பந்தன்னை தொகுத்ததை யுரைக்கக்கேளும்
முள்ளதோ ருலகமீதி லோதிய கடல்களேழும்
வல்லவன் கடலிடையில் வகுத்ததி யேழுமொன்றாய்
தெள்ளிய வுலகமென்று செப்பலாமிதுவின் னாமம் 491

இது வொரு உலகஞ்சிக்கியிருக்குமாங் கோவக்காலும்
பதியெனுங் கோவக்காலே பாரர அனையாக்கொலும்
துதிசெயுங் கிரியு மெட்டு தூணென வளர்ந்து வோங்கி
அதில் சில வர்ணந்தன்னை அளாலபும் நிறுத்திவைத்தான் 492

வளர்ந்திடும் கிரியோடெட்டு மதில் நடுமகா மேர்வொன்று
தளந்திடா வானந்தன்னை தாங்கிட நவகிரியும்
நெளிந்துடர் விதமனைத்து நீதியா னமைத்ததெல்லாம்
களிந்திடு முலகமொன்று காட்சியாய் நிலைநிறுத்தி 493

நிலத்தினி லதிகமாக நிகரில்லா கோடிகொண்டத்
தலத்துயர் வானமேழும் தட்டொரு பூமியேழும்
உலகினர் தலத்துமீன்ற வொருமயில் அண்டமொன்று
பலபல யிதனைக்காண பதினெண்ணாயிர மண்டமாகும் 494

அண்டமோ சாலமாகு மாலமுமனைத்துங் கூடில்
யெண்டிசை புவனமென்று யியம்பலா மிதுவின்னாமம்
கொண்டிடும் புவன யிருநூற் றிருபத்தீ நாலுங்கூடில்
அண்டிசை வகுத்த ஆதி யகிலாண்டமென் றுரைக்கலாமே 495

உரைத்தகி லாண்டங் கோடி வோதிய பிரளயமொன்று
சிறந்திடும் பிரளய மொன்பது கோடி செப்பலா மதில்லையென்று
யிரைந்திடுங் கடல் நீர்துள்ளி யியம்பலா மதில்லையென்று
மறைபுகழ் நபியுரைக்க மன்னவ னேதுசொல்வான் 496

சொல்லுவா னபினயி னாரே சோதியின் றாதே மெய்தான்
எல்லைகூ ழிறை படைப்பு யியம்பிய விதங்களெல்லாம்
வல்லவ னமைத்த யிந்த வையகந்தானோ யின்னஞ்
சொல்லவு மிதுக்கிணையாய் சோதியின் தலமுமுண்டோ 497

இத்தல மண்ட மொன்று யியம்பியே பதினெண் ணாயிரம்
யெத்திசை பலதுக்கெல்லா மிறையவ னொருவனாக
உம்மத் திங்கிருந்து மகிழ்வொடு ஆலமெல்லாம்
உத்தமு மறையையு மற்ற வுயிரிரு விதத்தைப்போல. 498

இவ்வித மாலந் தன்னை எவ்விதமமைத்தா னப்போல்
ஒவ்விய ஆலமெல்லாம் வொன்றுக்கொன் றுயாத்தி யாக
செவ்விய படைப்பு ஆதம் சிலசில படைப்பு யெல்லாம்
எவ்வித மமைத்தானிப்போல் யாவுமே வனத்திலுண்டு 499

உண்டென ஆலமெல்லா மொன்றுக்கொன் றுயர்த்தியாக
நன்றென ஆலமெல்லாம் நவமணி சுடரொழிவா
தென்றனக் கிறையே யொன்று திருமறை நபியே ஒன்று
என்றந்த ஆலமெல்லா மிறைநபி யிதார் தேரீ 500

தேரிய மறைபி நல்லோன் திருநபி யொன்றே யாகும்
யேரிய ஆலமெல்லா மிறையவ னபியிருந்து
ஆரிய விஷளமிங்கி லனேகமு முறைப்பதைப்போல்
வாரிது ஆலமெல்லாம் வகையிது நடக்குதென்றே 501

அன்றுமுன் னமைத்தானிந்த ஆலமின் நபிபிரசூல்
யென்றுமே அழிவில் லாதான் யெங்குமே நிறையவைத்து
நன்றென யிறையோன் றன்னை நாடிய புகழ்ந்திருக்க
ஒன்றென ஆலமெல்லா மொருகுடை ஆளவல்லோன் 502

வல்லவ னுலமெல்லாம் வகுத்தனன் விதத்தைப்போல
யெல்லையி லாலமெல்லா மியம்பியே வுயிர்களெல்லாஞ்
சொல்லிய கியாத்துல்கைபார் சோதியின் கடலே வொன்று
பல்லுயி ரனைத்துங் கடல்நீர் பரந்திருந்தது பிறக்குமுன்னே 503

பிறக்குமுன் னுலகுயிர்கள் பொங்கியே வொளி திரண்டு
கரக்கும்பால் கியாத்துல் கைபார் யென்றுமே கடல்நிறைந்த
சிறக்கும்விண் ணவர்மீக் காயீல் செங்கையா லளந்தநீரை
பறக்குவான் மேகமெல்லாம் பரித்துடல் சூலுமாகி 504

சூலது நிறைந்து ஐந்து மாதமுஞ் சுமந்து முத்தி
ஆலத்தி லபாவ னீன்ற அளவிலா துருவில்லாமல்
பால்நிறம் பசுந்த நீரும் பலபலத் துயிர்க ளெல்லாம்
வேலையின் கடல்மலையின் விருக்ஷம்பூ டதனிற்பெய்யும் 505

பெய்ந்துநீ ரதுவிந்தாக பெருங்கல்லும் வயிரமுத்தும்
உளந்திடும் புழுக்கள் பூண்டு வொருநிலை விருக்ஷமைத்தார்
நத்துமுய்த்தி யெந்த தானியங்காய்கனியும்
ஆய்ந்தது வுலகமெல்லாம் அனேகமும் நிறையுமன்றே 506

நிரைத்திடும் புளுவையுண்டு நிலத்தினில் வெகு படைப்பு
பரந்திடும் பக்ஷிமற்ற பாரினி லூர்வினங்கள்
சேர்ந்துடல் வுதிர விந்தால் சேர்ந்தது பரிபாரமாய்
பிறந்தது மிருகமெல்லாம் புல்லொடு புனலே யுண்டே 507

உண்டிடு மிருகந்தன்னை வுலகினில் மிருகமுண்டு
விண்டிடுந் தடியவாய் வேங்கைவெகு வுயிர்பரி பாரங்கள்
கண்டிடு மிருகமறற கனிவகை தானியங்கள்
மண்டலத் தமுதமுண்டு மனுவகை யனந்தங்கோடி 508

கோடியின் மனுவுமற்ற கூறிய படைப்ப தெல்லாம்
பாடிய கியாத்துல் கைபார் பருங்கடல் நின்றமேகம்
ஓடியே வுண்டுமெத்தி வுலகினில் மழைவிழுந்து
ஆடியே படைப்பதெல்லா மனைத்துமே முளைத்துண்டாச்சே 509

முளைத்திடு மதனையுண்ட மோகமுந்தாகத்தாலும்
கிளைத்திடுந் தானியங்கள் கீர்த்தியி னுலகந்தன்னில்
வளர்த்திடு முருக மற்ற வாரியிலூர் வினைகள்
இளைத்தவ ருண்டு பாரி லிப்படி பரிபாரமே 510

பாரினில் ஆணும்பெண்ணும் பாங்குடன் சேர்ந்திடாமல்
வாரியில் புழுவெடுத்து வைத்ததை வுருச்சமைக்கும்
ஏரிய விருக்ஷம் பூண்டி லிருப்பதை எடுத்துருவாம்
கூறிய வுலகமெல்லாங் கொண்டது பரிபாரமாம் 511

பரிபாரம் புவிபல வுயிர்களெல்லாம் பாங்காய் முளைப்பதும்
பாரிலுலே, அறிவாய் வுரைத்தீ ருமையறிந்தோம் ஆகிய தீன்குலத்
தார்க்கு, கூரிவர மிருக மூர்வினம் பரவைகள் கொள்வது எதுக்
கேது ஹறாமுஹலாலும், நெரியாம்பொருளை நிகர்த்திடுமெனவே
நீதியின் றாதரு முரைப்பாராம் 512

உரைத்திடு னுலகிலுள்ள வுகந்திடு மிருகமற்ற
நிரைத்துமே நீரில் வாழும் நிகரில்லா வூர்வினங்கள்
அகத்தினில் விருக்ஷம் பூண்டு தரணியில் பரவை பக்ஷி
வுரைத்திடு மிறையோன் வேதம் வரைந்தது ஹலாலதாமே 513

ஆகிய இறையோன் வேத மறிந்திடும் நபிமார் தன்னை
மேவிய கலிமாச்சொல்லி இதுகளுந் தீனிலாச்சு
ஓதிய கலிமா முன்னே வுகந்தது ஹலாலதாகும்
பாகிய கலிமாச் சொல்லா படைப்பெல்லாம் ஹராமதாகும் 514

ஹராமொடு ஹலா லீதென்று கருதுமுன் ஈமான் கொண்டு
தராதர மறிய வென்ன தரணியில் விதங்க ளென்று
பரிபுர புவியும் பூண்டும் பயகாம்பரை பணிந்ததெல்லாம்
நிராகரஞ் செய்திடாது நிலத்தினில் பசிதெளிக்கும் 515

பசித்தென்னை தெளிக்கு மின்னும் பல பல ரசனையுண்டாம்
கசியுருகுபிர் பூண்டெல்லாங் கசப்பொடு கடுமை கொல்லும்
ஊசியா வுதகச்சொல்லி உரைத்தனர் நபிகள் முன்னே
சிபத்தொன் றறியாப்பூண்டு யார்க்கும் நஞ்சாகுந்தானே 516

தானிந்த விதங்க ளெல்லாந் தம்பிரான் றாதே மெய்தான்
வானகம் பார்க்கும் பக்ஷி வையகம் முறுகம்பூச்சி
தோணிய ஹராம் ஹலாலும் தொகுத்ததை யரியச்சொல்வீர்
கோனுரை கேட்டு வள்ளல் கொத்தவர்க் கேதுரைப்பார் 517

முற்றிற்று.